

DIKOTENEIA

1929

Δόξα
Ο Παναγιώτης ο οποίος
ἀνέκατ' οὐκ ἔγνω ἡμεῖς



ΑΣΦΑΛΙΣΑΤΕ

ΤΑ

ΧΡΗΜΑΤΑ ΣΑΣ

ΕΙΣ ΤΟ

ΤΑΜΙΕΥΤΗΡΙΟΝ

ΤΗΣ

ΛΑΪΚΗΣ ΤΡΑΠΕΖΗΣ

5%

ΤΑΧΥΤΗΣ ΣΥΝΑΛΛΑΓΩΝ

Τὰ προηγούμενα φύλλα τῆς «Οικογενείας» τιμῶνται δραχμὰς 3.

ΚΥΡΙΑΙ! ΠΡΟΣΕΞΑΤΕ!

Ἰδοὺ ἐν μεταφράσει τί εἶπεν ὁ γνωστός μεγάλος χημικός τῆς Γερμανίας Dr. Kurt Zimmmermann κατὰ τὸν πρὸ ἡμερῶν ἐν Βερολίῳ λόγον του περὶ τῶν Γερμανικῶν βαφῶν ὑφασμάτων «ARTI»

«Ὡς μία λίαν σοβαρὰ καὶ ὑποδυασιμὴ πρόδοσις τῆς Γερμανικῆς Χημείας πρέπει νὰ θεωρηθῇ καὶ ἡ σύνθεσις τῶν βαφῶν ὑφασμάτων σὺν ματος «ARTI», ἡ ἀφάνταστος ἐκταγία τῶν ὑφασμάτων ἐπὶ καιρὸν τὸν καγκόσμιον τῶν. Τὰ συστατικὰ τῶν βαφῶν «ARTI» Κύριοι, δὲν μᾶς εἶνε ἀπόλυτως γνωστὰ, διότι τὸ ἐργοστάσιον κρατεῖ αὐτοῦ μυστικὸν τὸ ἐν ἐκ τῶν συστατικῶν τοῦτον. Κατέκρινε ὅμως γενόμενος κατ' ἐπανάληψιν πειραμάτων, ἀπεδείχθη ὅτι πάντως τὰ συστατικὰ τῶν βαφῶν «ARTI» εἶνε τοιαῦτα, ὅστε τὸ βαφόμενον ὑφασμα ἀποδεδειγμένως νὰ μὴ ὑφίσταται τὴν παραμικρὰν βλάβην, νὰ προσλαμβάνῃ ὅψιν καινουργουδῶς, νὰ δύναται νὰ πλένεται χωρὶς νὰ ξεβάφῃ καὶ νὰ ἐπιτεταίῃ εἰς τὸν ἥλιον χωρὶς νὰ ὑφίσταται περὶ μὲν ἀπολύτως ἀλλοίωσιν τοῦ χρωματισμοῦ. Λόγω τῶν μεγάλων τοῦτον προτερημάτων ὡς καὶ τῆς ἀπλουστερίας τῆς χρήσεώς των, αἱ βαφαὶ «ARTI» κατέκριναν κυριολεκτικῶς τὸν κόσμον ὅλον. Ἡ τοιαύτη ἐκταγία τῶν βαφῶν «ARTI» ἐπέφερε βεβαίως μεγάλον κλονισμὸν εἰς τὰ βαφεῖα, διότι σήμερον ὁ κόσμος δὲν δίδει πλέον τὰ φορέματά του εἰς τὰ βαφεῖα, ἀλλὰ τὰ βάρει μόνος του μὲ βαφὰς «ARTI». Αἱ Γερμανικαὶ βαφαὶ «ARTI» ποιοῦνται εἰς τὰ Φαρμακεία καὶ τὰ Ἐμπορικὰ τῆς συνοικίας σας

Γενικὸς Ἀντιπρόσωπος μετὰ διαρκεῶς παρακαταθήκης
ΠΕΤΡ. Α. ΤΣΑΓΚΑΡΗΣ — Ἀθῆναι — Λέκκα 21α

ΦΟΙΤΗΤΑΙ, ΦΟΙΤΗΤΡΙΑΙ,

ναὶ πᾶς ὁ θέλων νὰ μάθῃ σύντομα Βιολί—Μανδολίνο—Κιθάρα μὴ ἐξουστῇ τῇ Σχολῇ Θ. ΜΑΥΡΟΜΜΑΤΗ Χαρολίτου Τρικουπῆ ἀρ. 4, πού ἐπαινήχισε τὰς παραδόσεις κατ' οἶκον καὶ παρ' αὐτῇ. Πληροφορίαι ἐγγράφαι ὅροι 1—7 μ. π.

ΔΙΑ ΤΟΥΣ κ. κ. ΟΔΟΝΤΟΓΑΤΡΟΥΣ

ΠΛΟΥΝΤΑΙ εἰς τιμὴν πραγματικῆς εὐκαιρίας τὰ κάτωθι ὁδοντογαστρικὰ μηχανήματα: 1) ἓνα τοῦ ἡλεκτρικῶν χειρουργείων RITER, καὶ 2) ἓνα ταμιλῶν ἡλεκτρικῶν DENTAL, ἀμφότερα ἐν ἀρίστῃ καταστάσει. Πληροφορία ὁδὸς Κοραΐ 5, γ' ὄροφος, γραφεῖα Π. Α. Ε. Κ.

ΓΕΩΡ. Ν. ΜΟΥΜΟΥΤΖΗΣ

Ἱατρός Δερματολόγος. Ἐκ δεκαετίας ἑταρμηνεῖ τῆς ἰδίας αὐτῆς Κλινικῆς τοῦ κατηχητοῦ κ. Γεωργίου Φωταίνου. Δέχεται κατ' ἐπιστὴν ὁδὸς Κεραλαίας 80.

Ὁραὶ 8—11 π.μ. καὶ 4—7 μ.μ.
Ἀριθ. Τηλ. 7—62 (Παλαιόν).

ΔΙΑ ΤΑ ΟΦΘΑΛΜΙΚΑ ΝΟΣΗΜΑΤΑ

ἐπιτελεῖται τὴν τελευταίαν «Οφθαλμολογικὴν Κλινικὴν» τοῦ κ. **ΣΠΗΛΙΟΥ ΧΑΡΑΜΗ**

Ἰατροῦ τῆς Ὀφθαλμολογίας ἐν τῇ Πανεπιστημίῳ.

27 Μενάνδρου 27 Ἀθῆναι. Τηλ. 4—62

ΓΕΩΡΓΙΟΣ Α. ΟΙΚΟΝΟΜΙΔΗΣ

ΙΑΤΡΟΣ - ΧΕΙΡΟΥΡΓΟΣ

Ὁδὸς Σίνα 9—Ἀθῆναι

Ἀριθ. τηλεφ. 2—72 (Παλαιόν).

ΚΡΕΚΑ

ΒΟΥΛΗΣ 13

Η ΠΡΩΤΗ ΕΛΒΕΤΙΚΗ ΜΑΡΚΑ

ΩΡΟΛΟΓΙΩΝ CHRONOMETRES

MOVADO

ΠΡΩΤΟΝ ΤΩΝ ΠΡΩΤΩΝ ΒΡΑΒΕΙΩΝ

ὡς τοὺς διεθνεῖς διαγωνισμοὺς τῶν ἀστεροσκοπεῶν NEUCHÂTEL (Ἑλβετίας) καὶ KEW (Ἀγγλίας) τῶν ἐτῶν 1926-1927-1928

Ἀπὸ τὸ ἔτος 1912 τὸ MOVADO παίρνει κάθε χρόνον συνεχῶς ἀπὸ τὸ Κράτος τὸ ΒΡΑΒΕΙΟΝ διὰ τὰ 6 καλύτερα χρονόμετρα τσέπης καὶ ἀτμοπλοίων.

Ἐγγύησις 30 ἐτῶν τοῦ ἰδίου Ἐργοστασίου.

ΩΡΟΛΟΓΙΑ ΝΙΚΕΛΙΝΑ - ΑΡΓΥΡΑ - ΧΡΥΣΑ - ΠΛΑΤΙΝΗΣ

ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΙ ΔΙΑ ΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

ΜΑΡΚΟΥ & ΤΣΑΜΠΟΥΛΑΣ

ΑΔΑΜΑΝΤΟΠΩΛΑΙ

20 ΕΡΜΟΥ

ΒΑΦΕΤΕ ΤΑ ΦΟΡΕΜΑΤΑ ΣΑΣ ΜΟΝΑΙ ΣΑΣ ΜΕ ΓΕΡΜΑΝΙΚΑΣ ΒΑΦΑΣ ARTI

Ἀντιπρόσωπος μετὰ διαρκεῶς παρακαταθήκης Π. ΤΣΑΓΚΑΡΗΣ, Ἀθῆναι Λέκκα 21α.

Οἰκονομία

ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟΣ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΔΡΑΧ.	130
» ΕΞΑΜΗΝΟΣ »	70
» ΤΡΙΜΗΝΙΟΣ »	35
» ΕΞΑΜΗΝΟΣ ΔΙΕΙΡΕΣΕΩΣ	14
» ΤΡΙΜΗΝΙΟΣ ΔΙΕΙΡΕΣΕΩΣ	7
» ΕΞΑΜΗΝΟΣ ΔΙΕΙΡΕΣΕΩΣ	3
» ΤΡΙΜΗΝΙΟΣ ΔΙΕΙΡΕΣΕΩΣ	1
» ΕΞΑΜΗΝΟΣ ΔΙΕΙΡΕΣΕΩΣ	1
» ΤΡΙΜΗΝΙΟΣ ΔΙΕΙΡΕΣΕΩΣ	1

ΚΩΝΣΤΑΝΤ. Ι. ΘΕΟΔΩΡΟΠΟΥΛΟΣ

ΚΥΡΙΑΚΗ 13 ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ 1929

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΟΔΟΣ ΛΕΚΑ ΑΡΙΘ. 7
ΤΥΠΟΓΡ.: ΓΕΡΜΑΝΟΥ ΠΑΛ. ΠΑΤΡΩΝ 5
ΑΡΙΘΜΟΣ ΤΗΛΕΦΩΝΟΥ 52-03

ΓΕΝΙΚΟΙ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΙ ΤΗΣ «ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ»: Ἐν Ἀμερικῇ Μ. D. STROY-MBOS 261 W. 54th Str New-York U.S.A., ἐν Αἰγύπτῳ Σουδάν ὁ κ. ΧΡΙΣΤΟΔΟΥΛΟΣ ΣΑΡΑΦΗΣ 12 Sheikh Soltan Pacha, Alexandria καὶ ἐν Βελγίῳ Κορνὴ δ κ. ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΑΝΤΩΝΙΑΔΗΣ B. P. 445 ELISABETHVILLE CONGO-BELGE

Γενικὸν Πρόσωπον ἐν Ἀμερικῇ διὰ τὴν κατὰ φύλλον πώλησιν τῆς «ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ» **NEW YORK NEWS AGENCY**
General P. O. Box 497
NEW YORK, CITY
Ὅπου δὲν ἔσονται ἀνευρεθέντες οἱ ἀντιπρόσωποι

ΑΠΟ ΟΤΙ ΒΑΡΕΑ ΚΑΙ ΑΚΡΟΥ

ΟΙ ΥΠΑΛΛΗΛΟΙ ΚΑΙ Η ΥΓΕΙΑ

Οἱ δημόσιοι ὑπάλληλοι πρόκειται νὰ ἐξετασθῶν ἱατρικῶς, προκειμένου ν' ἀπομακρυνθῶν τῆς ὑπηρεσίας ὅσοι πασχύν ἀπὸ διαφόρους νόσους. Συγχρόνως, ἐλήφθη ἀπόφασις ὅπως ἐξακριβωθῇ καὶ κατὰ ἄλλο, ἐξ ἴσου σπουδαῖον: Ἄν δηλαδή οἱ δημόσιοι ὑπάλληλοι ἐργάζονται καὶ ὑγιεινὰς συνθήκας. Τὸ δεύτερον εἶναι φυσικὰ ὅσο καὶ τὸ πρῶτον σπουδαῖον. Ὑπάρχουν ὑπάλληλοι, ἀτυχεῖς καὶ κακορίζικοι, ποὺ ἐργάζονται καὶ ὑγιεινὰς καὶ περισότερον ἀπὸ ἀνθυγιεινὰς. Πῶς νὰ μὴ προσβληθῶν λοιπὸν ἀπὸ διαφόρους νόσους οἱ ἄνθρωποι αὗτοι;

Πρέπει συνεπῶς νὰ προηγηθῇ ἡ ἐξακριβωσις τῶν ὁρῶν τῆς υγιείας, ὅσο τοὺς ὁποίους ἐργάζονται οἱ ὑπάλληλοι. Πρῶτα τὰ σωτήρια μέτρα κ' εἴπειτα ἡ ἐκκαθάρισις.

Η ΣΟΥΔΑ

Ἐπὶ τέλους! Κατηγήσθη ἐπιτροπὴ ἡ ὁποία θ' ἀναλάβῃ νὰ σώσῃ τὸ Ν. Φάληρον ἀπὸ τὴν φρικτὴν τῆς περιφάνου Σούδας του. Νὰ χειροκροτήσουμε! Φοβούμεθα πολὺ νὰ τὸ κάνουμε. Ὑπάρχει φόβος νὰ μὴ γινῇ μετὰ τὰ χειροκροτήματα. Γιατὶ εἶναι γνωστὸν τὸ ἔργον τῶν ἐπιτροπῶν καὶ κόντρα ἐπιτροπῶν ἐν Ἑλλάδι. Κονβεντολὶ, καφέ, νερά, τσιγαράκι, ραχάκι καὶ... γαῖα πνερὶ μυχθῶντος!

ΕΙΜΑΣΤΕ ΠΕΡΙΕΡΓΟΙ

Τὴν στιγμὴν ποὺ γράφονται ἡ γραμμὴς αὐτὲς ἀγορεύει στήν δικήν των Ρετζαῖον ποὺ γίενται στήν Κέντρα ὁ κ. Εἰσαγγελεὺς. Ὅταν ἡ «Οικογένεια» κυκλοφορήσῃ θὰ εἴη ἐκδοθῇ ἡδη ἡ ἀπόφασις. Εἴμεθα—ὡς καὶ ὅλος ὁ κόσμος ἀλλοστὴ—περιεργοὶ καὶ νὰ θέλαμε νὰ ἐγνωρίζαμε ποῖα θὰ εἶνε ἡ τύχη τῶν κατηγορουμένων.

Θὰ καταδικασθῶν εἰς θάνατον οἱ Ρετζαῖοι ἢ θὰ... παρασημοφορηθῶν; Φοβούμεθα μήπως συμβῇ τὸ δεύτερον. Θεὸς φυλάξῃ!

Ο ΨΕΥΔΟΓΙΑΤΡΟΣ

Συνελήφθη καὶ ἓνας ψευδογιατρός. Τὶ δουλειὰς ἔκανε, ὁ χριστιανός, στὸν τόπο αὐτὸν ποὺ δὲν μποροῦν νὰ τὰ βγάλουν πέρα οἱ γνήσιοι γιατροὶ καὶ ποὺ γίνεται σκέψις νὰ ἐλαττωθῇ ὁ ἀριθμὸς τῶν φοιτητῶν; Τί ποιοῦσε; Βαγαντοῦτῃ φυσικὰ. Γιατὶ ἀν πωλοῦσε ἐπιστήμην θὰ δεινοπαθοῖσε, ὅπως τότε καὶ τόσο ἀτυχεῖς ἐπιστήμονες καὶ πτυχιούχοι ποὺ εἶναι μὲ καθαρόν καὶ φρέσκον ἀνέμον!

ΠΕΝΝΙΕΣ

Οἱ κουρεῖς βρίσκονται σ' ἀναστάτωση.

Θι γρή καὶ στάς Ἀθήνας ἡ μόδα τῶν μακρῶν μαλλίων καὶ θὰ τὴν ἐγκαινιάσων ἀμέσως—ἀμέσως ἢ Ἀτθίδες καὶ θὰ χάσουν τὴν τελευταία τοῦ ὠραίου φύλου; Ἰδοὺ τὸ ζήτημα!

Νέου εἶδους ἐμπόριον πάλλει: Ἡ... ἀγασμένης κορδέλλας ποὺ πωλοῦνται ἐξ ὧν ἂν τοὺς νασός.

Ἡ κορδέλλας αὐτὲς ὅπως βεβαίως οἱ πωληταὶ τῶν ἔχουν κηθαγιασθῇ ἀπὸ τὴν Ἀγίαν Ζώνην τῆς Θεοτοκοῦ, τὴν μεταφερθεῖσαν ἐκ τοῦ Ἀγίου Ὄρους.

ΤΑ ΠΑΡΑΔΟΞΑ ΤΗΣ ΦΥΣΕΩΣ

Ο ΓΑΜΟΣ ΕΝΟΣ ΕΥΓΕΝΟΥΣ

Ὁ ἀριστοκράτης καὶ ἡ χωριωτεῖς. Ἡ ἐγκατάλειψις. Ὑστερ' ἀπὸ χρόνια. Μία καταπληκτικὴ τύχη. Τὸ δαχτυλίδι μέσα στὸ ψάρι, κτλ. κτλ.

Στὰ 1743—ἀναφέρει μιά Ἀγγλικὴ ἀγασμένης κορδέλλας ποὺ πωλοῦνται ἐξ ὧν ἂν τοὺς νασός.

Ὁ νέος πῆρε τὸ δαχτυλίδι ἀπ' τὰ χεῖρα τῆς καὶ βγάζοντας τὸ δικό του ἀντὶ νὰ τὸ δώσῃ σ' αὐτὴν τὸ ἔριξε μέσα στὴ θάλασσα λέγοντας:

Ὅταν θὰ μπορέσῃς νὰ βρῇς αὐτὸ τὸ δαχτυλίδι ποὺ μοῦδωσες, τότε μονάχα καὶ ἐλπίσῃς ὅτι θὰ γίνῃς γυναίκα ἐνὸς ευγενούς. Σ' αὐτὴ τὴν περίπτωσιν σοὺ δίδω τὸ λόγο τῆς τιμῆς μου ὅτι θὰ σὲ στεφανώθω...

Ἡ χωριωτοπούλα τὸν ἀποχαίρεται μετὰ κλάματα καὶ πῆρε τὸ δρόμο τοῦ χωριοῦ μετὰ τὴν καρδιά ραγισμένη ἀπ' τὸν πόνο.

Ὅταν ἔφτασε στὸ σπίτι τῆς εἶχε νυχτοσιὰ πειὰ. Σὲ λίγο γύρισε ἀπ' τὴν ἀγορά κ' ὁ γέρον πατέρας τῆς μ' ἓνα ψάρι ποὺ μόλις τὸ εἶχε ἀγοράσει. Τὴν ὥρα ποὺ τὸ ἐτοίμαζαν γὰρ τὸ δειπνόν, ἀνοίγοντας τὰ σπλάχνα του τὴν νομίζετε, οἱ βοήξαν: Τὸ δαχτυλίδι ποὺ εἶχε πετάξῃ πρό ὀλίγου στὴ θάλασσα ὁ ευγενὴς ἀξιωματικός!

Μόλις ὁ νέος ἐπληροφορήθη τὸ περιστατικὸν ἐταράχθηκε πολὺ, ἀλλὰ, ἐπειδὴ, εἶχε δώσει τὸ λόγο του, δὲν μποροῦσε νὰ κἀνῃ ἀλλοίως. Ἀναγκάστηκε λοιπὸν νὰ παντρευθῇ τὴν χωριωτοπούλα μὲ τὸν ὅποιον ἔζησε εὐτυχισμένως ὡς τὸ τέλος τῆς ζωῆς του.

Ὅταν τὸ ἀγαπημένον ἀντρόγυνον ἀπέθανε, οἱ συμπατριώτες τοὺς ἀνήγαγον γὰρ ἀμνηστὶ ἓνα μνημεῖον ἀπάνω στὸ ὁποῖο σκόλασαν ἓνα ψάρι ποὺ κατοῦσε στὸ στόμα του ἓνα δαχτυλίδι.

ΕΥΣΥΜΑ ΛΟΓΙΑ

Στὸ ἀρτοπωλεῖο:

— Δόστε μου σὰς παρακαλῶ, ἓνα καρβέλι ψωμί.

— Ἀσπρὸ ἢ μαῦρο;

— Ὅτι θέλετε. Εἶνε γιὰ μιά στράβη γυναίκα!

ΑΠΟ ΟΤΙ ΒΑΡΕΑ ΚΑΙ ΑΚΡΟΥ

ΟΙ ΥΠΑΛΛΗΛΟΙ ΚΑΙ Η ΥΓΕΙΑ

Οἱ δημόσιοι ὑπάλληλοι πρόκειται νὰ ἐξετασθῶν ἱατρικῶς, προκειμένου ν' ἀπομακρυνθῶν τῆς ὑπηρεσίας ὅσοι πασχύν ἀπὸ διαφόρους νόσους. Συγχρόνως, ἐλήφθη ἀπόφασις ὅπως ἐξακριβωθῇ καὶ κατὰ ἄλλο, ἐξ ἴσου σπουδαῖον: Ἄν δηλαδή οἱ δημόσιοι ὑπάλληλοι ἐργάζονται καὶ ὑγιεινὰς συνθήκας. Τὸ δεύτερον εἶναι φυσικὰ ὅσο καὶ τὸ πρῶτον σπουδαῖον. Ὑπάρχουν ὑπάλληλοι, ἀτυχεῖς καὶ κακορίζικοι, ποὺ ἐργάζονται καὶ ὑγιεινὰς καὶ περισότερον ἀπὸ ἀνθυγιεινὰς. Πῶς νὰ μὴ προσβληθῶν λοιπὸν ἀπὸ διαφόρους νόσους οἱ ἄνθρωποι αὗτοι;

Πρέπει συνεπῶς νὰ προηγηθῇ ἡ ἐξακριβωσις τῶν ὁρῶν τῆς υγιείας, ὅσο τοὺς ὁποίους ἐργάζονται οἱ ὑπάλληλοι. Πρῶτα τὰ σωτήρια μέτρα κ' εἴπειτα ἡ ἐκκαθάρισις.

Η ΣΟΥΔΑ

Ἐπὶ τέλους! Κατηγήσθη ἐπιτροπὴ ἡ ὁποία θ' ἀναλάβῃ νὰ σώσῃ τὸ Ν. Φάληρον ἀπὸ τὴν φρικτὴν τῆς περιφάνου Σούδας του. Νὰ χειροκροτήσουμε! Φοβούμεθα πολὺ νὰ τὸ κάνουμε. Ὑπάρχει φόβος νὰ μὴ γινῇ μετὰ τὰ χειροκροτήματα. Γιατὶ εἶναι γνωστὸν τὸ ἔργον τῶν ἐπιτροπῶν καὶ κόντρα ἐπιτροπῶν ἐν Ἑλλάδι. Κονβεντολὶ, καφέ, νερά, τσιγαράκι, ραχάκι καὶ... γαῖα πνερὶ μυχθῶντος!

ΕΙΜΑΣΤΕ ΠΕΡΙΕΡΓΟΙ

Τὴν στιγμὴν ποὺ γράφονται ἡ γραμμὴς αὐτὲς ἀγορεύει στήν δικήν των Ρετζαῖον ποὺ γίενται στήν Κέντρα ὁ κ. Εἰσαγγελεὺς. Ὅταν ἡ «Οικογένεια» κυκλοφορήσῃ θὰ εἴη ἐκδοθῇ ἡδη ἡ ἀπόφασις. Εἴμεθα—ὡς καὶ ὅλος ὁ κόσμος ἀλλοστὴ—περιεργοὶ καὶ νὰ θέλαμε νὰ ἐγνωρίζαμε ποῖα θὰ εἶνε ἡ τύχη τῶν κατηγορουμένων.

Θὰ καταδικασθῶν εἰς θάνατον οἱ Ρετζαῖοι ἢ θὰ... παρασημοφορηθῶν; Φοβούμεθα μήπως συμβῇ τὸ δεύτερον. Θεὸς φυλάξῃ!

Ο ΨΕΥΔΟΓΙΑΤΡΟΣ

Συνελήφθη καὶ ἓνας ψευδογιατρός. Τὶ δουλειὰς ἔκανε, ὁ χριστιανός, στὸν τόπο αὐτὸν ποὺ δὲν μποροῦν νὰ τὰ βγάλουν πέρα οἱ γνήσιοι γιατροὶ καὶ ποὺ γίνεται σκέψις νὰ ἐλαττωθῇ ὁ ἀριθμὸς τῶν φοιτητῶν; Τί ποιοῦσε; Βαγαντοῦτῃ φυσικὰ. Γιατὶ ἀν πωλοῦσε ἐπιστήμην θὰ δεινοπαθοῖσε, ὅπως τότε καὶ τόσο ἀτυχεῖς ἐπιστήμονες καὶ πτυχιούχοι ποὺ εἶναι μὲ καθαρόν καὶ φρέσκον ἀνέμον!

ΤΑ ΠΑΡΑΔΟΞΑ ΤΗΣ ΦΥΣΕΩΣ

Ο ΓΑΜΟΣ ΕΝΟΣ ΕΥΓΕΝΟΥΣ

Ὁ ἀριστοκράτης καὶ ἡ χωριωτεῖς. Ἡ ἐγκατάλειψις. Ὑστερ' ἀπὸ χρόνια. Μία καταπληκτικὴ τύχη. Τὸ δαχτυλίδι μέσα στὸ ψάρι, κτλ. κτλ.

Στὰ 1743—ἀναφέρει μιά Ἀγγλικὴ ἀγασμένης κορδέλλας ποὺ πωλοῦνται ἐξ ὧν ἂν τοὺς νασός.

Ὁ νέος πῆρε τὸ δαχτυλίδι ἀπ' τὰ χεῖρα τῆς καὶ βγάζοντας τὸ δικό του ἀντὶ νὰ τὸ δώσῃ σ' αὐτὴν τὸ ἔριξε μέσα στὴ θάλασσα λέγοντας:

Ὅταν θὰ μπορέσῃς νὰ βρῇς αὐτὸ τὸ δαχτυλίδι ποὺ μοῦδωσες, τότε μονάχα καὶ ἐλπίσῃς ὅτι θὰ γίνῃς γυναίκα ἐνὸς ευγενούς. Σ' αὐτὴ τὴν περίπτωσιν σοὺ δίδω τὸ λόγο τῆς τιμῆς μου ὅτι θὰ σὲ στεφανώθω...

Ἡ χωριωτοπούλα τὸν ἀποχαίρεται μετὰ κλάματα καὶ πῆρε τὸ δρόμο τοῦ χωριοῦ μετὰ τὴν καρδιά ραγισμένη ἀπ' τὸν πόνο.

Ὅταν ἔφτασε στὸ σπίτι τῆς εἶχε νυχτοσιὰ πειὰ. Σὲ λίγο γύρισε ἀπ' τὴν ἀγορά κ' ὁ γέρον πατέρας τῆς μ' ἓνα ψάρι ποὺ μόλις τὸ εἶχε ἀγοράσει. Τὴν ὥρα ποὺ τὸ ἐτοίμαζαν γὰρ τὸ δειπνόν, ἀνοίγοντας τὰ σπλάχνα του τὴν νομίζετε, οἱ βοήξαν: Τὸ δαχτυλίδι ποὺ εἶχε πετάξῃ πρό ὀλίγου στὴ θάλασσα ὁ ευγενὴς ἀξιωματικός!

Μόλις ὁ νέος ἐπληροφορήθη τὸ περιστατικὸν ἐταράχθηκε πολὺ, ἀλλὰ, ἐπειδὴ, εἶχε δώσει τὸ λόγο του, δὲν μποροῦσε νὰ κἀνῃ ἀλλοίως. Ἀναγκάστηκε λοιπὸν νὰ παντρευθῇ τὴν χωριωτοπούλα μὲ τὸν ὅποιον ἔζησε εὐτυχισμένως ὡς τὸ τέλος τῆς ζωῆς του.

ΑΠΟ ΟΤΙ ΒΑΡΕΑ ΚΑΙ ΑΚΡΟΥ

ΟΙ ΥΠΑΛΛΗΛΟΙ ΚΑΙ Η ΥΓΕΙΑ

Οἱ δημόσιοι ὑπάλληλοι πρόκειται νὰ ἐξετασθῶν ἱατρικῶς, προκειμένου ν' ἀπομακρυνθῶν τῆς ὑπηρεσίας ὅσοι πασχύν ἀπὸ διαφόρους νόσους. Συγχρόνως, ἐλήφθη ἀπόφασις ὅπως ἐξακριβωθῇ καὶ κατὰ ἄλλο, ἐξ ἴσου σπουδαῖον: Ἄν δηλαδή οἱ δημόσιοι ὑπάλληλοι ἐργάζονται καὶ ὑγιεινὰς συνθήκας. Τὸ δεύτερον εἶναι φυσικὰ ὅσο καὶ τὸ πρῶτον σπουδαῖον. Ὑπάρχουν ὑπάλληλοι, ἀτυχεῖς καὶ κακορίζικοι, ποὺ ἐργάζονται καὶ ὑγιεινὰς καὶ περισότερον ἀπὸ ἀνθυγιεινὰς. Πῶς νὰ μὴ προσβληθῶν λοιπὸν ἀπὸ διαφόρους νόσους οἱ ἄνθρωποι αὗτοι;

Πρέπει συνεπῶς νὰ προηγηθῇ ἡ ἐξακριβωσις τῶν ὁρῶν τῆς υγιείας, ὅσο τοὺς ὁποίους ἐργάζονται οἱ ὑπάλληλοι. Πρῶτα τὰ σωτήρια μέτρα κ' εἴπειτα ἡ ἐκκαθάρισις.

Η ΣΟΥΔΑ

Ἐπὶ τέλους! Κατηγήσθη ἐπιτροπὴ ἡ ὁποία θ' ἀναλάβῃ νὰ σώσῃ τὸ Ν. Φάληρον ἀπὸ τὴν φρικτὴν τῆς περιφάνου Σούδας του. Νὰ χειροκροτήσουμε! Φοβούμεθα πολὺ νὰ τὸ κάνουμε. Ὑπάρχει φόβος νὰ μὴ γινῇ μετὰ τὰ χειροκροτήματα. Γιατὶ εἶναι γνωστὸν τὸ ἔργον τῶν ἐπιτροπῶν καὶ κόντρα ἐπιτροπῶν ἐν Ἑλλάδι. Κονβεντολὶ, καφέ, νερά, τσιγαράκι, ραχάκι καὶ... γαῖα πνερὶ μυχθῶντος!

ΕΙΜΑΣΤΕ ΠΕΡΙΕΡΓΟΙ

Τὴν στιγμὴν ποὺ γράφονται ἡ γραμμὴς αὐτὲς ἀγορεύει στήν δικήν των Ρετζαῖον ποὺ γίενται στήν Κέντρα ὁ κ. Εἰσαγγελεὺς. Ὅταν ἡ «Οικογένεια» κυκλοφορήσῃ θὰ εἴη ἐκδοθῇ ἡδη ἡ ἀπόφασις. Εἴμεθα—ὡς καὶ ὅλος ὁ κόσμος ἀλλοστὴ—περιεργοὶ καὶ νὰ θέλαμε νὰ ἐγνωρίζαμε ποῖα θὰ εἶνε ἡ τύχη τῶν κατηγορουμένων.

Θὰ καταδικασθῶν εἰς θάνατον οἱ Ρετζαῖοι ἢ θὰ... παρασημοφορηθῶν; Φοβούμεθα μήπως συμβῇ τὸ δεύτερον. Θεὸς φυλάξῃ!

Ο ΨΕΥΔΟΓΙΑΤΡΟΣ

Συνελήφθη καὶ ἓνας ψευδογιατρός. Τὶ δουλειὰς ἔκανε, ὁ χριστιανός, στὸν τόπο αὐτὸν ποὺ δὲν μποροῦν νὰ τὰ βγάλουν πέρα οἱ γνήσιοι γιατροὶ καὶ ποὺ γίνεται σκέψις νὰ ἐλαττωθῇ ὁ ἀριθμὸς τῶν φοιτητῶν; Τί ποιοῦσε; Βαγαντοῦτῃ φυσικὰ. Γιατὶ ἀν πωλοῦσε ἐπιστήμην θὰ δεινοπαθοῖσε, ὅπως τότε καὶ τόσο ἀτυχεῖς ἐπιστήμονες καὶ πτυχιούχοι ποὺ εἶναι μὲ καθαρόν καὶ φρέσκον ἀνέμον!

ΤΑ ΠΑΡΑΔΟΞΑ ΤΗΣ ΦΥΣΕΩΣ

Ο ΓΑΜΟΣ ΕΝΟΣ ΕΥΓΕΝΟΥΣ

Ὁ ἀριστοκράτης καὶ ἡ χωριωτεῖς. Ἡ ἐγκατάλειψις. Ὑστερ' ἀπὸ χρόνια. Μία καταπληκτικὴ τύχη. Τὸ δαχτυλίδι μέσα στὸ ψάρι, κτλ. κτλ.

Στὰ 1743—ἀναφέρει μιά Ἀγγλικὴ ἀγασμένης κορδέλλας ποὺ πωλοῦνται ἐξ ὧν ἂν τοὺς νασός.

Ὁ νέος πῆρε τὸ δαχτυλίδι ἀπ' τὰ χεῖρα τῆς καὶ βγάζοντας τὸ δικό του ἀντὶ νὰ τὸ δώσῃ σ' αὐτὴν τὸ ἔριξε μέσα στὴ θάλασσα λέγοντας:

Ὅταν θὰ μπορέσῃς νὰ βρῇς αὐτὸ τὸ δαχτυλίδι ποὺ μοῦδωσες, τότε μονάχα καὶ ἐλπίσῃς ὅτι θὰ γίνῃς γυναίκα ἐνὸς ευγενούς. Σ' αὐτὴ τὴν περίπτωσιν σοὺ δίδω τὸ λόγο τῆς τιμῆς μου ὅτι θὰ σὲ στεφανώθω...

Ἡ χωριωτοπούλα τὸν ἀποχαίρεται μετὰ κλάματα καὶ πῆρε τὸ δρόμο τοῦ χωριοῦ μετὰ τὴν καρδιά ραγισμένη ἀπ' τὸν πόνο.

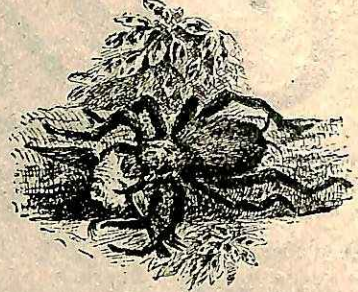
Ὅταν ἔφτασε στὸ σπίτι τῆς εἶχε νυχτοσιὰ πειὰ. Σὲ λίγο γύρισε ἀπ' τὴν ἀγορά κ' ὁ γέρον πατέρας τῆς μ' ἓνα ψάρι ποὺ μόλις τὸ εἶχε ἀγοράσει. Τὴν ὥρα ποὺ τὸ ἐτοίμαζαν γὰρ τὸ δειπνόν, ἀνοίγοντας τὰ σπλάχνα του τὴν νομίζετε, οἱ βοήξαν: Τὸ δαχτυλίδι ποὺ εἶχε πετάξῃ πρό ὀλίγου στὴ θάλασσα ὁ ευγενὴς ἀξιωματικός!

Μόλις ὁ νέος ἐπληροφορήθη τὸ περιστατικὸν ἐταράχθηκε πολὺ, ἀλλὰ, ἐπειδὴ, εἶχε δώσει τὸ λόγο του, δὲν μποροῦσε νὰ κἀνῃ ἀλλο

ΤΑ ΠΑΡΑΔΟΞΑ ΤΗΣ ΦΥΣΕΩΣ

ΤΑ ΑΣΧΗΜΟΤΕΡΑ ΖΩΑ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

Η όμορφιά που προκαλεί την συμπάθεια και η άσχημία που προκαλεί την αποστροφή. Η άσχημία στους ανθρώπους και στα ζώα. Το άραιο φείδι και η εντύπωση που προκαλεί. Ζώα άσχημα και άκακα. Ο φοβερός την θέαν «Μολώχ». Η σαύρα που φοβάει για κα! Άράχνη μεγάλη σαν ποντίκι! Οι γιγαντιαίοι σκορπιοί των τροπικών. Ένα δάγκωμα που σε κάνει να... χορεύεις... Το άσχημο αλλά νόστιμο σαλάχι, κλπ.



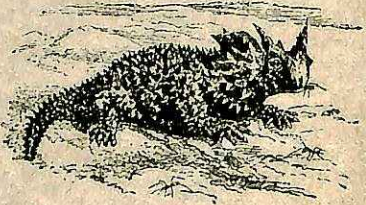
Άράχνη των Τροπικών

τί το δάγκωμά της είχε δηλητηριώδες.

Τα πιο περίεργα πράγματα έδωλεύντο άλλοτε για ένα είδος άραχνης, ή όποια άποτελεί πραγματική πληγή για τους κατοίκους της 'Ιταλίας, για την άράχνη την λεγόμενη «Ταραντέλλα». Η άράχνη αυτή είχε πολύ μεγαλύτερη απ' τις συνηθισμένες και διαφέρει άκόμη και κατά τον τρόπο της ζωής της απ' αυτές, γιατί και αυτή, όπως και η άλλη που αναφέραμε παραπάνω, δεν ύφαινε δίχτυ αλλά αρμυμένει τα θύματά της μέσα σε τρύπες που σκάβει στο χώμα ή χωμμένη κάτω από πέτρες. Και το δικό της δάγκωμα είχε δηλητηριώδες, και για πολύν καιρό το απέδιδαν μιά έντελως περίεργη συνέπεια. Ελέγεται δηλαδή ότι, ο δαγκωμένος από την «Ταραντέλλα», όχι μόνον ύπέφερε τους φοβερότερους πόνους, αλλά και καταλαμβάνετο από μιά τρομερή άνησυχία, ή όποια τον εξανάγκαζε να χορεύει, ως ότου έπερτε άναίσθητος από την κόπωση. Αυτό όμως — όπως τούλάχιστον βεβαιώνουν οι έπιστήμονες — είναι σωστό παραμύθι. Το δάγκωμα της «Ταραντέλλας» προκαλεί πραγματικά μεγάλη τοπική φλόγωση και γενική άδιαθεσία, αλλά μανία για χορό ποτέ δεν έχει προκαλέσει.

Μιά άλλη περίεργη ιδιότης της «Ταραντέλλας» είναι ότι επί άρκετών καιρόν κουβαλάει τα παιδιά της μαζί της, έπάνω στη ράχη της. Έχοντας τα στήρεα δεμένα έπάνω στο σώμα της μ' ένα νήμα που το κατασκευάζει μονάχη της.

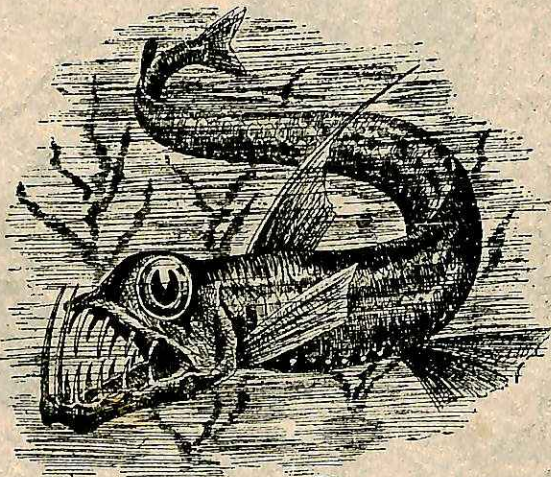
Συχνότερος, αλλά και πιο έπιφοβος από την «Ταραντέλλα» είναι ο σκορπιός, ό οποίος συναντάται σε όλα τα θερμά κλίματα και ό οποίος άποτελεί φοβερή μάστιγα για όλους τους νοτίους λαούς. Σκορπιοί ύπάρχουν διαφόρων ειδών, από τους μικρότερους που έχουν μήκος 3 1)2 έκατοστών και είναι συχνότατοι και στην Ελλάδα, ως τους μεγάλους μαύρους σκορπιούς που έχουν μήκος 16 έκατοστών και τους όποιους ό κάτοικοι της Κεντρίας 'Αφρικής και των 'Ινδιών φοβούνται όσο και τις τίγρεις και τα φείδια. Ο σκορπιός μοιάζει με τον άστακό. Έχει μπροστά δυό ψαλλίδες, όπως κ' έ-



Ο 'Αυστραλιανός Μολώχ

Όλα όμως αυτά είνε φαινομενικά, γιατί, στην πραγματικότητα, δεν ύπόκει ζώον λιγότερο φιλοπόλεμο από τη σαύρα αυτή. Μπορεί δέ κανείς να τη σάφρα αυτή. Μπορεί δέ κανείς να την συλλάβει με την μεγαλύτερη εύκολία. Το μόνο που έχει να φοβηθεί εκ μέρους της, είναι μιά μικρή δαγκωματιά, που δεν πονάει περισσότερο από ένα τσίμπημα βελόνας.

Τα άσχημα όμως ζώα δεν βρίσκονται άποκλειστικώς μεταξύ των έρπετων. Επίσης πολλά έντομα είναι τρομακτικά άσχημα. Να δαγκώσει σχεδόν δεν μπορεί καθόλου, και άμα κανείς το πάσσει, δεν καταβάλλει ούτε την έλαχιστή άπόπειρα να χρησιμοποιήσει τα όπλα με τα όποια τό έχει προίσει ή φύσις. Η κινήσεις του είναι άδέξιες και άργές και ή μόνη περίπτωση

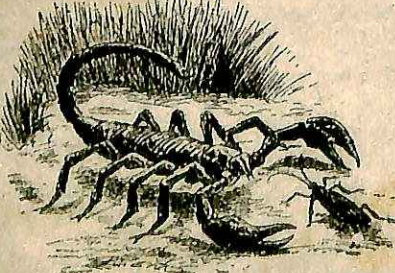


Ένας τρομερός κάτοικος της 'Ινδίας

κατά την όποια έχει άφάνταστη δύναμη, είναι όταν κριόβεται με όστρακωιά ταχύτητα μέσα στην άμμο, βλέποντας να πλησιάζει ένας έχθρός του.

Ένα άλλο είδος σαύρας, προς το όποιο ή φύσις φέρεται σαν μητρική, είναι ή «σαύρα ή περιλαίμοφόρος», ή οποία ζει επίσης στην Βόρεια 'Αυστραλία και στην Χώρα της Βασιλίσσης Βικτωρίας και ή όποια όφειλει τό όνομά της σ' ένα κυκλικό δέγμα που περιβάλλει τό λαιμό της σαν γιανιάς, πέφτοντας σε δίπλες έπάνω στην πλάτη και στους ώμους της, εν' όσω το ζώο βρίσκεται σε ήρεμη κατάσταση. Μόλις ένοχληθεί όμως, έστω και έλαχιστά, ή περίεργη αυτή σαύρα, άμέσως σηκώνει όλόρθον τον «γιακά» της, συγχρόνως δέ σηλώνεται στις πύλες των δακτύλων της, άνοίγοντας όρθόνοιχο τό ρήγος της που είναι όλο όπλισμένο με έξαιρετικά μυτερά δόντια και μαστιγώνοντας με την έξαιρετικά μακρά ούρά της το χώμα.

Έτσι κατορθώνει ν' αύξησει άκόμη περισσότερο τό φοβιστικό έξωτερικό της και να έμμενση τον τρόμο σ' όσους δοκιμάζουν να της έλπεθούν.



Σκορπιός

Σαύρα ή περιλαίμοφόρος

Άσφαλώς, ό καλύτερος τρόπος για να κρίνουμε έναν άνθρωπο δεν είναι ή συμπαιθητική ή αντίπαιθητική εντύπωση που μας έμπνέει τό έξωτερικό του. Έν τούτοις αυτό παθαίνουμε, όταν τούλάχιστον πρωτοβλέπουμε ένα άτομο.

Και όμως ή άρχή αυτή δεν ισχύει και για τα ζώα. Γι' αυτά ύπόκειται μεγάλη διαφορά αντίληψης. Στόν ένα, τό φείδι, με τό εύλύγιστο σώμα του, με τις καλλιτεχνικές κινήσεις του και τό λαμπρά χρώματά του, μπορεί να προκαλέσει θαυμασμό, στόν άλλον δέ φρίκη και απέχθεια. 'Υπάρχουν όμως και όρισμένα ζώα, στα όποια ή έκδηλη και σε πολλά φρικαλέα άσχημία τους δεν μπορεί να τεθεί υπό άμφισβήτησιν από κανένα και τα όποια φαίνονται σαν να τα έχει προσοίσει ή φύσις ειδικώς για να προκαλούν την απέχθεια και τη φρίκη. Μολαταύτα, όταν γνωρίσει κανείς καλύτερα τον τρόπο της ζωής και τις συνήθειες των ζώων αυτών, θα παραδεχθεί ότι τό γελοίο ή φοβιστικό έξωτερικό των τους είναι άπαραίτητο για να ζήσουν. Η άσχημία τους, που προκαλεί τον τρόμο και την αποστροφή, είναι ή τό μόνον μέσον για να μπορούν ν' άποκρούσουν έχθρούς δυνατοτέρους των, οι όποιοι έξαπατούνται από τό φοβερό τους παρουσιαστικό και τρομάζουν, ή ένα όπλο που τους κάνει πιο εύκολη τη νίκη έναντίον των ισουδυνάμων αντίπαλων τους, οι όποιοι, θέλοντας και μη, ύφίστανται την άποκρουστική της άσχημίας των έπιδροσι.

Η φύσις δηλαδή έδωσε στα ζώα αυτά τα ίδια όπλα που χρησιμοποιούν και οι ύδαγνεύς της 'Αφρικής για να κάνουν φοβερότερη εντύπωση στους έχθρούς των, βάφοντας τό σώμα τους με τα ζωηρότερα χρώματα και στολίζοντάς το με τα πιο φρικαλέα στολίδια, έτσι, ώστε να μεταβάλλονται σε πραγματικά τέρατα.

Όσο πλουσιότερα ή φύσις χαρίζει την όμορφιά στα πλάσματά της, άλλο τόσο γενναίοτερα χαρίζει και την άσχημία. Έτσι στα έρπετα μπορούμε να βρούμε τα περισσότερα ά-

ΓΙΑ ΝΑ ΠΕΡΝΑ Η ΏΡΑ ΣΑΣ

ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΚΑΙ ΑΣΤΕΙΑ

— Άχροατήριο από... χείρους!

Ο γνωστός Άγγλος ήθοποιός Γουίντον Γκρόσμυθ διηγείται τό έξής χαριτωμένο άνέκδοτο της ζωής του:

Μιά φορά τόν είχε καλέσει κάποιος φίλος του, ό όποιος ήταν ιδιοκτήτης μιάς θαυμασίας επαύλειος στα περίχωρα του Λονδίνου και ό όποιος συνήθιζε να διασκεδάει τοίς φίλους του, διοργανώνοντας θεατρικές παραστάσεις στόν κήπο του σπιτιού του, τόν όποιο είχε διασκευάσει καταλλήλως.

Ο Γκρόσμυθ ύπήκουσε στην πρόσκληση του φίλου του, πήγε στην επαύλη, και τη δεύτερη βραδυά της άφιξής του εκεί έτοιμάστηκε να λάβει μέρος σε κάποια κομωδία που θα παίζόταν, όπως πάντα, στόν κήπο. Άλλά, πριν άρχισι ή παράσταση, έπαισαν έξωφρα νευρικά γέλια τό άχροατήριο, και ό ήθοποιός δεν ήξερε ποιά έξήγησι να τους δώση. Έπειδή όμως τα γέλια έξακολουθούσαν και οι προσκεκλημένοι δεν έφαιναντο διατεθειμένοι ν' ακούσουν την κομωδία που θα παίζόταν, ό ιδιοκτήτης της επαύλειος σηκώθηκε άπάνω και, άποτεινόμενος προς τό άχροατήριο, έλε:

— Ξέρω πόσο είναι δύσκολο να κρατήσετε τό γέλιο σας όταν βλέπετε στη σκηνή τόν περίφημο κομωκό Γκρόσμυθ, αλλά, αν δεν πάμετε, σας βεβαιώνω ότι ή παράστασις δεν θα τελειώση ούτε τα μεσάνυχτα...

— Με σιμάθειο, άρχοντα, αποκρίθηκε τότε ένας άεστος κτηματίας από τό άχροατήριο. Δεν γελάμε με τό θεατήριο. Έδώ συμβαίνει κάτι άλλο. Κάποιος άρρεσι άνοιχτή την πόρτα του χοιροστάσιου σας και τά χοιράκια προσπαθούν να μασ πάσουν τις θέσεις!...

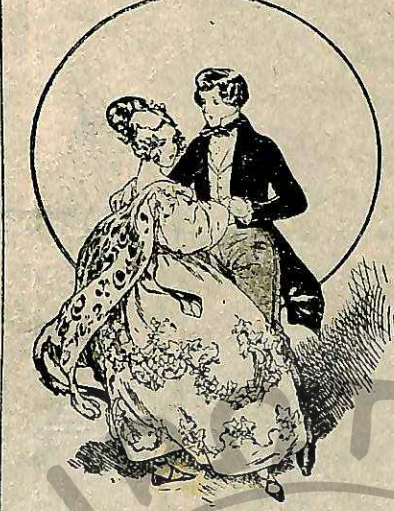
— Η καλόςύνη της Βασιλίσσης.

Διηγούνται ότι ό βασιλεύς της 'Ολλανδίας Γουλιέλμος, είχε στην κατοχή του ένα πανάκριβο σερβίτσιον τσαγιού και τόσο πολύ τό αγαπούσε, ώστε είχε σιστήσει στους ύπηρέτας του να τό προσέχουν όσο μπορούν. Τους είχε προείπει μάλιστα ότι θα άπέλυε άμέσως εκείνον που θα προσένοσε έστω και την παραμικρότερη βλάβη στα πλάσμα αυτά σκεύη του.

Μιά μέρα κάποιος γέρος οικονομός, που βρισκόταν από πολλά χρόνια στην ύπηρεσία των άνακτόρων, είχε την άτυχία να σπάση ένα από τα περίφημα κύπελλα του βασιλέως ενώ τό κρατούσε άπόσπαστα στα χείρα του. Άμέσως λοιπόν έτρεξε, τρέμοντας από τό φόβο του, στη βασίλισσα Έμμα και της διηγήθηκε την άτυχία του.

Δεν πειράζει, του έλε καθησυχαστικά ή βασίλισσα. Κόλλισε τό κομμάτι του κυπέλλου και μη σε νοιάζει. Θά τό κανονίσω εγώ.

Ο οικονομός έσπευσε να έκτελέση



φανή στενοχώρια της βασίλισσας, συγκατέθηκε και προσπάθησε να κρύψι τη λύπη του για τό σπάσιμο του κυπέλλου. Όσο για τόν οικονομό, αυτός έτρεξε να μαζέψι τα κομμάτια από κάτω, εύχαριστημένος από την άπόσπαστη λύση της ύποθέσεώς του ν' εύγνομυνώντας, με όλη του την καρδιά, τη βασίλισσα που τόν είχε σώσει με τη μεγάλη της καλόςύνη!...

Και τό παράσημο και τό μάρκα.

Ο Βίσμαρκ έπρόκειτο κάποτε ν' άπονεμίσι τό σιδηρούν παράσημον του Σοτήρος σε κάποιον ήρωα που είχε άνδραγαθήσει στόν πόλεμο. Τη στιγμή

ΕΡΩΣ

Του ΟΥΓΚΩ

Ω, τόν τρελό τόν Έρωτα, πώς με (δυσ)στοιχίζεις

μοιάζει που άρνά τα πέταλα των λουλουδιών σκεπάζον,

κι' όταν προβάλλι ή χαράμη, στοί ή (λιου πεις άρτίδες,

χίλιους γλυκούς χρωματισμούς κι' άνα (λαμπές άλλάζον!...

Μη σάς τραβά κι' άς βόσκειται ότών (γιασεμιών την έρη,

ή αγγλι έκείνη ή ψευτιά της στάλας (του ουρανού,

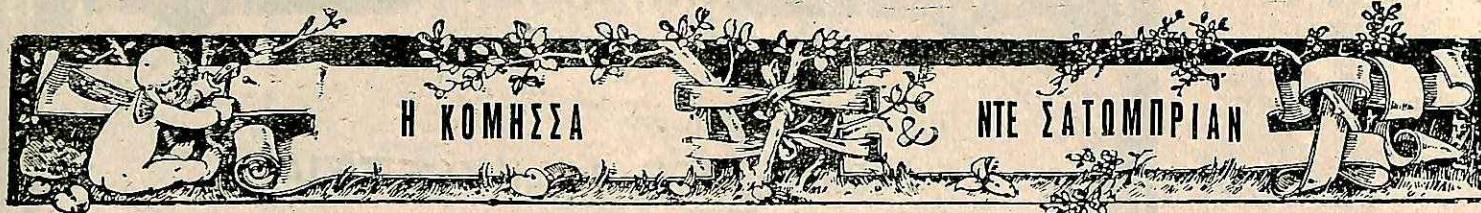
είνε διαμάντι από μακρόν μ' από κον (τά ένα δάκρυ,

Έρως!... Να τ' είναι: Τό παιδί του (πόνου του άγνινού...

Άργος Μεταφ. Γ. Α. ΚΑΤΣΙΟΥΔΑ

ΕΡΩΣ

ΟΙ ΜΕΓΑΛΟΙ ΕΡΩΤΕΣ



I

Στις 5 Μαΐου 1509, η Φραγκίσκη ντε Φουά, η ώραιότερα από τις δεσποινίδες της τιμής της βασιλίσσης της Γαλλίας, κόρη του υποκόμητος Ίωάννου ντε Φουά, παντρεύταν έναν από τους ισχυρότερους πυροδοεσπότας της εποχής εκείνης, τον άρχοντα του Σατομπριάν, κόμητα Ζάν ντε Λαβάλ.

Αν και η Φραγκίσκη ήταν, όπως βεβαιώνουν οι ιστορικοί της εποχής της, κορυστάκι άκομη, μόλις δεκαεσσάρων χρόνων, η όμορφιά της όμως ήταν τόσο τελεία, τόσο θαυμαστή, ώστε, όλοι όσοι την έβλεπαν, στεκόντουσαν έκστατικοί μπροστά της. Είχε μοναδική κορμοστασιά, ή οποία ημέρα με την ημέρα έτελειοποιείτο ακόμη περισσότερο, το ύψος της ήταν γλυκό και περήφανο συγχρόνως, τα μαλλιά της μαύρα, λαμπρά και άφθονα, πλαισίωναν ένα πρόσωπο δόλογο και δροσερό και τα μάτια της σκορπούσαν γύρω της ένα φως καλοσύνης και τρυφερότητας.

Εκτός όμως από τα χαρίσματά της αυτά, η Φραγκίσκη ήταν έξυπνη, είχε πνεύμα λεπτό και σπανθηροδόλο και οι τρόποι της ήταν μοναδικοί. Όλα αυτά τα φυσικά και πνευματικά προσόντα της, την έκαναν να θεωρείται ως ή πιο εξαιρετική νέα του αιώνας της.

Ήταν ακόμα πολύ μορφωμένη και ήξερε, εκτός της μητρικής της γλώσσας, την οποία μιλούσε κ' έγραφε περίφημα, Ισπανικά, Ιταλικά, Αγγλικά και Λατινικά. Έπ' πλέον ήταν και μουσικός κ' έγραφε και στίχους...

Τόσα χαρίσματα σ'ε μια κόρη μόλις δεκαεσσάρων χρόνων, σήμερα μάς φαίνονται άπίστευτα. Και όμως είναι αληθέστατα και όλοι οι ιστορικοί τα βεβαιώνουν.

Όστόσο, επειδή η Φραγκίσκη δεν μπορούσε να τ'έχη όλα, ήταν φτωχή... Τόσο φτωχή, ώστε στο γάμο της την έπρόκειτο η βασίλισσα της Γαλλίας Άννα, δίνοντάς της ως δώρο, επειδή την αγαπούσε εξαιρετικά, είκοσι χιλιάδες σκούδα...

Μά ο σύζυγός της, ο κόμης Ζάν ντε Λαβάλ, ο άρχων του Σατομπριάν, ήταν πλούσιος, πάμπλουτος, κ' ευχαρίστος θα την έπαυρε και χωρίς προίκα...

Δεν είχαν όμως τελειώσει ακόμα η γιορτή του λαμπρού αυτού γάμου, όταν ο βασιλεύς της Γαλλίας Λουδοβίκος 12ος κάλεσε όλους τους ευγενείς, τους άρχοντες και τους ιππότες του βασιλείου του για να εκστρατεύσει έναντι του Δημοκρατίου της Βενετίας, την οποία ήθελε να εξοικήσει.

Η θέσις του Ζάν ντε Λαβάλ ήταν πολύ δυσχερής... Να φύγει για τον πόλεμο, τη στιγμή που μόλις είχε παντρευτεί την ωραιότερη γυναίκα του κόσμου... Είπε άγνωστον ποιά μέσα

χρησιμοποίησε τότε ο κόμης για να ξεφύγει από την όδυνηρή αυτή δοκιμασία... Πολλοί λένε ότι η γυναίκα του με δάκρυα πήγε στη βασίλισσα και την έκτενε να μη συμμετάσχει ο σύζυγός της στον πόλεμο... Άλλοι πάλι βεβαιώνουν ότι ο άρχων του Σατομπριάν έπληρωσε ένα μεγάλο χρηματικό ποσό για ν' απαλλαγεί της εκστρατείας και ν' απολαύσει ήρεμος στον πύργο του τη σελήνη του μελιτο, ενώ οι άλλοι ευγενείς πήγαιναν να σκοτωθούν στα πεδία των μαχών.

Ότι κ' αν συνέβη, το βέβαιο είναι ότι ο Ζάν ντε Λαβάλ δεν πήγε στον

πόλεμο. Και σ'ερείπια, λοιπόν, να κατοικούσαν, κ' αυτά ακόμα θα τους φαινότανταν γελαστά και χαρούμενα. Η σελήνη του μελιτο τον έπληρωσε ίσως μοναδική στον κόσμο... Βάσταξε όχτω δόλοζα χρόνια... Όχτω χρόνια που τ'άπερσαν μαζί, μαζί κάθε μέρα, μαζί κάθε ώρα, μαζί κάθε στιγμή... Όχτω χρόνια που τ'άπερσαν ανταλλάσσοντας διαρκώς χάδια και φιλήματα, που είχαν την ίδια θερμότητα κ' απ' τα δυο μέρη!... Όχτω χρόνια που τ'άπερσαν σ'ε μια βαθειά έρωτική έκσταση, γοητευτική!...



Ο κόμης και η κόμηςσα έκαναν τον περίπατό τους στο πάρκο του πύργου.

πόλεμο και, μάλιστα, για να είναι πιο ήσυχος, μετέφερε την γυναίκα του μακριά από το Παρίσι, στον παλιό φεοδωδάρζικο του πύργο, στο Σατομπριάν της Βρετάννης.

Ο πύργος αυτός ήταν σωστό φρούριο, βαρύ, έπιβλητικό, άπρόσιτο, και είχε χτιστεί από έτοιμα δολοζήθων αινών. Ήταν ήταν φυσικό να φαίνεται πένθιμος και μελαγχολικός, μα οι νεόνυμφοι τον βρήκαν γοητευτικό και πρόσχαρο...

Έκεινος ήταν είκοσιδύο χρόνων, κ' εκείνη δεν ήταν ακόμα δεκαπέντε, και αγαλιόντουσαν με όλη τη φλόγα της

Είχαν έξησαν στον πύργο του Σατομπριάν, χωρίς ποτέ ένας στεναγμός να βγει απ' τα στήθη τους για τη μονοτονία της ζωής τους... Ο έρωας, όμως, είναι μεγάλος, είναι πάντοτε καινούργιος!...

Η άμοιβαία και μεγάλη αυτή αγάπη τους μεγάλωσε ακόμα περισσότερο, αν αυτό ήταν δυνατόν να γίνει, κατά τις αρχές του έτους 1511, όποτε η κόμηςσα ντε Σατομπριάν έφερε στον κόσμο ένα χαριτωμένο κοριτσάκι, στο οποίο έδωσαν το όνομα Λευκή.

Η κόμηςσα ήθελε να γαλουχήσει μόνη της την κόρη της, αλλά ο Ζάν

που αγαπούσε ακόμα τη γυναίκα του πιο πολύ κ' από το ίδιο του το παιδί, έναντιώθηκε σ' αυτό... φοβόταν μήπως τα μητρικά αυτά καθήκοντα κατέστρεφαν την όμορφιά της Φραγκίσκης.

Τού λόγου εκείνη του έλεγε: —Τί σημασία έχει αυτό, αφού, και άσχημα να γίνει, εσύ θα εξακολουθήσεις να μ' αγαπάς!...

—Όχι, της απαντούσε ο κόμης. Δεν υπάρχει κανείς λόγος να κινδυνεύσει να καταστραφεί ένα αριστοτέλεσμα της φύσεως, σαν κ' εμένα!...

Α! ο φτωχός σύζυγος! Πού μπορούσε εκείνη τη στιγμή να προβλέψει ότι, έπειτα από λίγων καιρό, το αριστοτέλεσμα αυτό δεν θα ήταν παιδί δικό του...

Τέλος η Φραγκίσκη υπέχωρσε κ' έφεραν μια τροφή για τη Λευκή.

Όστόσο, έπειτα από λίγους μήνες, σαν μια τιμωρία της μοίρας στους δυο αυτούς συζύγους τους τόσα έρωτευμένους, ένα πρώτο σύννεφο έμειλε να σμάση την τόσο άγνη ελπίδα τους...

Κατά τα τελευταία χρόνια της ερωτικής απομονώσεως στο Σατομπριάν, του Ζάν και της Φραγκίσκης, σπουδαία γεγονότα είχαν διαδραματιστεί στη Γαλλία.

Εν πρώτοις, η βασίλισσα Άννα είχε πεθάνει, και ο Λουδοβίκος 12ος την είχε ακολουθήσει, ύστερ' από λίγο, στον τάφο, και τον είχε διαδεχτεί στο θρόνο ο δούξ της Αγκουλέμης και του Βαλλούα, ο Φραγκίσκος 1ος.

Ο Φραγκίσκος 1ος εγκαίνιασε την βασιλεία του μ' ένα σωρό τρέλλες. Ήταν σπάταλος και γενναϊόδοξος και σκορπούσε γύρω του σαν βροχή τα χρήματα.

Όστόσο, παρ' όλες τις τρέλλες του, καθόριωσε να νικήσει στην περίφημη μάχη του Μαρινιάν και, στερεωμένος στο θρόνο του απ' αυτή τη νίκη, μόρεσε να εξακολουθήσει να σκορπίζει το δημόσιο ψήσαντο, προς όφελος των αναριθμήτων φίλων του. Φτωχά, μα δολοζασμένοι οι Γάλλοι, έκλειναν τα μάτια τους στις σπατάλες αυτές. Τους έλειπε βέβαια το ψωμί, μα είχαν τις δάφνες της νίκης!...

Μεταξύ των εύνοιμένων ευγενών του νέου βασιλέως, ο περισσότερο εύνοιμενος ήταν ο Γουλιέλμος Γκονφρέ, άρχων του Μπουνιέ, παιδικός του φίλος. Ο Γουλιέλμος τον διεσέδαζε με το πνεύμα του και με την ευθυμία του, όσο ήταν ειρήνη, και, στον πόλεμο, τον ένθουσιαζε με την απαράμιλλη ανδρεία του.

Ένα βράδυ του φθινοπώρου, μέσα σ'α ανάκτορα του Τουρνέλ, στο Παρίσι, καθώς ο βασιλέως κοιμόντανε μόνος με τον αγαπημένο του φίλο, ή συζήτηση γύρισε σ'ε μια στιγμή σ'ε όμορφες γυναίκες και είνε γνωστό, από την ιστορία, πόσο ο Φραγκίσκος

1ος αγαπούσε τίν όμορφες γυναίκες). Ο βασιλεύς και ο άρχων του Μπουνιέ, ο οποίος είχε πάρει τελευταία και τον τίτλο του άρχιναύαρχου, άρχισαν τότε ν' απαριθμούν μια-μια τις ώραιες κυρίες της Αύλης, έκθειάζοντας τις χάρες τους και τ'α προσόντα τους.

Όστόσο έφθισαν ότι, μολοντί πολλές από τις κυρίες αυτές ήταν εξαιρετικά γοητευτικές, καμιά τους δεν άντεπεσώπευε τον τέλειο τύπο της όμορφιάς.

—Εν τούτοις, είπε ο βασιλεύς συμπερασματικά, κάποιον θα ύπάρχει μια γυναίκα που να είνε άπολύτως όωρα!... —Ναι, απάντησε ζωηρά ο Μπουνιέ, ύπάρχει πράγματι, αν πιστέψουμε τα λεγόμενα του φίλου μου βαρώνου ντε Μαρκοννέ... Όπως μου έλεγε χθές, αυτός είδε μια γυναίκα τελεία απ' όλες τ'ές απόψεις.

—Μπά! έκανε μ' ένδιαφέρον ο βασιλεύς. Και πού ο βαρώνος ντε Μαρκοννέ άνεκάλυψε το θαύμα αυτό;

—Στη Βρετάννη. —Και τ' όνομά της ποιά είνε; —Φραγκίσκη ντε Φουά, κόμηςσα του Σατομπριάν...

Ότε ο Φραγκίσκος 1ος ούτε ο Μπουνιέ βρισκόντο υσαν στο Παρίσι την εποχή που ή Φραγκίσκη ντε Φουά έλαμπε μεταξύν των δεσποινίδων της τιμής της βασιλίσσης Άννας, σαν ένα τριαντάφυλλο ανάμεσα σ'ε βιολέττες. Έτσι κανένας τους δεν την είχε δει ποτέ, αν και πάμπολλες φορές κ' οι δυο τους είχαν άκουσει από τους ευγενείς που την ήξεραν, να έκθειάζουν την άσύγκριτη όμορφιά της.

—Α!... Α!... Έκανε ο βασιλεύς. Η Φραγκίσκη ντε Φουά. Ναι, ναι... μου έχουν πη πολλές φορές ότι ή όμορφιά της ήταν θεία την εποχή που παντρεύτηκε τον κόμητα ντε Σατομπριάν. Μα έχει περάσει πολλές καιρός από τότε... Έφτά ή όχτω χρόνια... —Η κόμηςσα, είπε ο Μπουνιέ, είνε σήμερα όωρα, όσο δεν ήταν ποτέ... Τώρα ακριβώς βρίσκεται σ'ε όλη την άνθησι της όμορφιάς της...

—Ποιάς σου τ'ελε;... —Σας είπα, ο βαρώνος ντε Μαρκοννέ, ο οποίος επέστρεψε από την Βρετάννη και ο οποίος έμεινε μερικώς όφρες στον πύργο του Σατομπριάν, επειδή ήταν άλλοτε στενός φίλος του πυροδοεσπότου... Ό, μόνο λίγες ώρες έμεινε... Ο κόμης, φαίνεται, είνε ζηλιάρης σαν τίγρις και δεν δέχεται κανένα στον πύργο του... Ήταν εξαιρετική τιμή αυτή που έκανε στον Μαρκοννέ, διατρέποντάς τον να έποβάλλη τ'α σέθη του στην κόμηςσα...

—Α! Α!... Είπε ο βασιλεύς, ώστε ο άρχων του Σατομπριάν είνε ζηλιάρης... Αυτό είνε απόδειξις της όμορφιάς της συζύγου του... Δεν άνησχει κανείς τόσο, άμα έχει γυναίκα που ή όμορφιά της είνε κοινή!... Έ, λοιπόν, Μπουνιέ... μου έφθισες την περιέργειά... Στο κάτω-κάτω, δεν έχει κανένα δικαίωμα ο κόμης ντε Σατομπριάν να κρατάει κρυμμένη στην έ-

σημιά μια τέτοια όμορφιά... Τί θα έλεγε, αν τον προσζαλούσα να μ'ας φέρη στο παλάτι την κόμηςσα;... Άναλαμβάνεις εσύ την αποστολή αυτή; —Μετά χαράς, Μεγαλειότατε... —Ναι, μα δεν θέλω να καταχρασθής της προτεραιότητος αυτής για να κάνης την κόμηςσα να σ' αγαπήσει... Άφησέ την να έλθη φρόνιμη στο Παρίσι, κ' έπειτα την διαφιλονεικείς μαζί μου...

Ο Μπουνιέ ύποκλιθηκε κ' απάντησε χαμογελώντας:

—Ξέρω πολύ καλά το σεβασμό που όφείλω στη Μεγαλειότητά σας, για να μην έπαυρηώσω τίποτε που να της είνε δυσάρεστο...

Ένα πρωί του μηνός 'Οκτωβρίου, ο Μπουνιέ έφτασε στον πύργο του Σατομπριάν. Ο κόμης και ή κόμηςσα έκαναν τον περίπατό τους στο πάρκο του πύργου, όταν τους άνήγγειλαν την άπρόσπετη επίσκεψή του.

—Αν και μακριά από την Αύλη, ή κόμης ήξερε και επληροφορείτο τακτικά όσα συνέβαιναν σ' αυτή. Ήξερε, φυσικά, και την ύψηλή θέση που κατείχε ο Μπουνιέ, και αυτό, μαζί με

την περιέργεια να τόν γνωρίσει, τον έκανε να τόν δεχθί.

Φαντάστηκε ότι ή έπισκεψή του θα ήταν άπλως μια τυπική. Ύπέθετε ότι ο ναύαρχος θα ήίχε πάει να επισκεφθί κάποιον ευγενή των περιχώρων, και, περνώντας από το Σατομπριάν, θα έθεώρησε καθήκον του να επισκεφθί τόν άρχοντά του.

Πλάνης, τις όποιες μιλίες του ευγενούς έπ'σκέπτον έμειλε να διαλύση...

Ο Μπουνιέ, όστόσο, δεν βιάστηκε καθόλου να πη αυτή τη λέξι. Ξερόντας ότι έχει να κάνει μ' έναν μεγάλο ζηλιάρη, φυλάγεται για να μην τόν εξαγριώσι πολύ γρήγορα.

Τόν δέχτηκαν στη μεγάλη αίθουσα των δεξιώσεων του πύργου, που ήταν επιλωμένη με μια εξαιρετική πολυτέλεια για την εποχή εκείνη.

Μόλις ο Μπουνιέ είδε τη Φραγκίσκη μπροστά του, στάθηκε θαυμάμιος:

—Ο Μαρκοννέ δεν μου είπε ψέματα... ψιθύρισε στον εαυτό του... Είνε ή πιο όωρα ανάμεσα σ'ες ώραιες... Είνε θεία, άσπυκρη!...

Αυτή ήταν ή πρώτη σκέψις που μέσως κατόπιν μια άλλη:

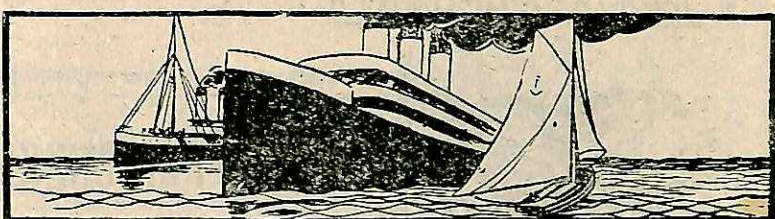
—Θα γίνει τ'όσο — σκέφτηκε — φίλη του βασιλέως, μα τ'ό βέβαιο είνε πως θα γίνει πρώτα δική μου φίλη...

Αφού αντίβλαξε τ'α πρώτα τυπικά λόγια με τόν ξένο και άδειασε μαζί του μερικά κύπελλα παλιού κρασι, ο κόμης ενόμισε πως ήταν πεία ώρα να ζητήσει απ' αυτόν έξηγήσεις.

—Μήπως είσδε περαστικούς από τ'α μέρη μας, κύριε ναύαρχε; ρώτησε.

—Καθόλου περαστικούς, απάντησε ο Μπουνιέ. Ποδα επίτηδες... Έπληδες για σ'ας...

(Ακολουθεί)



ΦΙΡΔΗΝ-ΜΙΓΔΗΝ

ΜΙΚΡΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

— Περύφημοι άριστερόχειρες

Δυσ' από τους γνωστότερους Άγγλους σχεδιαστές, ο Ένγκαρντ Ούιλσον και ο Λουδοβίκος Βαϊν, τών οποίων τ'α έργα στολίζουν σήμερα άκοκ'α μουσεια της Άγγλίας, ήταν άριστερόχειρες. Μολοντί όμως σχεδίαζαν με τ'ο άριστερό τους χέρι, δεν τους έφτανε κανένας στην ταχύτητα.

Επίσης οι ζωγράφοι Τζωρτζ Κλόουνσεν και ο Άρνεσμπυ Μπρόουν, μέλη της Βασιλικής Ακαδημίας των Καλών Τεχνών της Άγγλίας, ήταν κ' αυτοί άριστερόχειρες.

Άριστερόχειρ επίσης είνε και ή διάσημος στρατηγός σ'ε Μπάδεν Πάουελ, ο ίδρυτής του προσκοπισμού. Αιτός όμως, ενώ εκ φύσεως είνε άριστερόχειρ, διά της άσκήσεως έμαθε να γράφει και με τ'ο δεξιόν του χέρι, και τώρα γράφει μ' όποιο τύχη, με την έ-δια εύκολία.

Στην Άγγλία άκόμη ύπάρχει κ' ένας άριστερόχειρ δικαστής, ο Τζωρτζ Φίλλιμς, ο οποίος κρατεί σημειώσεις με τ'ο άριστερό του χέρι τόσο γρήγορα, ώστε κανένας ταχυγράφος δεν μπορεί να τόν φτάσει.

Άριστερόχειρ τέλος ήταν και ή κόμηςσα Μπρονζφίλντ, σ'ε την φίλη του Γέννυσον και του Καρλντ, ή οποία έγραψε τ'ο πρώτο της μυθιστόρημα με τ'ο άριστερό χέρι. Κατόπιν όμως συνήθισε να γράφει και με τ'ο δεξιόν, έτσι, όταν τον έρωτάσαν με τ'ο ένα χέρι, μεταχειριζότανε τ'ο άλλο.

— Η συμβουλή ενός ίεροκλήρυκος

Ένας νέος από το Σικάγο είχε γράψει μια φορά στον περίφημο ίεροκλήρυκα της Αμερικανής Μητρεο, παρακαλώντας τον να του υποδείξει τί επάγγελμα έπρεπε να διαλέξει για να περάσει τη ζωή του ήσυχα. Ο ίεροκλήρυς τότε του απάντησε ως έξης:

«Αν θέλεις να περάσης ήσυχη ζωή, να μη γίνης εκδότης έφημερίδος ή περιοδικού. Επίσης να μην αναμειχθής με τ'α δικαστικά. Να μη γίνης δάσκαλος. Να μην επιδώσης τον τίτλο του ίεροκλήρυκος. Να μην αναμειχθής με πλοία, έμπορεύματα και μαγαζιά. Να μη δίνης σημασία στην πολιτική. Να άποφύγης τους γιατρούς. Να μη σπουδάσης καμιά επιστήμη. Να μη γίνης ούτε γεωπόνος, ούτε μηχανικός, ούτε στοακιστής, ούτε ναυτικός. Να μη κλέπτεις, να μην κλέβεις, να μην γαυάζεις. Κανένα απ' όσα ανέφερα δεν εξοικονομεί την έ-

νεσι. Άνεσις και ζωή δεν συμβιβάζονται. Μονάχα μια πραγματικά άνετη θέσι γνωρίζω: τόν τάφο!...»

Είνε άγνωστον αν δεν αυτοκτόνησε, ύστερ' απ' την απάντησι αυτή, ο δυστυχής νέος.

— Τ'ο θέατρο κ' ο ποινικός!

Σ'ε κάποιο επαρχιακό θέατρο της Αμερικανής συνέβη πρό ήμερών, εξ αίτιας ενός ποινικού, ένα κομικωτάτο έπεισόδιο.

Ενώ οι θεαταί παρακολούθουσιν με ένδιαφέρον και άνυπομονησία την παράσταση, έξαφνα πήδησε απάνω σ'ε σκηνή ένας μεγάλος ποινικός! Έκείνη τη στιγμή βροσκόντουσαν σ'ε σκηνή δυο ήθοιοι, ένας άνδρας και μια γυναίκα, εκ τών οποίων ο μόν-πρώτος, μολοντί κρατούσε σπαθί στα χέρια του, ετράπη εις αμύγη, ή δε δεύτερα έπεσε στα σανίδια λυόθυμη.

Ο ποινικός, αφού διέσχισε τη σκηνή, πήδησε στην όρχήστρα κ' έπεσε απάνω σ'ε ένα τύμπανο. Οι μουσικοί κατετράμαξαν, πεσά-χτηκαν όλόρθοι μονομιάς, και, όρχοντες κάτω τ'α θρανία τους, σκορπίστηκαν δεξιά κ' αστερά. Ο ποινικός, ασταμένος κ' απ' τ'ο δ' απ' τ'ο θόρυβο και τη σύγχυσι, σ'ε λίγο βρέθηκε με μερικά πηδήματα στην πλατεία. Η κυρίες, μόλις τόν είδαν να περνάει από κοντά τους, έβαλαν τις φωνές και πολλές απ' αυτές έλατύνθησαν. Η ψυχραιμότερες ανέβηκαν στις καρέκλες, άλλες δέ έσπευσαν να κολυμπήσουν προς την έξοδο καταπατώντας ή μια την άλλη και κραυγάζοντας γοερά. Ο ποινικός εξακολουθούσε έννοησ'α να περπατάει κ' έκει, προστοματίζον να διαφύγη, μα έτορεπε δ'ε ασφαλώς εις φυγήν όλους τους θεατάς, αν δεν έπρολάβαν να τόν διατροπήσει με τ'ο έφορ του κάποιος άξιωματικός...

Η ΑΡΑΒΙΚΕΣ ΓΛΩΣΣΕΣ

Η πλουσιότερη απ' όλες τις γλώσσες του κόσμου είνε ή Αραβική, ή ό-ποια έχει 1000 λέξεις συνώνιμες για τ'ο σπαθί, 500 για τ'ο λιοντάρι, 200 για τ'ο φετινί κ. τ. λ.

Η λέξις της Αραβικής άναρχονται εις 12, 350,042. Κάποιος Άραβ μεγα-στόν χρησιμοποίησε για τ'α μεταφορά ενός Άραβικου λεξιλογίου... έξηντα γλωσσές!



ΕΞΘΟΝΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Ο ΝΟΥΡΓΚΑ ΜΙΧΚΕΛ ΑΠΟ ΤΗΝ ΚΑΡΜΑ...

Ο Νούργκα Μίχκελ οδηγούσε ένα άλογο, φορτωμένο με καυσόξυλα, απ' τον πύργο στην πολιτεία. Κάθε τόσο, καθάριζε κι' αυτός επάνω απ' το μεγάλο φορτίο, αφιόνοντας τα πόδια του να κουνιούνται στον αέρα. Όταν πάλι περπατούσε δίπλα στο ζώο του, βάρδιζε σκοντάφτοντας και με κόπο. Τόσο ο Νούργκα, όσο και το ζώο του και το φορτίο του, ήταν σκεπασμένα με παχύ στρώμα από σκόνη. Κίματα, σύγνεφα από σκόνη, σηκώνονταν σαν σε κάθε βήμα στο δρόμο τους... Ο Μίχκελ κούταζε γύρω του το χόρτο, με πόθο μαζύ κι' αδιαφορία. Την προηγούμενη μέρα, ο ίδιος είχε θερίσει άφθονο στα χωράφια του άρχοντα που πήγαινε. Το πρωί πάλι, είχε αρχίσει να φερίζει στο δικό του, το χωράφι, με τον διάκοψαν, στέλνοντάς τον να κουνήσει αυτά τα ξύλα στην πολιτεία. Ωστόσο ένα ξεχωριστό συναίσθημα ξεφύγχε την καρδιά του, καθώς προχωρούσε...

Ο Νούργκα Μίχκελ είχε φτάσει πια στην εκκλησία της Καρμα, που άπτεχε δώδεκα βέρστια από την πολιτεία, την Κουρεσσάρε. Εκεί το άλογο σταμάτησε άξαφνα, χωρίς να το προσάξει κανείς, κι' έπειτα τράβηξε προς μια χαμηλή καλύβα που βρισκόταν απέναντί, μπροστά στην οποία ήταν δεμένο ένα άλλο άλογο. Τα δυό ζώα, αντικρίζοντας το ένα το άλλο, χλιντριάναν.

Και το ζώο ακόμα το θέλει, μουρμούρισε ο Μίχκελ.

Και, προχωρώντας, έδεσε το άλλο γό του απ' έξω και μπήκε στην καλύβα που ήταν ένα καπηλειό σκεπτικό και υγρό σαν ύπνωση και οι τοίχοι του έσταξαν νερό.

Βότκα! είπε με βρεγιά φωνή και κούνησε σ' ένα σκαμνί. Ένας άνθρωπος τότε σηκώθηκε από τη γωνιά, ένας μεγαλόσωμος άνδρας με μάτια μικρά και πονηρά, κι' άρχισε να κιντάει τον Μίχκελ, ενώ ο κάπελας του έφερνε το βαμπίο ποτήρι με τη βότκα.

Ο Μίχκελ ήπιε τη βότκα του, γουλιού-γουλιά, οικονομικά, χωρίς να προσέχει γύρω του στην άσχη. Έπειτα όμως το βλέμμα του έπεσε πάνω στον άνθρωπο εκείνο. Ήταν άμαξας. Βλέποντάς τον, ο Νούργκα έννοιωσε ένα άσχημο συναίσθημα, γιατί ήξερε πως ο άμαξας ήταν ένας παρσίσιος των άφεντάδων του, ένας άνθρωπος που έφερνε τζάμια ολόκληρη το χρόνο το ψωμί τους...

Ο άμαξας έντομεταξύ τον έλεγχισε.

Άκου εδώ, του είπε. Θέλεις να καθίσεις δεκαπέντε καπνιά;

Ο Μίχκελ δεν άποκρίθηκε αμέσως, μά έκανε λίγο προς τα πίσω.

Δεν θα κάνεις και μεγάλα πράγματα, πρόσθεσε ο άμαξας. Πώς στην

πολιτεία, έτσι δεν είναι; Θά δώσεις, λοιπόν, αυτό το γράμμα στο δικαστή, γιατί δεν ευχαριζά να το πάω εγώ. Ο Μίχκελ όμως δίσταζε ακόμα. Ο άμαξας τσιμουχούζε μπροστά του, όπως ένας άντρας γύρω από μια καπέλα, εργασία, αδυνατισμένο από την κακοφαγία και τις στερήσεις, δεν είχε τη δύναμη ν' αντισταθεί. Ένα ποτήρι βότκα τον είχε εξαντλήσει...

Έπειτα άρχισε και πάλι να συλλογίζεται την άποστολή που του ανέθεσαν. Σίγουρα αυτός ο άμαξας θα είχε άκοισει να λένε πως ο Νούργκα έμπιστος άνθρωπος, πως δεν ήταν ούτε λένεφτης ούτε φειτής, ούτε τίποτε απ' ό' αυτά. Ένας άλλος θα μπορούσε να το χάσει το γράμμα, θα μπορούσε να το πείσει στο δρόμο... Ένας άλλος θα το άνοιγε κάπως. Το γράμμα αυτό ήταν του βασιλίου Βάντα, όπως του είχε πη ο άμαξας. Πούδς ξέρει τι μπορούσε να έγραφε μέσα; Έβλεπε κάπως, γιατί το γράμμα τα δεν μπορούσε να τα διαβάσει ο Μίχκελ, τις σφαργίδες με το οικόσημο του βασιλίου έπαιναν στο φρέλλο: μια άρκουδα που φορούσε κορώνα στο κεφάλι, απαράλλαχτα όπως ήταν κι' επάνω απ' τη μεγάλη πόρτα του άρχοντα που γύριζε την τελευταία φορά και τον κούταξε από την πόρτα του καπηλειού; Και γιατί του φώναζε τόσο δυνατά: «Καλό ταξίδι»;

Και η δυσπιστία του έξινησε τότε. Μά, σιγά-σιγά, άρχισε να δοκιμάζει ένα έλαφρό συναίσθημα ευχαριστήσεως, που δεν ήξερε κι' ο ίδιος αν άφείλετο στη βότκα, που τον κούληφορούσε τόσο ευχάριστα στις φλέβες του, ή μήπως πως ο άμαξας ήταν ένας παρσίσιος των άφεντάδων του, ένας άνθρωπος που έφερνε τζάμια ολόκληρη το χρόνο το ψωμί τους...

Ο άμαξας έντομεταξύ τον έλεγχισε. Άκου εδώ, του είπε. Θέλεις να καθίσεις δεκαπέντε καπνιά; Ο Μίχκελ δεν άποκρίθηκε αμέσως, μά έκανε λίγο προς τα πίσω. Δεν θα κάνεις και μεγάλα πράγματα, πρόσθεσε ο άμαξας. Πώς στην

πολιτεία, έτσι δεν είναι; Θά δώσεις, λοιπόν, αυτό το γράμμα στο δικαστή, γιατί δεν ευχαριζά να το πάω εγώ. Ο Μίχκελ όμως δίσταζε ακόμα. Ο άμαξας τσιμουχούζε μπροστά του, όπως ένας άντρας γύρω από μια καπέλα, εργασία, αδυνατισμένο από την κακοφαγία και τις στερήσεις, δεν είχε τη δύναμη ν' αντισταθεί. Ένα ποτήρι βότκα τον είχε εξαντλήσει...

Έπειτα άρχισε και πάλι να συλλογίζεται την άποστολή που του ανέθεσαν. Σίγουρα αυτός ο άμαξας θα είχε άκοισει να λένε πως ο Νούργκα έμπιστος άνθρωπος, πως δεν ήταν ούτε λένεφτης ούτε φειτής, ούτε τίποτε απ' ό' αυτά. Ένας άλλος θα μπορούσε να το χάσει το γράμμα, θα μπορούσε να το πείσει στο δρόμο... Ένας άλλος θα το άνοιγε κάπως. Το γράμμα αυτό ήταν του βασιλίου Βάντα, όπως του είχε πη ο άμαξας. Πούδς ξέρει τι μπορούσε να έγραφε μέσα; Έβλεπε κάπως, γιατί το γράμμα τα δεν μπορούσε να τα διαβάσει ο Μίχκελ, τις σφαργίδες με το οικόσημο του βασιλίου έπαιναν στο φρέλλο: μια άρκουδα που φορούσε κορώνα στο κεφάλι, απαράλλαχτα όπως ήταν κι' επάνω απ' τη μεγάλη πόρτα του άρχοντα που γύριζε την τελευταία φορά και τον κούταξε από την πόρτα του καπηλειού; Και γιατί του φώναζε τόσο δυνατά: «Καλό ταξίδι»;

Και η δυσπιστία του έξινησε τότε. Μά, σιγά-σιγά, άρχισε να δοκιμάζει ένα έλαφρό συναίσθημα ευχαριστήσεως, που δεν ήξερε κι' ο ίδιος αν άφείλετο στη βότκα, που τον κούληφορούσε τόσο ευχάριστα στις φλέβες του, ή μήπως πως ο άμαξας ήταν ένας παρσίσιος των άφεντάδων του, ένας άνθρωπος που έφερνε τζάμια ολόκληρη το χρόνο το ψωμί τους...

Ο άμαξας έντομεταξύ τον έλεγχισε. Άκου εδώ, του είπε. Θέλεις να καθίσεις δεκαπέντε καπνιά; Ο Μίχκελ δεν άποκρίθηκε αμέσως, μά έκανε λίγο προς τα πίσω. Δεν θα κάνεις και μεγάλα πράγματα, πρόσθεσε ο άμαξας. Πώς στην

ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΚΑΛΩΣ

καυσόξυλα, ο Μίχκελ σιάχτηκε λίγο, τινάζοντας τ' άχυρα που ήταν κολλημένα στα χοντρά του ρούχα. Έπειτα, με το κεφάλι ψηλά, ρώτησε που καθόταν ο δικαστής, με δυνατή φωνή, για να τον άκούσουν. Κι' όταν τον είπαν, τράβηξε και τ' έδωκε για το σπίτι του δικαστή. «Όπου να φτάσει σ' αυτό, βαστούσε καλά. Έπειτα όμως, καθώς έκανε ν' ανέβη τη σκάλα, σε κάθε σκαλοπάτι, άρχισε να φαντάζεται το δικαστή πιο μεγάλο, πιο δυνατό απ' ό' τι ήταν, και τον έαντί του πιο μικρό και πιο αδύνατο.

Χωρίς να το καταλάβει, από την ταράχη που δοκίμαζε, ένας ύπνωση του πήρε το γράμμα από το χέρι. Έκανε για να το κρατήσει, μά έννοιωσε ένα ξαλάφρωμα, όταν κατάλαβε πως του το είχαν πάρει πια. Γύρισε έπειτα προς την πόρτα για να γλιτώσει ξύλο, όταν άκουσε άξαφνα βρεγιά βήματα. «Έλα εδώ! του φώναζε μια χοντρή φωνή. Θά φας σαράντα βουρδουλές προτού φύγεις!...

Ο Νούργκα Μίχκελ άνοιξε το στόμα για να μιλήσει, μά έμεινε ακίνητος, χωρίς να μπορεί να προφέρει λέξη.

Έκανε να φωνάξει ένα άλογο τριών χρόνων, ελπε πάλι ο δικαστής, κι' ο άφέντης σου μου παραγγέλνει να διατάξω να σου δώσουν σαράντα βουρδουλές...

Ο Νούργκα Μίχκελ δεν μπορούσε να καταλάβει τι τοίλενε. Σήκωσε τα μάτια του επάνω στο δικαστή που ήταν ένας μικρόσωμος, φαλακρός άνθρωπος, και τραίλισε...

Μεγάλε άρχοντα δικαστή, εγώ είμαι άθώος. Δεν φόρησα κανένα άλογο εγώ.

Μά σ' ένα νεύμα του δικαστή, δυό στρατιώτες τον άρραξαν.

«Άρθετε με! φώναξε ο Μίχκελ. Είμαι άθώος εγώ... Ο άμαξας του βραδώνον φταίει!...

Ο δικαστής δίστασε για μια στιγμή, έπειτα όμως σήκωσε τους ώμους.

Τότε οι στρατιώτες τον παρέσυραν, τον έβρεξαν κάτω κι' άρχισαν να τον χτυπούν. Του φαινόταν σαν να έφερτε πάνω του μια βροχή από φωτιά, σαν να είχε ξαπλώσει ολόγυμνος χάμου στη γη, μέσα στη μπόρα, και να τον χτυπούσαν ή άστραπές!...

Χίλια καντήλια χόρευαν μπρος στα μάτια του, σ' ένα θεοσκότεινο φόντο. Κάτι ξεστόμισε να κούλα στα πλευρά του. Αλλά... Έβγαλε πως είχε πει χέλια, ποδια, κεφάλια!...

Σαράντα!... Αυτή ή λέξη βόηθισε άξαφνα σ' αυτά του.

Έμεινε εκεί, ακίνητος και δεν σηκώθηκε παρά όταν ένας στρατιώτης του άλειψε μ' ένα υγρό τα πλευρά. Χωρίς να μουρμουρίσει, ντύνθηκε και τράβηξε προς την πόρτα.

Αί, σ'! του φώναζε τότε κάποιος

ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΚΙ' Ο ΛΟΧΑΓΟΣ

Κάποτε ο ύπολοχαγός της φρουράς του Μεγάλου Φρειδερίκου, Μέδλεντιν, πήγε κρυφά απ' το Βερολίνο σ' ένα χορό μετεμφιεσμένων στο Πότσδαμ, χωρίς να ζητήσει άδεια. Ο βασιλεύς, όστις εύρισκετο στο χορό, μόλις τον είδε, τον έπλησιασε και τον ρώτησε:

— Πούδς είσαι σύ;

Πιωμένος λιγάκι ο ύπολοχαγός, δεν άνεγνώρισε τον βασιλέα και άποκρίθηκε:

— Είμαι ο ύπολοχαγός Μέδλεντιν και ήρθα εδώ κρυφά. Θά είναι λοιπόν άτιμος όποιος με μαρτυρήσει.

Ο βασιλεύς δεν είχε λέξη. Όταν όμως, μετά καιρό, ήρθε ή σειρά του ύπολοχαγού Μέδλεντιν να προδιδασθεί σέ λοχαγό, ο βασιλεύς τον έκάλεσε και του είπε σιγά:

— Σε κάνω λοχαγό, αλλά θα είναι άτιμος εκείνος που θα το μαρτυρήσει αυτό στους άλλους!...

Έτσι ο Μέδλεντιν έμεινε ύπολοχαγός κι' όλοι άπορούσαν και δεν μπορούσαν να καταλάβουν πως ο γενναίος και έννοούμενος του βασιλέως ύπασπιστής έμεινε στον ίδιο βαθμό. Έπί τέλους, ύστερα από κάμποσα χρόνια, ο βασιλεύς διάταξε να δοθεί στον Μέδλεντιν ο βαθμός του λοχαγού και ή μισθοδοσία του από την ήμερα που του είχε άνακρινεί άσε μυστικά την προαγωγή του.

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΑ

ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟ ΤΗΣ ΕΠΙΤΥΧΙΑΣ ΤΟΥ

Κάποτε ο γνωστός θεατρικός γραφέας του παρελθόντος αιώνας Σκριμπλ, έλεγε στο Μυσσέ:

— Κύριε γιέ Μυσσέ, ή κωμωδίες σας εινε θαυμάσιες. Πούδς εινε λοιπόν το μυστικό σας, χωρίς στο όποιο επιτυγχάνετε τόσο;

— Και το δικό σας; ρώτησε ο ποιητής τον Σκριμπλ χωρίς να του άπαντήσει.

— Το μυστικό μου εινε, απάντησε ο Σκριμπλ, ότι θέλω να διασκεδάσω το κοινό!...

— Και το δικό μου, εινε τότε ο Μυσσέ, ότι θέλω να διασκεδάσω τον έαυτό μου!...

Μά σ' ένα νεύμα του δικαστή, δυό στρατιώτες τον άρραξαν.

«Άρθετε με! φώναξε ο Μίχκελ. Είμαι άθώος εγώ... Ο άμαξας του βραδώνον φταίει!...

Ο δικαστής δίστασε για μια στιγμή, έπειτα όμως σήκωσε τους ώμους.

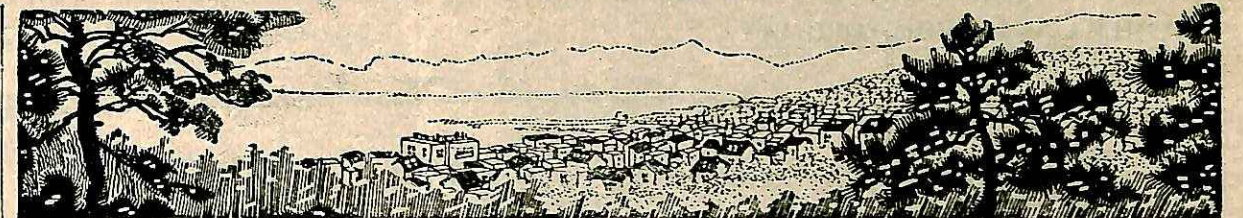
Τότε οι στρατιώτες τον παρέσυραν, τον έβρεξαν κάτω κι' άρχισαν να τον χτυπούν. Του φαινόταν σαν να έφερτε πάνω του μια βροχή από φωτιά, σαν να είχε ξαπλώσει ολόγυμνος χάμου στη γη, μέσα στη μπόρα, και να τον χτυπούσαν ή άστραπές!...

Χίλια καντήλια χόρευαν μπρος στα μάτια του, σ' ένα θεοσκότεινο φόντο. Κάτι ξεστόμισε να κούλα στα πλευρά του. Αλλά... Έβγαλε πως είχε πει χέλια, ποδια, κεφάλια!...

Σαράντα!... Αυτή ή λέξη βόηθισε άξαφνα σ' αυτά του.

Έμεινε εκεί, ακίνητος και δεν σηκώθηκε παρά όταν ένας στρατιώτης του άλειψε μ' ένα υγρό τα πλευρά. Χωρίς να μουρμουρίσει, ντύνθηκε και τράβηξε προς την πόρτα.

Αί, σ'! του φώναζε τότε κάποιος



ΠΡΑΓΜΑΤΑ ΚΑΙ ΘΑΥΜΑΤΑ

ΕΠΙΔΗΜΙΑ... ΦΙΛΙΩΝ!

Τί έπαθε ένας Άγγλος στρατιώτης. Λίγο ακόμη και θα τον έσκαγαν από τα... φιλή!... Φιληματοβροχή και μάλιστα παγδαία!... Ο γενναίος ύπολοχαγός Χόμφον, στόχος των φιληματοβροχών από τα δηλικά! Φιληματοβροχών!... Ένας νεαρός φιληματοβροχών. Η νεαρή Ιταλίς πούδελε να φιλήσει έλο τον κόσμο!... Περί τίνος πρεκείται. Η γνώμη των γιαιτρών, κλπ.

Υπάρχει επιδημία φιλών;

Υπάρχει, μ' άλλους λόγους...

Ληματοβροχών; Και θα πιστευατε ότι έ-

πάρχουν άνθρωποι που πάσχουν περιο-

δικώς από την επιδημία αυτή; Νέ έ-

μιας μετά καιρό, ήρθε ή σειρά του ύ-

πολοχαγού Μέδλεντιν να προδιδασθεί

σέ λοχαγό, ο βασιλεύς τον έκάλεσε και

του είπε σιγά:

— Σε κάνω λοχαγό, αλλά θα είναι ά-

τιμος εκείνος που θα το μαρτυρήσει

αυτό στους άλλους!...

Έτσι ο Μέδλεντιν έμεινε ύπολοχα-

γός κι' όλοι άπορούσαν και δεν μπο-

ρούσαν να καταλάβουν πως ο γενναίος

και έννοούμενος του βασιλέως ύπασπι-

στής έμεινε στον ίδιο βαθμό. Έπί τέ-

λους, ύστερα από κάμποσα χρόνια, ο

βασιλεύς διάταξε να δοθεί στον Μέδ-

λεντιν ο βαθμός του λοχαγού και ή μ-

ισθοδοσία του από την ήμερα που του

είχε άνακρινεί άσε μυστικά την προαγώ-

γή του.

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΑ

ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟ ΤΗΣ ΕΠΙΤΥΧΙΑΣ ΤΟΥ

Κάποτε ο γνωστός θεατρικός

γραφέας του παρελθόντος αιώνας

Σκριμπλ, έλεγε στο Μυσσέ:

— Κύριε γιέ Μυσσέ, ή κωμωδίες

σας εινε θαυμάσιες. Πούδς εινε λοιπόν

το μυστικό σας, χωρίς στο όποιο επι-

τυγχάνετε τόσο;

— Και το δικό σας; ρώτησε ο ποι-

ητής τον Σκριμπλ χωρίς να του άπαν-

τήσει.

— Το μυστικό μου εινε, απάντησε ο

Σκριμπλ, ότι θέλω να διασκεδάσω το

κοινό!...

— Και το δικό μου, εινε τότε ο

Μυσσέ, ότι θέλω να διασκεδάσω τον

έαυτό μου!...

Μά σ' ένα νεύμα του δικαστή, δυό

στρατιώτες τον άρραξαν.

«Άρθετε με! φώναξε ο Μίχκελ. Εί-

μαι άθώος εγώ... Ο άμαξας του βρα-

δώνον φταίει!...

Ο δικαστής δίστασε για μια στιγμή,

έπειτα όμως σήκωσε τους ώμους.

Τότε οι στρατιώτες τον παρέσυραν,

τον έβρεξαν κάτω κι' άρχισαν να τον

χτυπούν. Του φαινόταν σαν να έφερ-

τε πάνω του μια βροχή από φωτιά, σαν

να είχε ξαπλώσει ολόγυμνος χάμου

στη γη, μέσα στη μπόρα, και να τον

χτυπούσαν ή άστραπές!...

Χίλια καντήλια χόρευαν μπρος στα

μάτια του, σ' ένα θεοσκότεινο φόντο.

Κάτι ξεστόμισε να κούλα στα πλευρά

του. Αλλά... Έβγαλε πως είχε πει

χέλια, ποδια, κεφάλια!...

Σαράντα!... Αυτή ή λέξη βόηθισε

άξαφνα σ' αυτά του.

Έμεινε εκεί, ακίνητος και δεν σηκώ-

θηκε παρά όταν ένας στρατιώτης του

άλειψε μ' ένα υγρό τα πλευρά. Χωρίς

να μουρμουρίσει, ντύνθηκε και τρά-

βηξε προς την πόρτα.

Αί, σ'! του φώναζε τότε κάποιος

κάνενας άλλος άνδρας στον κόσμο!... Εύτυχισμένος άνθρωπος, μά την αλήθεια!...

Ποιός άλλος άνδρας στον κόσμο!...

Εύτυχισμένος άνθρωπος, μά την αλή-

θεια!...

Ποιός άλλος άνδρας στον κόσμο!...

Εύτυχισμένος άνθρωπος, μά την αλή-

θεια!...

Ποιός άλλος άνδρας στον κόσμο!...

Εύτυχισμένος άνθρωπος, μά την αλή-

θεια!...

Ποιός άλλος άνδρας στον κόσμο!...

Εύτυχισμένος άνθρωπος, μά την αλή-

θεια!...

Ποιός άλλος άνδρας στον κόσμο!...

Εύτυχισμένος άνθρωπος, μά την αλή-

θεια!...

Ποιός άλλος άνδρας στον κόσμο!...

Εύτυχισμένος άνθρωπος, μά την αλή-

θεια!...

Ποιός άλλος άνδρας στον κόσμο!...

Εύτυχισμένος άνθρωπος, μά την αλή-

θεια!...

Ποιός άλλος άνδρας στον κόσμο!...

Εύτυχισμένος άνθρωπος, μά την αλή-

θεια!...

Ποιός άλλος άνδρας στον κόσμο!...

Εύτυχισμένος άνθρωπος, μά την αλή-

θεια!...

Ποιός άλλος άνδρας στον κόσμο!...

Εύτυχισμένος άνθρωπος, μά την αλή-

θεια!...

Ποιός άλλος άνδρας στον κόσμο!...

Εύτυχισμένος άνθρωπος, μά την αλή-

θεια!...

Ποιός άλλος άνδρας στον κόσμο!...

Εύτυχισμένος άνθρωπος, μά την αλή-

θεια!...

Ποιός άλλος άνδρας στον κόσμο!...

Εύτυχισμένος άνθρωπος, μά την αλή-

θεια!...

Ποιός άλλος άνδρας στον κόσμο!...

Εύτυχισμένος άνθρωπος, μά την αλή-

θεια!...

Ποιός άλλος άνδρας στον κόσμο!...

Εύτυχισμένος άνθρωπος, μά την αλή-

θεια!...

Ποιός άλλος άνδρας στον κόσμο!...

ΤΑ ΩΡΑΙΟΤΕΡΑ ΠΑΡΑΜΥΘΙΑ

ΤΟ ΩΜΟΡΦΟ ΑΣΠΡΟ ΠΟΝΤΙΚΑΚΙ

Ζούσε μιά φορά ένας βασιλιάς και μιά βασίλισσα που αγαπιόντουσαν τρυφερά μεταξύ τους. Πήγαιναν κάθε μέρα μαζί στο κνήγι, στο ψάρεμα, στις τελετές, στα πανηγύρια και στους χορούς και διαρκώς γελοῦσαν και τραγουδούσαν. Και οι υπήκοοί τους, ακολουθώντας το παράδειγμα το δικό τους, ήταν πάντοτε αγαπημένοι κ' ευτυχισμένοι. Γι' αυτό μάλιστα το βασίλειο έκεινο τὸ ὀνόμαζαν : Χώρα τῆς χαρᾶς.

Έκει κοντά, όμως, ένας άλλος βασιλιάς ζούσε έντελῶς διαφορετικά στο δικό του βασίλειο. Αὐτός δὲν ὑπορούσε να ὑποφέρει τὴ χαρὰ καὶ τὸ γέλιο. Ήταν κακὸς καὶ μοχθηρὸς κ' ἡ μόνη του εὐχαρίστησι ἦταν τὸ αἷμα. Ἄν μάθαινε πὸς μὴ μῆτερα ἀγαποῦσε τὸ παιδάκι της, ἔστειλε τοὺς στρατιῶτες του καὶ τὴν τραβούσαν στὸ παλάτι του καὶ, ἐκεῖ, ὑποστάτης, ἔβαζε νὰ στοαγγαλίσουν τὸ παιδί της καὶ νὰ τοῦ σπᾶσουν τὰ κόκαλα. Γι' αὐτὸ τὸ λόγο, τὸ βασίλειό του τ' ὀνόμαζαν : Χώρα τῶν δακρύων.

Ὁ κακὸς βασιλιάς ἄκουσε κάποτε νὰ μιλοῦν γιὰ τὴν εὐτυχία τοῦ χαρούμενου γείτονά του. Αὐτὸ ἔγινε ἀφορμὴ νὰ τὸν μισήσει κ' ἀμέσως μάζεψε στρατὸ γιὰ νὰ πᾶ νὰ ἐρημώσει τὸ κράτος του.

Ὁ καλὸς βασιλιάς, ὅταν τὸ ἔμαθε αὐτὸ, μάζεψε κ' αὐτὸς τὰ στρατεύματά του, ἔδωσε ἓνα τρυφερὸ φίλὶ στὴ γυναίκα του κ' ἔφυγε γιὰ τὸν πόλεμο. Ἡ βασίλισσα ἄρχισε τότε νὰ κλαίει. «Ἀλλοῖμονα, ἔλεγε, εἶμαι ἔγκυος. Ἄν ὁ βασιλιάς πάθῃ τίποτα στὸν πόλεμο, θὰ γίνω χήρα κ' αἰχμάλωτη».

Καὶ δὲν ἔπεσε ἔξω στὰ προαισθηματά της, γιατί, ἓνα φοι, εἶδε νὰ φτάνῃ ἓνας ἀγγελιαφόρος ποὺ διαλάσσει μὲ πένθιμη φωνὴ στοὺς δρόμους : «Ὁ βασιλιάς μας σκοτώθηκε, νικηθήκαμε ! Ὁ κακὸς βασιλιάς ἔρχεται μὲ τὰ στρατεύματά του!»

Ἡ φτωχὴ βασίλισσα, μόλις τᾶκουσε αὐτά, ἔπεσε κάτω λιπόθυμη.

Σὲ λίγο ἔφτασε πράγματι ὁ κακὸς βασιλιάς καὶ τράβηξε ὁλοῖσιν στὸ παλάτι τῆς βασίλισσας. Μόλις τὴν εἶδε, τὴν ἔριξε κάτω καὶ διέταξε νὰ τὴν ἀποκεφαλίσουν. Τότε ὅμως τοῦ ἔβλεπε ἡ βασίλισσα ἦταν ἔγκυος, κ' ὁ κακὸς βασιλιάς διέταξε νὰ τὴν μεταφέρουν ἀμέσως στὸ βασίλειό του καὶ νὰ τὴν κλείσουν μέσα σ' ἓναν πύργο. Ἐπειτα ἔστειλε νὰ φωνάξουν μιά μάγισσα γιὰ νὰ δῇ ἂν θὰ γεννοῦσε ἀγόρι ἢ κορίτσι. Κι' αὐτὸ, γιατί εἶχε σκοπὸ, ἂν ἡ βασίλισσα ἔκανε κορίτσι, νὰ τὸ παντρεύῃ μὲ τὸ γιὸ τοῦ ποὺ δὲν μπορούσε παρὰ νᾶναι κ' ἐκείνος κακός, ὥπως κ' ὁ πατέρας του.

Ἡ μάγισσα, ὅταν εἶδε τὴ βασίλισσα σ' αὐτὸ τὸ ἄλκι, τὴν λυπήθηκε καὶ

τὴν παρηγόρησε ὅσο μπορούσε. Κ' εἶπε στὸ βασιλιά ὅτι τὸ παιδί ποὺ θὰ γεννιόταν θὰ ἦταν κορίτσι καὶ μάλιστα ἡ ποὺ ὡμορφὴ βασίλοπούλα ποὺ εἶδε ποτὲ ὁ κόσμος.

«Ἄν δὲν εἶνε τόσο ὡμορφὴ, ὥπως λές, τῆς ἀπάντησε τότε ὁ κακοῦργος βασιλιάς, θὰ τὴν κρεμάσω ἀπὸ τὸ λαμὸ τῆς μητέρας της καὶ τὴ μητέρα της ἀπὸ ἓνα δένδρο!»

Ὁ καιρὸς ποὺ θὰ γεννιόταν ἡ βασίλοπούλα ἐπλησίαζε, κ' ἡ ἄμοιρη βασίλισσα στενοχωριόταν πολὺ. Ἐνα βράδυ εἶδε ἄξαφνα νὰ μπαίνει στὴ φυλακὴ της ἀπὸ μιά τρύπα ἓνα ὡμορφὸ ἄσπρο ποντικάκι. Τὸ ποντικάκι ἔφαγε ἔδω κ' ἐκεῖ γιὰ νὰ βοῇ καὶ νὰ φρά. Δὲν ὑπῆρχε ὅμως τίποτε ἄλλο παρὰ μιά μπουκιά ψωμί, ἀπὸ τὴς τρεῖς μπουκιᾶς ποὺ ἔδιναν κάθε μέρα γιὰ φαί στὴ βασίλισσα. Ἡ βασίλισσα δὲμος, χωρίς νὰ τὴν λυπηθῇ, τὴν ἔδωκε στὸ ποντικάκι, γιατί φαινόταν πολὺ πεινασμένο. Τότε ὅμως εἶδε τὸ τρο-



Ὁ Κληρὸς τῆς πόλεως προσεύχεται γιὰ τὴ σωτηρία τῆς ψυχῆς του...

πὲξί της νὰ γεμίξῃ ἑαυνικά ἀπὸ φλογὸ καὶ γλυκιάματα.

Τὴν ἄλλη μέρα ἔγινε καὶ πάλι τὸ ἴδιο, κ' ἔτσι ἡ φυλακισμένη βασίλισσα καὶ τὸ ποντικάκι ἔγιναν φίλοι.

Ἐνα βράδυ ὅμως ἡ βασίλισσα θυμήθηκε τὴ βασίλοπούλα ποὺ θὰ γεννοῦσε σὲ λίγο, κ' ἄρχισε νὰ κλαίει. Τότε εἶδε ὅτι τὸ ποντικάκι ἔπαιξε σὲ μιὰ γωνιά μ' ἓνα κομμάτι ἄντρο, κ' εἶπε :

— Ἀχ, ἂν εἶχα τέτοιο ἄντρο ἄρκετό, θὰ ἔφτιανα ἓνα καλάθι καὶ σχοινὶ καὶ θὰ κατέβαζα ἀπ' τὸ παράθυρό μ' αὐτὸ τὸ κακόμοιρο τὸ παιδί μου. Κάποιος πονόρριγος ἄνθρωπος θὰ βρισκότανε ποὺ θὰ τῷπαρνε καὶ θὰ μοῦ τὸ γλύτωνε.

Δὲν πρόφτασε ὅμως νὰ τελειώσει τὰ λόγια της καὶ νὰ, ἔξαφνα, τὸ ποντικάκι ἄρχισε νὰ τῆς κοιτάει ἓνα σοφὸ ἄντρο. Ἀμέσως ἡ βασίλισσα τότε ἄρχισε νὰ φτιάχνῃ τὸ καλάθι καὶ τὸ σχοινί.

Ἐπειτα ἀπὸ λίγες μέρες ἡ βασίλοπούλα γεννιότανε πράγματι. Ἡ βασίλισσα ἔβαλε ἀμέσως τὸ μωρὸ μέσα στὸ καλάθι κ' ἔκρυψε ἀπὸ τὸ παράθυρο γιὰ νὰ δὲ μήπως περνοῦσε κανεὶς ἀπὸ κάτω.

Εἶδε τότε μιά γοργὴ νὰ περᾶν στὸ δρόμο, σπριζόμενη στὸ χονδρὸ ραβδί της.

— Ἐξῶ τὸν πόνο σου, καλὴ μου

κυρία, τῆς εἶπε ἡ γοργὴ μόλις τὴν εἶδε, κ' ἂν θέλεις, μπορῶ νὰ σοῦ φανῶ χρῆσιμη.

Ἡ βασίλισσα τὴν παρεκάλεισε νὰ τῆς πᾶρῃ καὶ νὰ τῆς γλυτώσῃ τὸ μωρὸ της.

— Πολὺ εὐχαρίστως, ἀποκρίθηκε ἡ γοργὴ. Καὶ γι' αὐτὸ δὲν σοῦ ζητῶ καμμιὰ ἀνταμοιβή. Μ' ἀρέσει ὅμως πολὺ τὸ κρέας τῶν ποντικίων, πρὸ παντὸς ὅταν εἶνε ἄσπρα καὶ παχουλὰ. Ἄν ὑπάρχει κανένα ἐκεῖ ἀπάνω πᾶσε το καὶ δώσε μοῦ το.

Ἡ βασίλισσα ἔμεινε σκεπτικὴ γιὰ μιὰ στιγμὴ, ἔπειτα ὅμως ἀποκρίθηκε : — Ἐχεῖ ἓνα ποντίκι ἐδῶ, καλὴ μου γοργὴ, μὰ εἶνε τόσο ὡμορφὸ, ὥστε δὲν ἀπορασιζῶ νὰ τὸ σκοτώσω.

— Τότε οὐτ' ἐγὼ δὲν μπορῶ νὰ σοῦ κάνω τίποτε, ἀποκρίθηκε ἡ γοργὴ κ' ἔφυγε.

Ἡ βασίλισσα ἔμεινε καὶ πάλι ἀπαρηγόρητη. Ἐξαφνα ὅμως κατέλαβε πὸς κάποιος τὴν τραβούσε ἀπὸ πίσω.

σα ὅμως τὴν ἄρπαξε τὴν τελευταία στιγμὴ ἀπὸ τὰ χέρια τῶν δειμῶν καὶ τὴν πήγε σ' ἓναν ὠραῖο πύργο.

Τὰ χρόνια ἄρχισαν νὰ περνοῦν, μὰ ἡ βασίλισσα ἔμεινε πάντοτε ἀπαρηγόρητη. Δέκα πέντε χρόνια θὰ ἔχουν περάσει, ὅταν, μιά μέρα, ἡ καλὴ μάγισσα ἄκουσε νὰ λένε ὅτι ὁ γιὸς τοῦ κακοῦ βασιλιά ἤθελε νὰ παντρευθῇ μιά ὡμορφὴ κόρη ποὺ τὴν εἶχε στὸ παλάτι γιὰ νὰ τοῦ περικυλίστῃ τοὺς κόλπους του, καὶ ὅτι ἐκεῖνη ἔκλειε καὶ χτυποῦσε γιὰ δὲν τὸν ἤθελε.

Ἡ μάγισσα ἔγινε τότε ποντικάκι καὶ πήγε καὶ βοήκη τὴν κόρη αὐτῆς. Στάθηκε καὶ τὴν κῆταξε μὲ θανασμό, γιατί ἦταν ὡμορφὴ σὰν τὸν ἥλιο. Ἐπειτα, ἀπὸ ποντικάκι, μεταμορφώθηκε σὲ γοργὴ χωριάτισσα κ' ἔπαυσε κουνέντα μαζί της. Ἡ ἄμοιρη κόρη ἦταν ἀπαρηγόρητη, γιατί ὁ γιὸς τοῦ κακοῦ βασιλιά τῆς εἶχε πῆ πῶς, ἂν δὲν τὸν δεχότανε γιὰ ἄνδρα τῆς, θὰ τὴν σκοτώσει.

— Ἀπὸ ποῦ εἶσαι σὺ, κόρη μου ; τὴν ρώτησε τότε ἡ μάγισσα. Ποιὸς εἶνε ὁ πατέρας σου ;

— Δὲν ἔξω, τῆς ἀποκρίθηκε ἐκεῖνη, οὔτε ποὺ εἶμαι, οὔτε ποῦ εἶνε ὁ πατέρας μου κ' ἡ μητέρα μου.

Τότε ἡ μάγισσα τὴ ρώτησε : — Μὰ τότε ποὺς σ' ἔφερε ἐδῶ ;

Καὶ ἡ κόρη ἀποκρίθηκε : — Μιά μάγισσα ποὺ τὴν λένε Καν-καλίνα...

Ἡ καλὴ μάγισσα, ὅταν τᾶκουσε αὐτά, δὲν τῆς ἔμεινε πειὰ καμμιὰ ἀμφιβολία ὅτι ἡ νέα αὐτὴ ἦταν ἡ κόρη τῆς βασίλισσας ποὺ τὴν εἶχε ἀρπάξει ἡ Κανκαλίνα. Ἀφῆσε τὴ βασίλοπούλα μὲ τοὺς κούρκους της καὶ, ἀποῦ ἔξανάγινε ποντικάκι, πήγε στὴ βασίλισσα καὶ τῆς τὰ διηγήθηκε ὅλα. Καὶ ἡ διὰ μαζί ἀπεφάσισαν νὰ πᾶνε τὴν ἄλλη μέρα καὶ νὰ πάρουνε τὴ βασίλοπούλα.

Σ' αὐτὸ ὅμως τὸ μεταξὺ ὁ γιὸς τοῦ κακοῦργου βασιλιά εἶχε λυπηθῇ τόσο πολὺ ποὺ δὲν τὸν ἤθελε ἡ κόρη ἐκεῖνη ποὺ περιποιόταν τοὺς κούρκους καὶ ποὺ ἤθελε ὡστόσο νὰ τὴν κἀνῃ βασίλισσα, ὥστε κἀθήκε κάτω ἀπὸ ἓνα δένδρο κλαίγοντας κ' οὐρλιάζοντας ἀπὸ τὸ κακό του. Ὁ πατέρας του τὸν ἄκουσε, κ' ὅταν ἐκείνος τοῦ εἶπε γιὰ ποῖο λόγο ἔκλειε ἔτσι, ὁ βασιλιάς ἔστειλε νὰ φέρουν τὴν κόρη γιὰ νὰ τὴν σκοτώσῃ.

Ἀμέσως οἱ ἄνθρωποι τοῦ κακοῦργου βασιλιά πῆγαν στὸ κατῆτοι ὅπου βρισκόταν ἐκεῖνη. Τὴν ἄρπαξαν ἀμέσως, τῆς ἔδεσαν τὰ χέρια καὶ τὰ πόδια καὶ τὴν πήγαν ἔτσι στὸ βασίλειό ποὺ ἦταν μαζὺ μὲ τὸ γιὸ τοῦ. Ὁ βασιλιάς τὴν κῆταξε ἀνοικισμένους καὶ τῆς εἶπε :

— Διαιολοκώριστο, ἀγάπησε τώρα ἀμέσως τὸ γιὸ μου ἢ θὰ σὲ σκοτώσω !

Ἡ βασίλοπούλα ζήτησε τότε διὰ τὸ Σωκράτη ἂν ἔπερε νὰ παντρευθῇ ἢ ὅχι, ὁ φιλόσοφος τοῦ ἀπάντησε :

— Ὁ,π καὶ νὰ κάμῃς ἀπ' τὰ δύο, δίχως ἄλλο θὰ μετανοήσεις !...

Ἡ βασίλοπούλα ζήτησε τότε διὰ τὸ Σωκράτη ἂν ἔπερε νὰ παντρευθῇ ἢ ὅχι, ὁ φιλόσοφος τοῦ ἀπάντησε :

— Ὁ,π καὶ νὰ κάμῃς ἀπ' τὰ δύο, δίχως ἄλλο θὰ μετανοήσεις !...

Ἡ βασίλοπούλα ζήτησε τότε διὰ τὸ Σωκράτη ἂν ἔπερε νὰ παντρευθῇ ἢ ὅχι, ὁ φιλόσοφος τοῦ ἀπάντησε :

— Ὁ,π καὶ νὰ κάμῃς ἀπ' τὰ δύο, δίχως ἄλλο θὰ μετανοήσεις !...

μέρες προθεσμία γιὰ νὰ σκεφθῇ κ' ὁ βασιλιάς διέταξε νὰ τὴν κλείσουν σ' ἓναν πύργο σκοτεινὸ.

Μόλις ὅμως ὁ βασιλιάς πλάγιασε γιὰ νὰ κοιμηθῇ, ἡ καλὴ μάγισσα ἔγινε πάλι ποντικάκι, χῶθηκε κάτω ἀπὸ τὸ προσκέφαλό του καὶ τοῦ δάγκασε τ' αὐτιά, ἀπὸ τὰ ὁποῖα ἄρχισε νὰ τρέχῃ αἷμα πολὺ. Ὁ βασιλιάς ἀμέσως ἔβαλε τὴς φωνὲς καὶ ὁ γιὸς τοῦ ἔτρεξε στὴν κἀμαρὰ του, μαζὺ μὲ τοὺς ἀνθρώπους τοῦ παλατιοῦ, κ' ἄρχισαν νὰ ψάχνουν παντοῦ, μὰ δὲν βρῆκαν τίποτε. Μόλις ὅμως ἔξαναβῆκαν ἀπὸ τὸ δωμάτιο, τὸ ποντικάκι ἄρχισε πάλι νὰ ταμπὰ τὸ βασιλιά στὴ μύτη, στὰ χεῖλη, στὴ γλώσσα. Τοῦ ἔβγαλε καὶ τὸ μόνο μάτι ποὺ εἶχε, γιατί τὸ ἄλλο τοῦ ἔλειπε ἀπὸ προτήτερα. Ὁ βασιλιάς ἄρχισε πάλι νὰ φωνάζει, κ' ὁ γιὸς τοῦ ἔτρεξε μέσα. Ὁ βασιλιάς ὅμως εἶχε βγάλει τὸ σπαθί του. Καὶ, τυφλὸς πειὰ, χωρίς νὰ ἔξῃ τίποτα, ὀρμήθηκε ἀπάνω του μὲ γυνὸν τὸ σπαθί. Ἀρχισαν τότε νὰ παλεύουν, καὶ, σὲ λίγο, ἔπεσαν καὶ οἱ δύο τους νεκροί. Τὸ γυνὸν δὲν ἔθαναν ἀμέσως, μὰ τὸν πατέρα, ἐπειδὴ εἶχε κάνει τόσα κῆματα στὴ ζωὴ του, δὲν ἔφθαναν ἐκεῖ ποὺ τὸν βρῆκαν νεκρὸ, ἐπὶ τρεῖς ἡμέρες, στὸ διάστημα τῶν ὁποίων ὁ κληρὸς τῆς πόλεως προσήνυετο διπλά του γιὰ τὴν σωτηρία τῆς ψυχῆς του...

Ἡ καλὴ μάγισσα μὲ τὴ βασίλισσα πῆγαν τότε στὸ μαῦρο πύργο, ὅπου ἦταν κλεισμένη ἡ βασίλοπούλα. Ἡ βασίλισσα ἔπεσε στὴν ἀγκαλιά της κ' ἄρχισε νὰ τὴν φιλεῖ μὲ δάκρυα στὰ μάτια καὶ νὰ τῆς διηγῆται τὴν ἱστορία τῆς ζωῆς της.

Ἡ καλὴ μάγισσα τοὺς συμβούλεψε τότε νὰ πᾶνε στὸ παλάτι καὶ νὰ παρουσιαστοῦν στοὺς ὑπάρχοντες. Φόρεσαν λοιπὸν ὁρασιμὰ φορέματα καὶ κορδῶνες ἐπάνω στὸ κεφάλι καὶ μὲ μεγάλη ἐπισιμότητα τράβηξαν γιὰ τὸ παλάτι. Ὅλοι οἱ ὑπῆκοι εἶχαν μαζεστῇ ἐκεῖ καὶ ἡ βασίλισσα ἄρχισε νὰ τοὺς μιλεῖ καὶ νὰ τοὺς λὲη ποῖὰ ἦταν καὶ πὺς βρέθηκε ἐκεῖ καὶ πόσο καλὰ περνοῦσαν οἱ ὑπῆκοι τῆς χώρας της στὰ χρόνια τῆς βασιλείας της.

Καὶ τότε, ὅλο ἐκείνο τὸ πλῆθος φώναζε :

— Θὰ γίνης καὶ δικὴ μας βασίλισσα. Ἀρκετὰ πειὰ ξήσαμε μέσα στὴ φτώχεια καὶ στὴν τρομάρα !... Ἀμέσως ἡ μουσικὴ ἄρχισαν νὰ παίζουν καὶ οἱ ὑπῆκοι γονάτισαν ἐμπρὸς τῆς βασίλισσας καὶ στὴ βασίλοπούλα. Πίσω τους ἡ καλὴ μάγισσα χαμογελοῦσε χαρούμενη.

Ἐπειτα ἀπὸ λίγον καιρὸ ἡ βασίλισσα παρουσίασε στὴ βασίλοπούλα τὸ ὁρασιμὸν βασιλόπουλο ποὺ ὑπῆρχε στὰ γειτονικά βασίλεια. Ἡ βασίλοπούλα τὸ ἀγάπησε καὶ οἱ γάμοι τοὺς ἔγιναν μὲ πολυτέλεια μεγάλῃ καὶ μὲ ἀτελείωτη χαρὰ...

Ο ΣΩΚΡΑΤΗΣ ΓΙΑ ΤΟ ΓΑΜΟ

Ὅταν κάποιος νέος ρώτησε μιὰ φορά τὸ Σωκράτη ἂν ἔπερε νὰ παντρευθῇ ἢ ὅχι, ὁ φιλόσοφος τοῦ ἀπάντησε :

— Ὁ,π καὶ νὰ κάμῃς ἀπ' τὰ δύο, δίχως ἄλλο θὰ μετανοήσεις !...



ΓΥΡΟ ΑΠΟ ΤΗ ΘΕΩΡΙΑ ΤΟΥ ΔΑΡΒΙΝΟΥ

ΟΥΡΑΓΚΟΤΑΓΚΟΣ, Ο ΠΡΟΓΟΝΟΣ ΤΟΥ ΑΝΘΡΩΠΟΥ

Τί σημαίνει ἡ λέξις «Ὑραγκοτάγκος». Ἀσὸι ποὺ δὲν ξεχώριζαν τοὺς οὙραγκοτάγκους ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους. Πὼς τοὺς συνήντησκαν γιὰ πρώτη φορὰ οἱ Καραχάδωνιοι. Ὅμοιότητες οὙραγκοτάγκων καὶ ἀνθρώπων. Οἱ λευκοὶ καὶ οἱ μαύροι. Μέσα στὸ κλουβὶ τῆς αἰχμαλωσίας. Ἡ ἀφοσίωσις πρὸς τοὺς ἀνθρώπους. Τί μπορεῖ νὰ μᾶθῃ ἓνας οὙραγκοτάγκος. Ἡ κεινωνικότης τῶν. Ἡ ντροπὴ τῶν θηλυκῶν.

Εἶνε γνωστὴ σὲ ὅλους ἡ περιφημὴ θεωρία τοῦ μεγάλου Ἀγγλου φυσιοδίφου καὶ βιολόγου Δαρβίνου, σύμφωνα μὲ τὴν ὁποία οἱ ἄνθρωποι δὲν εἶνε τίποτε ἄλλο παρὰ οὙραγκοτάγκοι ἔξελιγμένοι. Αὐτὸ ἄλλωστε τὸ λέει καὶ ἡ ἴδια ἡ λέξις οὙραγκοτάγκος, ἡ ὁποία εἶνε Μαλαισιανὴ καὶ σημαίνει «ὁποιοτόγονος ἄνθρωπος». Πολλοὶ μάλιστα ἀπὸ τοὺς ἀπολιτίστους λαοὺς, μέχρι ποδὸν ὀλίγων ἀκόμη ἐθνῶν, δὲν ἔχουν καμμιὰ διάκρισι μεταξὺ ἀνθρώπων καὶ οὙραγκοτάγκων. Ἐτοὶ οἱ Ἰθαγενεῖς τὸν νῆσμον Μολούκων, βλέποντας τοὺς οὙραγκοτάγκους νὰ ζοῦν μεταξὺ τῶν ἐπιστηνῶν, ὅπως βεδάωνει ὁ περιηγητὴς Βιερό, δὲν ἦσαν τίποτε ἄλλο παρὰ ἄνθρωποι... τεμπέληδες, οἱ ὁποῖοι ὑπεκρίνοντο ὅτι δὲν μπορούσαν νὰ μιλήσουν γιὰ νὰ μὴ ἀναγκάζονται νὰ ἐργασθοῦν !...

Οἱ πρῶτοι δὲ Εὐρωπαῖοι ταξιδιώται, ὅταν συνήντησαν γιὰ πρώτη φορὰ οὙραγκοτάγκους, ἐπίστευσαν πὼς εἶχαν μπροστά τους ἀρχαίους Σατύρους καὶ Φαῦνους, τοὺς ὁποῖους ἔτσι ἔπαιαν νὸ θεωροῦν ὡς μυθολογικά πρόσωπα !

Στὴν ἱστορία, οἱ οὙραγκοτάγκοι παρουσιάζονται γιὰ πρώτη φορὰ κατὰ τὸ ἔτος 336 π. Χ., ὅταν ὁ Καραχάδωνιος στρατηγὸς Ἀντων ἐξερεύνησε τὴς Ἀφρικανικῆς ἀκτῆς, φθάνοντας ὡς τὸ Πράσινο Ἀκρωτήριον.

Ὁ Ἀντων, κατὰ τοὺς ἱστορικοὺς τῆς ἐποχῆς του, συνήντησε στὸ Πράσινο Ἀκρωτήριον «ὄρθες ἀπὸ περιέργους τριχοτούς... ἀνθρώπους, ἄνδρες καὶ γυναῖκες, οἱ ὁποῖοι πηδοῦσαν μὲ μεγάλῃ εὐναίᾳ ἐπάνω στοὺς βράχους, πετώντας πέτρες σὲ ὁποῖον τολμοῦσε νὰ τοὺς πλησιάσῃ». Ἡ γυναῖκες ἦσαν μάλιστα πολυπληθέστερες ἀπὸ τοὺς ἄνδρες, καὶ οἱ Καραχάδωνιοι κατῳρῶσαν νὰ αἰχμαλωτίσουν τρεῖς ἀπ' αὐτές, ἡ ὁποῖες ὅμως ἔδειξαν τόσο ἀγριότητα, δαγκώνοντας καὶ ἐσχίζοντας ὅσους τὴς ἐπλησίαζαν, ὥστε δὲν μπόρεσαν νὰ τὴς κρατήσουν ζωντανές.

Τὴς σκότωσαν καὶ μετέφεραν τὰ δέματά τους στὴν Καραχάδων, ὅπου καὶ βρέθηκαν στὸ Ναὸ τῆς Ἥρας, διὸ αἰῶνες ἀργότερα, ἀπὸ τοὺς κατακτητὰς Ρωμαίους.

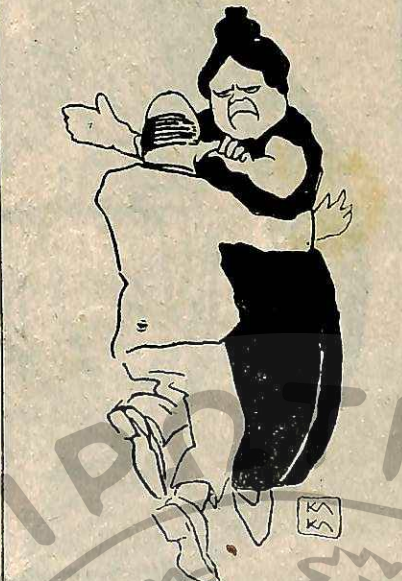
Οἱ περιέργοι αὐτοὶ στρούθοι ἄνθρωποι τοῦ Ἀντωνος φαίνεται ὅτι δὲν ἦσαν ἄλλο παρὰ οὙραγκοτάγκοι. **

Ὅταν ἰδῇ κανεὶς ἓναν οὙραγκοτάγκον, μένει κατὰπληκτος μπρὸς τὴς ὁμοιότητος ποὺ παρουσιάζει μὲ τὸν ἄνθρωπον : Τὰ χέρια του, τὸ πρόσωπό του, τὸ κεφάλι του, τὰ μακριὰ μαλλιά καὶ... γένεια, ἡ ἔλλειψις οὐρᾶς, ὅλα αὐτὰ δικαιολογοῦν τελείως τὴ γνώμην ποὺ εἶχαν γιὰ τοὺς οὙραγκοτάγκους οἱ Ἰθαγενεῖς τῶν Μολούκων νῆσμων.

Οἱ οὙραγκοτάγκοι ὅμως δὲν μοιάζουν μὲ τὸν ἄνθρωπον μόνον ἐξωτερικῶς. Τὸ στομάχι τους καὶ τ' ἄντερα τους εἶνε ὁμοιότατα πρὸς τὰ ἀνθρώπων. Ἡ μόνη διαφορὰ εἶνε δι, μετὰ τὸν λάρυγγά τους, ὑπάρχουν δύο εἰδὴ σάκκων, μέσα στοὺς ὁποῖους ἐβρασθώνονται — κατὰ τὴν ἔκφρασι τοῦ δόκτορος Καμπέρ — ἡ φωνὴ τους, κ' ἔτσι ἐξηγεῖται γιατί δὲν μποροῦν νὰ μιλήσουν, ἀλλὰ βγάζουν μόνον ἀνάφθους φθόγγους.

Οἱ οὙραγκοτάγκοι, στὴν παιδική τους ἡλικία, εἶνε γλυκεῖς, ἥρεμοι καὶ μελαγχολικοί.

Ἡ μελαγχολία τους αὐτὴ, ὅταν μά-



Πιθήκοι... ἐξωττοτροπο ντες

λιστα ζοῦν αἰχμάλωτοι μέσα στοὺς ζωολογικοὺς κήπους, εἶνε πολὺ μεγάλα, ἀναφέροντα, στὰ πολλὰς φορὲς ἄνθρωπον ἐπιδρομῆς καὶ ζωῆς τῶν ἰθαγενῶν καὶ ἀρπάζουν μικρὰ ἀρπακία. Πρὸς τὴς ἀρσένες ὅμως φέρονται πάντοτε εὐγενέστατα καὶ... φιλοφρονέστατα !...

Οἱ μαῦροι οὙραγκοτάγκοι εἶνε ἐξωπνότεροι καὶ μποροῦν νὰ μάθουν πολλὰ πράγματα. Ἐτοὶ ὑπάρχουν παρὰ τοῖς λευκοῖς, τοὺς πλείονας καὶ ν' ἀπλώνουν κατὰ τὰς πλείονας καὶ ν' ἀπλώνουν τὰ πανὰ, νὰ βγάζουν νερὸ ἀπὸ τὴ γὰδι κτλ.

Εἶνε ἐπίσης κοινωνικώτατοι, ζοῦν ἐκὰς ἀγέλας καὶ κατοικοῦν μέσα σὲ καλύβες ἀπὸ ξηρὰ φύλλα, ποὺ δὲν διαφέρουν καθόλου ἀπὸ τὴς καλύβες τῶν νέρων. Τὰ θηλυκὰ τοὺς μάλιστα εἶνε πρὸς πολιτισμένα ἀπὸ τὴς ἰθαγενεῖς γυναῖκες τῆς Ἀφρικῆς. Ἐξοῦν ἀνεπτυγμένον σὲ μεγάλο βαθμὸ τὸ αἰσθημα τῆς αἰδοῦς, καὶ γι' αὐτὸ, ὅταν πλησιάζουν οὙραγκοτάγκοι γειτονικῆς ἀγέλης, ντρέπονται ἐπειδὴ εἶνε... γυνεῖς καὶ τρέχουν νὰ κρυφθοῦν μέσα σὲς καλύβες τοὺς !...



ΠΑΛΙΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ
ΕΙΣ ΕΝΑ ΑΣΤΕΡΙ

‘Αστέρι μου ωραίο και λαμπρό,
γιατί ψηλά κάθε βραδεία πού βγαίνει
τό στήθος μου γιατί τό θλιβερό
μέ τις χρυσές ματιές σου μου γλυκαί-
(νεις ;

‘Αστέρι μου, στ’ ωραίο σου τό φως
γιατί για έμέ τάλλα τ’ αστέρια άχνί-
(ζουν ;

Γιατί βουδός ό πόνος μου ό κρυφός
μένει; Γιατί τά μάτια μου διακρύβουν;
Μην είσαι κείνο τό ίδιο αστέρι εσύ,
όπου εκεί στη δόλια την πατρίδα
μέ τη γλυκειά μου αγάπη τη χρυσή,
αστέρι μου, μαζί σέ πρωτοείδα ;

Θυμάσαι; Μέσ’ στής λίμνης τό νερό
την ηύρα νά θωράη την ένοφυία της,
και ήμερο τό κύμα κ’ έλαφρό
τραγουδάγε περνώντας έμπροστά της.

Τήν φίλησα, μ’ έφίλησε γλυκά,
και δείχνοντας έσέ μέ τ’ άσπρο χέρι
μου δοκίσθηκε σ’ έσένα γκαρδιακά
αγάπη αιώνα, ίσα μ’ έσένα, έστέρι.

Μονάχος μου τώρα βαθεία πανωθ
στής ξενητειάς τό τάστα καταφρόνια
δμως ποτέ, ποτέ δέν λησμονώ
τόν δοχο, την αγάπη την αιώνα.

‘Ισως γι’ αυτό, αστέρι μου λαμπρό,
αυτό ψηλά κάθε βραδεία πού βγαίνει
τού στήθους μου τόν πόνο τό σκληρό
μέ τις χρυσές ματιές σου μου γλυκαί-
(νεις.

1890 † ΚΩΣΤΑΣ ΚΡΥΣΤΑΛΛΗΣ

Ο ΠΟΝΟΣ ΤΟΥ ΝΑΥΤΗ

Φύσα και μάναζε, βορηά !
‘Αχ ! ή καρδιά μου εινε βαρειά.
Φεύγω, πηγαίνω άλλοι νά κλάψω,
άλλου τόν πόνο μου νά τάψω.

Ν’ άφήσω τούτο τό νησί
πού την παιδούλα τη χρυσή
την είδα μ’ άλλον ταιριασμένη,
την είδα μ’ άλλο εύτυχισμένη.

Κ’ ένώ χαρούμενη θά ξή
μέ την αγάπη της μαζί,
έγώ θά ζώ χωρίς έλπίδα
και θά γυρνά χωρίς πατρίδα.

‘Αδέρφα μου, παρακαλώ,
άν άποθάνω στο γυαλό,
ρίξτε τό σόμα μου στο κύμα,
σέ δροσερό γαλάζιο μνήμα.

Κι’ άν ή μανούλα μου ρωτά
ό γυιός της πού νά περπατά,
πέτε πως πάω και θά γυρίσω
σμά της πάντοτε νά ξήσοι.

Κι’ άν έρωτά κ’ ή κοπελλιά
για την αγάπη την παλιά,
πέτε πως ζώ σέ ξένα μέρη
εύτυχισμένος μ’ άλλο ταίρι.

Φύσα νά λύσω τά σκοινιά,
φύσα ν’ άνοίξω τά πανιά,
νά πάω τόν πόνο μου νά σβύσω
και πίσω πειά νά μη γυρίσω.

Α. ΠΡΟΒΕΛΕΓΓΙΟΣ

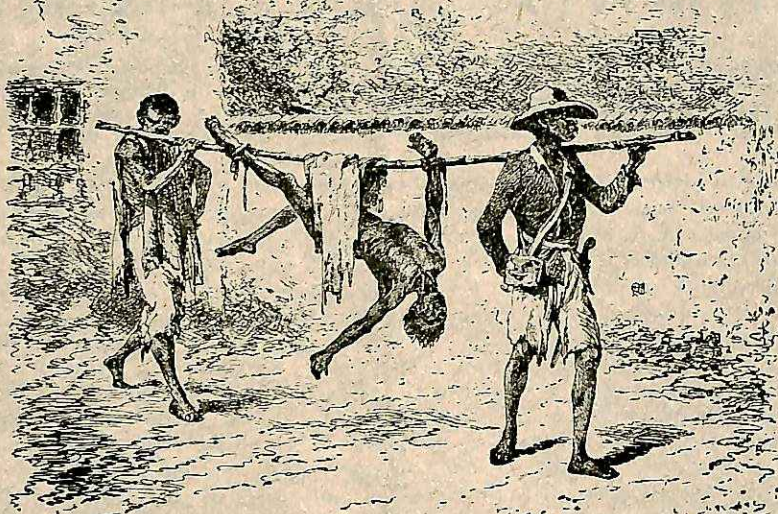
ΤΟ ΧΕΡΙ ΚΑΙ ΤΟ ΜΑΓΟΥΛΟ

— Δέν μου λές, ξεροχότρα εινε ή
γυναίκα σου ;

— ‘Από πού τό κατάλαβες ;

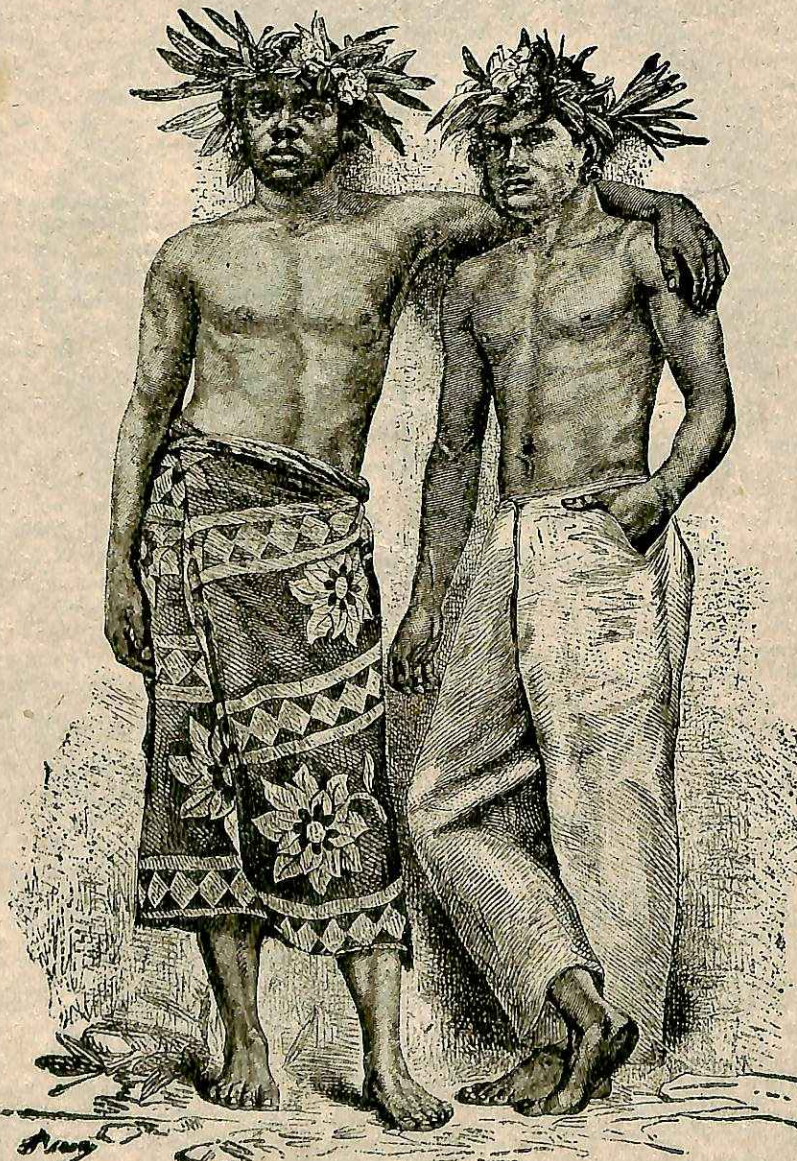
— Βλέπω μονάχα τό δεξιό σου μά-
γουλο προμένο...

Η ΘΑΝΑΤΙΚΗ ΕΚΤΕΛΕΣΙΣ ΣΤΟΥΣ ΑΓΡΙΟΥΣ



‘Ιθαγενής κατάδικος ένός χωρίου παρὰ τούς πρόποδας των Κορδιλλιεράν, μεταφερόμενος εις τόν τόπον της εκτέλεσεως δεμένος από τό χέρι και από τό πόδι έπάνω σ’ ένα ξύλο, όπως ταφή ζωντανός !...

ΜΕΤΑ ΤΗΝ ΞΕΤΩΠΗ



‘Ενα νεαρό ζευγάρι ιθαγενών νεονύμφων της νήσου Ταϊτής. Καθώς βλέπετε εις την εικόνα, τό ζευγάρι αυτό εινε ταιριαστό, και τόσο ο άνδρας, όσο και ή γυναίκα εινε έξ ίσου ρω-
μαλδοι και σιβαγοί.

(Σχέδιο του περιηγητού Ρίξενς)

ΝΕΟΙ ΕΛΛΗΝΕΣ ΠΟΙΗΤΑΙ
ΤΟ ΚΡΙΝΑΚΙ ΤΗΣ ΑΜΜΟΥΔΙΑΣ

— Στην άκρογιαλιά άνθισμένο
άσπρο, άνεργο, άλαφρό,
μοσκολούλουδο πλασμένο
άπό θάλασσας άφρό,

Τήν άπάρθενή σου χάρι,
τη δροσιά, την ευωδιά,
άπό πού την έχεις πάρει
μέσ’ στην άκαρπη άμμουδιά ;

Ποιά βροντούλα σέ ποτίζει ;
Ποιά άγεράκι σέ φυσι ;
Ποιά αστεράκι σέ στολίζει
μέ πλουσίματα χρυσι ;

— Μιάς κακότηης μητέρας
άποπαίδι μοναχό,
γέννημα άσπαρτο της ξέρως
ζω κ’ άνθω και ξεφυχω.

Μά κ’ άν μουταξεν ή Μοίρα
τη ζωή μου ταπεινή,
ν’ ανασταίνωμαι μ’ άρμυρα
και δροσιά θαλασσινή,

‘Αλλα λούλουδα άνθισμένα
στη δροσούλουστη στεριά
δέν άνθίζουν σάν έμένα,
δέν μέ φτάνουν στη θαριά.

Γ. ΔΡΟΣΙΝΗΣ

ΤΟ ΠΕΤΑΧΤΑΡΙ

Τέτοια Αύγουστιάτικη βραδεία
σάν την άπομηνή γυρεύω
νέχομαι έδώ στην άμμουδιά
μαζί μέ σένα νά ψαρεύω.

‘Εγώ τ’ άγκιστρι νά κρατώ
και σέ μέ τέχνη και μέ χάρι
τό μακρύ, τό δυνατό
νά μου δολώνης πεταχτάρι.

‘Αμα σαλεύουν τά νερά
και σπασταρά και κάτω σέρνει,
μέ καρδιοχτύπι και χαρά
νά καρτερούμε τί μάς φέρνει.

Κι’ άν ίσως ψάρι δέν πιαστή
κ’ ανασυρθή τ’ άγκιστρι μόνο,
νά μέ κυττάξης γελαστή
κ’ έγώ μαζί σου νά θυμώνα.

Κι’ άν πάλι ψάρι ξηλευτό
σπαράξει στ’ άγκιστριού την άκρη,
έγώ νά χαίρωμαι γι’ αυτό
κ’ έσύ νά χίνης πόνο δάκρυ.

‘Ετσι ξεχνώντας μία φορά
τά τωρινά και περασμένα,
νά μέ θαρρώς σωστόν ψαρά
πού ψαροπούλα του έχει έσένα.

Γ. ΔΡΟΣΙΝΗΣ

ΕΝΑ ΑΝΕΚΔΟΤΟ ΤΟΥ ΤΟΥΑΙΝ

‘Ο διάσημος ‘Αμερικανός ευθυμογράφος Μάρκ Τουαίν, μπήκε μία μέρα σ’ ένα τραίνο πού ήταν γεμάτο από κόσμο, κ’ επειδή δέν υπήρχε θέσις νά καθίσει, πιάστηκε από τό λουρί πού κρεμόταν από πάνω από τό κεφάλι του. ‘Αλλά, σέ μία στροφή του δρόμου, τό λουρί κόπηκε και ό Τουαίν έχασε την ισορροπία του και βρέθηκε μπρός στα γόνατα μιάς καλοντυμένης κυρίας. ‘Ο άμύμητος χιουμοριστής σηκώθηκε άμέσως έπάνω, ύποκλήθηκε μ’ ευγένεια μπρός στην κυρία και της είπε :

— Κυρία μου, σάς βεβαιώνω πως εινε ή πρώτη φορά στη ζωή μου... πού είδα κάποιον καλό άπ’ την έταιρεία των τροχοδρόμων !...

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΕΡΩΤΕΥΜΕΝΟΥΣ

..... ΣΥΝΤΑΓΕΣ ΕΡΟΤΙΚΩΝ ΦΙΛΤΡΩΝ

Τί γράφει ένα παλιό βιβλίο. Πώς θα σάς άγκησή ή «σκληρά». Δυό περίεργες συνταγές. Πώς μία γυναίκα θ’ άγκηθη έφ’ όρου ζωής από τό σύζυγό της. Πώς θα σάς δούν στόν ύπνο τους τ’ άγκημένα σας πρόσωπα. Πώς θα παντρευτήτε, κλπ.

Τόν παλιό καιρό τά έρωτικά φίλτρα είχαν μεγάλη πέρας. ‘Από κάποιον παλιό βιβλίο μέ περιέργες συνταγές προς παρασκευήν διαφόρων τέτοιων φίλτρων πού έχρησιμοποιούντο στις αρχές του προπαρελθόντος αιώ-
νος, αναδημοσιεύουμε έδώ μερικές :
‘Θά διύλισς, γράφει τό βιβλίο, δε-
καπέντε σταγόνες από τό σίμα σου, θά
ρίξεις μέσα σ’ αυτό ένα σηκίτι περι-
στεριού, θά τά βάλλης κατόπιν μέσα σ’
ένα βάζο καινούριο και θά τά τοπο-
θετήσης πάνω στο τέτακι, άσπου νά
ξεραθούνη έντελώς. Τότε θά τά τρί-
ψης καλά και θά τά κάνης σκόνη πολύ
λεπτή, την όποια θά φροντίσης νά κα-
ταπιή τό πρόσωπο πού θέλεις νά σ’
αγαπήση. ‘Θά του δίνης νά πίνη από μι-
νή σούγγια κάθε μέρα, ρίχνοντάς την
έξω μέσα σέ ποτά, αλλά σέ τροφή στε-
ρεά. ‘Εάν τελείωση ή σκόνη και δέν έ-
πιτύχει τό άποτέλεσμα πού ποθείς, θά
ξεναρτιάσης πάλι την ίδια σκόνη και
δέυτερη φορά, και, εν άνάγκη, και τρί-
τη. Εινε άδύνατο την τρίτη φορά νά
μην επιτύχης. *

Μιά άλλη πάλι συνταγή έχει ως έ-
ξης :

‘Δυό μέρες πριν άπ’ τη γιορτή του
‘Αγίου ‘Ιωάννου θά επιβληθής στόν
εαυτό σου και θά νηστεύης έντελώς
για ν’ άποκαθήρης τά ρενστά του ά-
στρού σου σώματος και νά είσαι εις
θέσιν νά επιβάλής τη θέλησί σου στο
πρόσωπο πού θέλεις. ‘Επειτα, τη νύχτα
της εορτής, δηλαδή τη νύχτα της 23-
24 ‘Ιουνίου, θά βγής σ’ ένα λειβάδι και
θά μαζέψης δεκατρία κλωνιά εφόρ-
μιάς — νά προσέξης γιατί εινε βοτά-
νη δηλητηριώδες — από τά όποια θά
κόψης τις ρίζες τους. Τις ρίζες αυτές
θά τις ξεραήης καλά, ήχι όμως στη
φωτιά, αλλά στόν ήλιο, και ήχι όποια-
δήποτε ώρα της ημέρας, αλλά την δι-
α νά πλησιάζει ό ήλιος προς τη δύ-
σι του. ‘Οταν ξεραθούν καλά, θά τις
τριψης πολύ ώστε νά μεταβληθούν σέ
σκόνη φιλή. Τότε θά πάρης ήλεκτρο
τριμένο σέ σκόνη, θά γειώσης μ’ αυ-
τό τρεις δαχτυλίδες, θά τό ρίξεις μέ-
σα σ’ ένα κίτελλο κ’ έπειτα θά ρίξεις
άπό πάνω τη σκόνη της ευφορμιάς.
‘Θά ανακατέψης καλά τις δυό αυτές
σκόνης και θά τις ρίξεις μέσα σέ μιά
σακκουλίτσα, την όποια θά δέσης από
τό λαμό σου έτσι, ώστε νά πέφτη ά-
κριβώς έπάνω από την καρδιά σου.
Τό φυλαχτό αυτό θά τό κρατήσης έ-
πάνω σου 13 ημέρες και 13 νύχτες,
για νά εισδύση μέσα στη σκόνη ή έρω-
τική ταραχή της καρδιάς σου. ‘Επει-
τα θά φροντίσης νά σκορπίσης λίγη
άπό τη σκόνη στο μαξιλάρι του προ-
σώπου από τό όποιο θέλεις ν’ αγαπη-
θής, και θ’ αγαπηθής; πράγματι !...

Μιά τρίτη συνταγή, λιγώτερο ποιη-
τική, γράφει τά έξης :

‘Μιά γυναίκα παντρεμένη, πού θέ-
λει νά διατηρήση έφ’ όρου ζωής την
αγάπη του συζύγου της, μπορεί νά
χρησιμοποιήση ένα μέσο απλό και χα-
ριτωμένο. ‘Θά σηκωθεί μία μέρα προ-
τού νά βγή ό ήλιος και θά κάνει ένα

μάνιο. ‘Επειτα θά βάλλη έφτά κά-
βουνα άναμένα μέσα σ’ ένα καινού-
ριο θυματό, τό όποιο
θά κρεμάση κάτω
άπό μία μηλιά γε-
μάτη άπό μήλα.

Τότε θά ρίξη θυμία-
μα έπάνω άπ’ τά κά-
βουνα, και, ένώ θ’ ά-
νεβαίνει προς τόν ού-
ρανό ό καπνός, ή γυ-
ναίκα θά γράμνη σέ
μιά πλάκα από άγνό
και φρέσκο κερί αυ-
τές τις λέξεις : ‘Ο-
πως εινε ή μηλιά ά-
νάμεσα στα άγρια
δένδρα, έτσι εινε και
ό λατρευτός μου άνά-
μεσα στα παλληκάρια.
‘Επειτα θά ρί-
ξη και την πλακίτσα
έξω από τό θυ-
ματό για νά λυώσει,
κ’ έντωμεταξύ θά κό-
ψη τό φραϊότερο άπ’
όλα τά μήλα, τό ό-
ποιο γυρίζοντας άμέ-
σως στο σπίτι, θά τό
δώσει άμέσως στόν

άνθισμένη. Τότε
ένας λουλούδι της μη-
λιάς, νά τό βάλλη
έπάνω από τόν κα-
πνό του θυμιάματος
μερικά λεπτά της
ώρας και, όταν γυρί-
ση στο σπίτι της, νά
τό δώσει στόν άνδρα
της νά τό μυρίση τρεις
φορές...

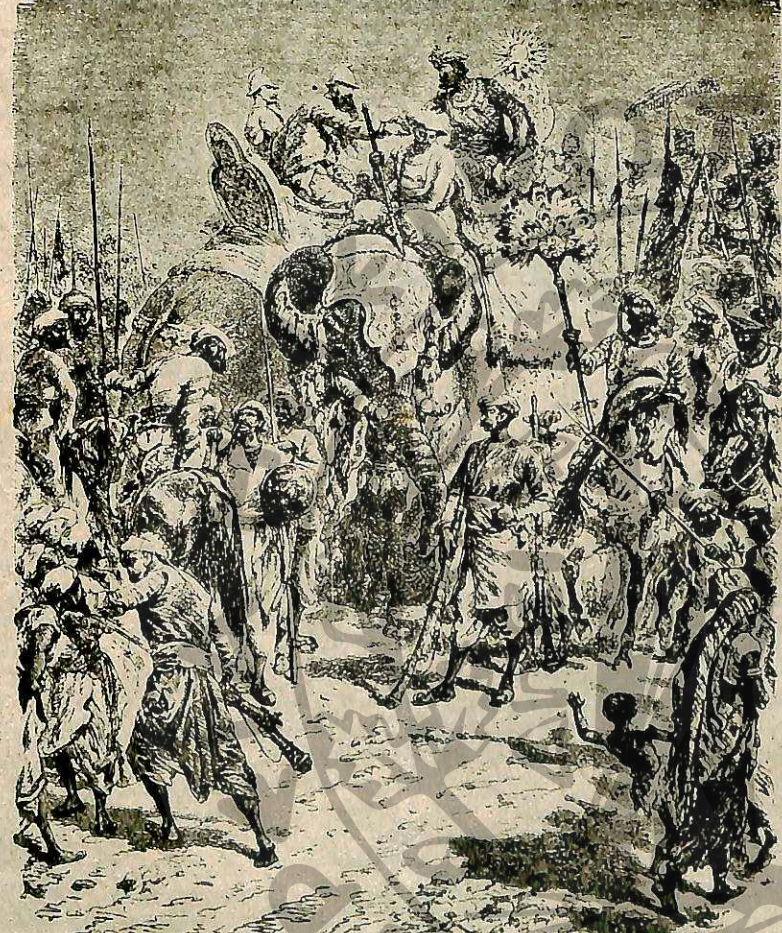
Τό ίδιο βιβλίο έ-
χει μερικές συνταγές
άκόμη άπλούτερες.
‘Απ’ αυτές δημοσιεύ-
ουμε τις παρακάτω,
πού εινε και ή πιο
περίεργες :

‘Αν μία κόρη θέ-
λη νά την παρακολου-
θή ένας άνδρας επί
τέσσερες μέρες συνε-
χώς, πρέπει νά κάνει
τό έξης : Νά πάη μία
νύχτα στόν κάμπο και
νά κόψη ένα τεσσά-
φυλλο τριφυλλί, έπει-
τα νά τό ρίξη στο ά-
ριστέρο παπούτσι του
άνδρος πού θέλει νά

την παρακολουθή, και νά τό άφίση εκεί
έροτελεστιά νά την κάνει και σέ μηλιά
δλη τη νύχτα. ‘Ετσι, άπ’ την ώρα πού θά



Κιτερέ, ο άρχηγός
της φυλής Μπουγ-
κού, με την περι-
εργη κόμμοσί του
και τό πλέον πε-
ρίεργο γένειό του,
τό όποιον καταλή-
γει σέ... κοτόδα !



Συνάντησις Εθνωπαίων περιηγητών και του Μαχαράτζα της
Σουταράδας εις τό δάος της Καρόδας. ‘Οπως βλέπετε ή πο-
μπή του Μαχαράτζα εινε μεγαλοπρεπείσση, πραγματικά ή
γεροντική...

ξυπησής ό άνδρας αυτός θά την παρακο-
λουθή σάν σκυλάκι επί τέσσερες μέρες
συνεχώς.

‘Αλλη :
‘Οταν θέλεις νά σέ δη στόν ύπνο
του ό άνδρας πού λατρεύεις, νά του
δώσης νά πιή κόκκινο κρασί, μέσα στο
όποιο θά έχης αφήσει ώρες πολλές με-
ρικούς σπόρους από παπαρούνης κ’ ά-
πό μανιτάρια. ‘Αν μάλιστα προσθέσης
μέσα στους σπόρους αυτούς και μι-
κρούς μαύρους σπόρους άγριομουριάς,
τό όνειρο θά διαρκέση περισσότερο
και θά εινε πού άποτελεσματικό.

Και μία τελευταία :

‘Οποια κοπέλλα θέλει νά βοη γαμ-
βρό γρήγορα, την ημέρα του ‘Αγίου
‘Ιωάννου νά πάη πρωί-πρωί, μόλις
χαράξη ή αύγή, νά ποδοπατήση τά
τριφυλλία πού βρίσκονται γύρω από
την εκκλησία του ‘Αγίου ‘Ιωάννου. Νά
πάη όμως προτού φύγη από τά τριφυλ-
λια ή πρωινή δροσιά !

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΝ

ΕΝΑ ΤΕΧΝΑΣΜΑ ΤΟΥ ΜΟΛΙΕΡΟΥ

Κάποτε ό Μολιέρος είχε προσκαλέ-
σει σέ γεύμα μερικούς φίλους του, οι
όποιοι άφού ήσαν έναν περίδρομο κ’
έγιναν έλεινοί, απέφασαν, στο με-
θύσι τους, νά... πνιγούν !... Χωρίς
λουτόν νά χάνουν τόν καιρό τους, ση-
κώθηκαν όλοι μαζί, τράβηξαν προς
τόν Σηκουάνα κ’ έκει έπεσαν μέσα στο
νερό ! ‘Αλλά, για καλή τους τύχη, έ-
τυχε νά περνούν την ώρα αυτή άπ’ έ-
κει μερικοί καλοί άνθρωποι, οι όποιοι
τους άντελήφθησαν κ’ έτρεξαν και
τους έσωσαν. Οι μεθυσμένοι όμως ώρ-
γιστηκαν για την επέμβασί τους αυτή
και ρίχτηκαν έναντιόν τους με άγριες
διαθέσεις. Έντωχώς έντωμεταξύ κατέ-
φθασε κ’ ό Μολιέρος, ό όποιος, βλέ-
ποντας τά χάλια των συντρόφων του,
τους φώναξε :

— Καταλαβαίνω, φίλοι μου, ότι βα-
ρεθήκατε αυτόν τόν κόσμο και θέλετε
νά πάτε στόν άλλον. ‘Εξέλω όμως νά
μάθω σέ τί πράγμα σάς έφταιξα έγώ
για νά νά μέ αποκλείσετε άπ’ αυτή την
τιμή. ‘Αν πνιγήτε χωρίς έμένα, μάθε-
τε ότι θά διαπράξετε τη μεγαλύτερη
αχαριστία έναντιόν ενός φίλου σας.

— Έχετε δίκιο, του άπάντησε τότε
κάποιος άπ’ τους μεθυσμένους. ‘Ελα
λουτόν κ’ έσύ νά πνιγούμε όλοι μαζί !...

— Ναι, καλά τά λέτε, είπε ό Μολιέ-
ρος, αλλά μού φαίνεται πως τώρα ή
ώρα εινε άκατάλληλη ! Δέν σκέπτεσθε
τί θά πη ό κόσμος όταν τ’ άκούση ;
‘Εγώ είμαι της γνώμης νά διαλέξουμε
μιά άλλη ώρα, πού κατάλληλη, πού
νά έχη πολλό κόσμο έδώ πέρα, άθριο
τό πρωί ή θέλετε, και νά βουτήξουμε
έτσι μπροστά σέ θεατές !...

Τό έπιχείρημα του ποιητού έπιασε,
κ’ έτσι οι παρ’ όλίγον μακαρίτηδες
γύρισαν στο σπίτι τους... Τό άλλο
πρωί, έννοείται, τά είχαν ξεχάσει ό-
λα...

ΞΕΝΑ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΑ

Ο ΘΑΝΑΤΟΣ ΕΝΟΣ ΣΚΥΛΛΟΥ

Ο αφέντης του τόν είχε βγάλει Τούρκου. Ωστόσο δεν έμοιαζε καθόλου με Τούρκο, ο δυστυχισμένος. Άπεναντίας, ήταν αδύνατος, κίτρινος, θλιβερός, κοντός, μ' ένα μουσουδάκι μυτερό, με κοντά αυτιά κακοκοιμένα, που ήτανε πάντοτε ματωμένα, και με μια ουρά που δερωνόταν πίσω του σαν ένα έρωτηματικό.

Τό καλοκαίρι, ο Τούρκος πήγαινε στα χωράφια, φύλαγε τις αγελάδες και γαυγίζε, παίρνοντας τις δημοσιότητες, πίσω από τ' αμάξια και τους διαβάτες, πράγμα που του στοιχίζε αρκετές κλωτσιές στα πλευρά και πετρίες κατακέφαλα. Η μεγάλη του χαρά ήταν να ξετριπώνη, μέσ' από ένα λειβάδι στρωμένο με νεοβλάστο τριφυλλί, ένα λαγό, που τβάζε στα πόδια μπροστά του, κ' ανάμεσα από φράχτες, ρυακία και τάφρους, να τόν παίρνη, τρέχοντας τρελλά και πηδώντας ξεφρενιασμένα, σ' ένα άσυγκράτητο κυνήγι, από το οποίο γύριζε λαχανιασμένος, με τη γλώσσα κρεμασμένη και μουσικίδι στον ιδρώτα.

Τόν χειμώνα, όταν τὰ ζώα έμεναν στο σταύλο, ναρκωμένα έναντι στις ξεστές άχυροστρωμένες τους, ο Τούρκος έμενε κι αυτός στη φωλιά του, ένα άθλιο βαρέλι ξεκατωμένο και χωρίς άχυρο, στο βάθος του οποίου κοιμόταν, όλη την ήμερα, κουλουριασμένος σαν τόπα, ή ξινόταν επί ώρες. Έτρωγε λιγοστή και βρωμερή τροφή, φωμαί μουσκεμένο, που τού το πετοσαν κάθε πρωί, και, κάθε φορά που ένας ξένος έμπαινε στην αυλή της άγροικίας, ώμοιωσε μ' ένα πρήγμα, όσο τού επέτρεπε ή άλυσίδα του, κ' έδειχνε τὰ μυτερά του δόντια, μουγκρίζοντας.

Συνώδεε ακόμα τόν αφέντη του στα πανηγύρια, όταν αυτός είχε καμιά αγγελάδα να πουλήσει ή ήθελε ν' αγοράσει κανένα γουρούνι.

Ήταν, τέλος, καρτερικός, πιστός κ' άφοσιωμένος, όπως εινε όλοι οι σκύλλοι...

Μία φορά, γυρίζοντας κατά τὸ βοά-
δυ με τόν αφέντη του από ένα άπ' τὰ μαρυνά αυτά πανηγύρια, ο αφέντης του μπήκε σὲ μιά χωριάτικη ταβέρνα κ' ο σκύλλος του τὸν έχασε. Κ' ενώ ο αφέντης έβρισε αδιάκοπα, ο σκύλλος άρχισε νὰ τριγυρίζη όλόγυρα, σκαλίζοντας ακούραστα τούς σωρούς τῶν σκουπιδιῶν, με τὴν έλπίδα, χωρίς άλλο, νὰ βρῇ κανένα κόκαλο ή τίποτε παρόμοιο. Όταν ξαναγύρισε στήν ταβέρνα, ντροπισμένος γιά τὴν φυγή του και με τὰ πλευρά έτοιμα νὰ δεχτῶν τις κλωτσιές τῶν αφέντη του, δὲν βρῆκε σ' αὐτὴν παρὰ δύο χωριάτες, που τῶν ἦσαν έντελῶς άγνωστοί και που τὸν έδιωξαν κλωτσώντας τον. Ο Τούρκος, μὴ βλέποντας τὸν αφέντη του πουθενά, έφυγε.

Τό χωριό εκείνο ήταν σ' ένα σταυροδρόμιο, σὲ κάποιο κατέληξαν ἔξη δρόμοι. Ποιόν άπ' όλους έπρεπε νὰ πάρῃ; Ο φτωχὸς σκύλλος φάνηκε στήν άρχή πολύ στενοχωρημένος. Στήλωσε τ' αυτιά, σαν νάθελε ν' άφουγκραστῇ μέσ' σὸν άνεμο τὸν ἦχο βημάτων γνοστών του, μυρίστηκε τὸ

ζῶμα, σαν νάθελε ν' ανακαλύψῃ κανένα φρέσκο άχνάρι. Έπειτα, βγάζοντας δύο μικρούς στεναγμούς, ξεκίνησε βιαστικά. Μά σὲ λίγο στάθηκε, άνήσυχος κ' άνατριχιάζοντας σύγκοιμος. Βάδιζε τώρα λοξά, με προφύλαξι, με τὰ ρουθούνια του ίσια στή γῆ. Προχωρούσε λίγα μέτρα μόνο μέσ' σὸν πλάγιους δρόμους που κατὰλλησαν στή δημοσία, σκαρφάλωνε στὰ δεντράκια, μυρίζοντας τούς μεθυσμένους που κοιμόντοσαν μέσ' σὸν τάφρους, γύριζε πίσω, παραφύλαγε κ' έφραχνε μέσ' στα σιδεντρα και σὸν θάμνους.

Η νύχτα όμως προχωρούσε όλοένα. Δεξιά, άριστερ' από τὸ δρόμο, οί κάμποι σκεπαζόντουσαν από ένα βιολε σκοτάδι. Καθῶς ή σελήνη, ανατέλλοντα, παρουσίασθηκε πίσω άπ' τὸ βουνό, τριανταφυλλένια και θλιβερά, ο Τούρκος κάθισε στὰ πασιά του με τὸ λαμὸ τενητωμένο, με τὸ κεφάλι ὑψωμένο πρὸς τὸν οὐρανό, άρχισε ἐπὶ ὥρα νὰ φωνάζῃ σὲ κανέμο αφέντη του :

— Οοού! Οοού!

Οοού!...

Μά μὰ μεγάλῃ σιωπῇ ήταν άπλωμένη όλόγυρα.

— Οοού! Οοού!

Οοού!...

Μονάχα οί σκύλλοι τῶν γειτονικῶν χωριῶν άπαντούσαν από τὰ βάθη τῆς νύχτας σὸν λυγμούς τῶν φτωχῶν ζῶου.

Ο κ. Μπερνάο, ο συμβολαιογράφος, έβγαυε με τὸ σκάσιμο τῆς αὐγῆς από τὸ σπίτι του, με τὴν πρόθεσι νὰ κἀν τὸν συνηθισμένο του πρωινὸν περιπάτο. Τὰ ρούχα του ἦσαν από πάνω ὡς κάτω κατωμένα από μαύρο καομίρι, γιατί αὐτὸ μόνο τὸ ὕψωμα ταίριαζε σ' έναν συμβολαιογράφο. Μά έπειδὴ τὸ καλοκαίρι βρισκόταν στήν πὺλ μεγάλη του λάουρα, ο κ. Μπερνάο είχε κρίνει δι μποροῦσε νὰ φαιδρῶνῃ κάπως τὴν αὐστηρὴ τουαλέττα του με μιά ὁμπρέλλα από ἄσπρο ἀλαπακά. Όλα κοιμόντοσαν ακόμα μέσα στή μικρὴ πολιτεία. Μονάχα μερκοί χτίστες με τὰ εργαλεία τους σὸν ὦμο πῆγαιναν, με βῆμα βαρὺ, στή δουλειά τους.

— Πάντοτε πρωινός, κύριε Μπερνάο! εἶπε ένας άπ' αὐτοὺς χαιρετώντας με σεβασμὸ τὸ συμβολαιογράφο.

Ο κ. Μπερνάο έτοιμαζόταν ν' άπαντήσῃ, γιατί δὲν ήταν καθόλου περήμανος, δ-

ταν εἶδε νὰ ἔρχεται από τὴν άρχή τῶν δρόμου ένας σκύλλος τόσο κίτρινος, τόσο αδύνατος, τόσο θλιβερός και που φαινόταν τόσο κουρασμένος, ὥστε ή συμβολαιογράφος, ένστικτως, προφυλάχτηκε πίσω από έναν πλάτανο. Αὐτὸς ο σκύλλος ήταν ο Τούρκος, ο φτωχός, ο άξιοθρήνητος Τούρκος.

— Ω!... Ω!... εἶπε ο κ. Μπερνάο. Νά ένας σκύλλος που δὲν τὸν ξέρω. Ω, Ω!...

Μέσ' στίς μικρὲς πολιτείες ξέρουν όλους τούς σκύλλους, ὥπως ξέρουν όλους τούς κατοίκους, γι' αὐτὸ ή εμφάνισις ενός σκύλλου άγνώστου εἶν' ένα γεγονός τόσο σημαντικό, τόσο άνησυχαστικό, ὥσο και ή άρριξις ενός άγνώστου ζῶνου.

Ο σκύλλος πέρασε μπρὸς από τὴν πηγή που βρισκόταν στή μέση τῆς πλατείας και δὲν έστάθηκε καθόλου.

— Ω!... εἶπε ο κ. Μπερνάο, αὐτὸς ο σκύλλος που δὲν τὸν γνωρίζω, δὲν στέκεται μπρὸς στήν πηγή... Ω!... αὐτὸς ο σκύλλος εἶνε σίγουρα λυσσοσπένος...

Τρέμοντας όλόκληρος, πήρε από κάτω μιά μεγάλη πέτρα. Ο σκύλλος προχωρούσε ὀργά με τὸ κεφάλι σκυφτό.

— Ω!... φώναξε ο κ. Μπερνάο, που είχε γίνει κατάχλωμος, βλέπω τὸν άφρό!...

— Ω!... Βοήθεια! Βγάδε άφρούς!...

Βοήθεια!...

Και, προφύλασσόμενος πίσω από τὸν πλάτανο, πέταξε τὴν πέτρα. Μά δὲν τὸν πέτυχε. Ο σκύλλος κύτταξε τὸ συμβολαιογράφο με τὰ γλῆκὰ του μάτια, έκοψε δρόμο κ' άπομακρύνθηκε...

Σ' ένα λεπτό ή μικρὴ πολιτεία είχε ξεσηχῇ όλόκληρη από τὴν άνησυχαστική αὐτῆς εἰδησι. Ένας λυσσοσπένος σκύλλος! Πρόσωπα άγυροξυπνημένα παρουσιάστηκαν στα παράθυρα. Όμοιοι άνδρῶν, με τὰ ποικαμισά τους άκόμῃ, και γυναίκες με τις καμζόλες τους και τις σκούφιες τους, σχηματίστηκαν, συζητώντας ζωηρά, μπρὸς στίς πόρτες. Οί πὺλ τοιμηροί ὥλλιστηκαν με δίχρονα, με παλοίκια, με κλαδευτήρια, με άξίνες. Ο μαραγκὸς χειρονομοῦσε με τὴν πλάνη του κ' ο χαράς του με τὴ μαχαίρα του. Ο τσαχαράς, ένας μικρὸς καμπούρης με μοχθηρὸ χαμόγελο, μέγας άναγνώστης τῶν λαϊκῶν μυθιστορημάτων, έπρότεινε γιά τὸ σκύλλο μαρτύρια τρομερά και σατανικά.

— Ποῦ εἶνε; έφώναζαν όλοι.

— Εὐὲ ή μικρὴ

πολις εἰτίθετο σὲ κατάσταση άμύνῃς και οί τοιμηροί πολίτες έδειχναν τὸ θάρρος τους, ο συμβολαιογράφος είχε ξεσηχῇ τὸν δῆμαρχο και τὸν διηγείτο τὴν τρομερὴ ιστορία.

— Ρίχτηκε άπάνω μου, κύριε δῆμαρχε, με άφρισμένο τὸ στόμα!... Λίγο έλειψε νὰ με δαγκάσῃ, κύριε δῆμαρχε!... Εἶλεγε ο κ. Μπερνάο φάχνοντας τούς μηρούς του, τὴν κοιλία του και τὰ πόδια του... Ω!... εἶδα πολλούς λυσσοσπένους σκύλλους στή ζωή μου, ναι, πολλούς λυσσοσπένους σκύλλους, μά ποτέ, κύριε δῆμαρχε, δὲν εἶδα πὺλ λυσσοσπένου, πὺλ τρομερὸ άπ' αὐτόν!... Ω!... εἶδα!

Ο δῆμαρχος, πὺλ άξιοπρεπῆς, μά έπίσης πὺλ μετρεδμένος, κοινοῦσε τὸ κεφάλι του και σκεφτόταν.

— Εἶνε σοβαρό! Ποῦ σοβαρό! ψιθύριζε. Μά εἰσάστε βέβαιος δι ήταν τόσο λυσσοσπένος;

— Μά δὲν με πιστεύετε; φώναξε ο κ. Μπερνάο προσεδειγμένος. Έπρεπε νὰ τὸν βλέπατε!... Νὰ βλέπατε τούς άφρούς που έβγαζε από τὸ στόμα του, τὰ κατακόκκινα μάτια του και τις άνορθωμένες τρίχες του!... Αὐτὸς δὲν ήταν πὺλ σκύλλος... Ήταν τίγρις, ναι, τίγρις... τίγρις!...

Έπειτα, παίρνοντας έπίσημο ὄφος, κύτταξε τὸν δῆμαρχο στα μάτια και τὸν εἶπε :

— Άκούστε... Δὲν πρόκειται ἐδὼ περὶ πολιτικῆς, κύριε δῆμαρχε! Πρόκειται περὶ τῆς σωτηρίας τῶν κατοίκων... Να, σὰς τὸ ἀναλαμβάνω, περὶ τῆς σωτηρίας τῶν πολιτῶν... Άν θελήσετε ν' άποφύγετε τὰ μέτρα που σὰς ἐπιβάλλεται νὰ λάβετε στήν περιπτώσι αὐτή, ἄν δὲν κληθῇτε δραστηρίως άμέσως, θὰ μετανοήσετε πὺλ γρήγορα, κύριε δῆμαρχε!... Σὰς τὸ λέω ἐγὼ αὐτό!... Εγὼ, ο Μπερνάο, ο συμβολαιογράφος...

Πρέπει νὰ ξέρετε δι ο κ. Μπερνάο ήταν ο άρχηγὸς τῆς ἀντιπολιτεύσεως τῆς μικρῆς εκείνης πόλεως και ο έχθρὸς τῶν δημάρχων. Γι' αὐτὸ ή τελευταίος δὲν έδίδασκε πὺλ κ' έκάλεσε άμέσως τὸν άγορφυλάκα.

Ο Τούρκος είχε καταφύγει έντωμαξὺ στή μεγάλη πλατεία, όπου κανεῖς δὲν τολμοῦσε νὰ τὸν ενοχλήσῃ, και είχε ξεπλωθῇ ἦσχα - ἦσχα. Σεφάχνιζε ένα άνισιο κόκαλο που τὸ κρατοῦσε ανάμεσα στα δύο μπροστινά του πόδια.

Ο άγορφυλάκας, ὀπλισμένος μ' ένα τσιφτεκί που τὸν εἶχε έμπιστευθῇ ο δῆμαρχος, συνοδευόμενος από πολυάριθμη άκολούθησι, προχώρησε μέχρῃς άποστάσεως δέκα βημάτων από τὸ σκύλλο.

Από τὸν έξῶστη τῶν δημαρχείων, ο δῆμαρχος που παρίστατο σὲ θέαμα μαζί με τὸν κ. Μπερνάο, βλέποντας τὸ σκύλλο, δὲν μπῆκε νὰ κρατηθῇ και εἶπε σὲ σύντομοφ του με τὸν ἴδιον άκριβὸς τόνο με τὸν ὅποιον δά εἶπε και ο Γαλιλαίος τὴν περιφίσημ φράσι του :

— Καὶ εἶνε... τρώει!...

— Ναι, τρώει τὸ καταχθόνιο... τὸ φρικτὸ ζῶο! άπάντησε ο κ. Μπερνάο,

και, άπευθυνόμενος πρὸς τὸν άγορφυλάκα, τὸν φώναξε :

— Μὴν πλησιάζῃς, αὐλλόγηστε!...

Η στιγμή ήταν έπίσημη.

Ο άγορφυλάκας, με τὸ κασκέτο του στραβά, με τὰ μανίκια τῶν ποικαμισῶν του άνασηκωμένα, με τὸ πρόσωπό του έμφωχμένο από έναν ἡρωϊκό πυρετό, σήκωσε τὸ δῆλο του.

— Μὴν βιάζεσαι! άκούστηκε μιά φωνή.

— Μὴν τὸν άστοχήσῃς! άκούστηκε δεύτερη.

— Σκόπεψέ τον σὲ κεφάλι!...

— Όχι!... Στὸ λαμό!

— Προσοχή! εἶπε ο άγορφυλάκας, ο ὅποιος, στενοχωρημένος χωρίς άλλο από τὸ κασκέτο του, τὸ πέταξε με μιά άπότομη κίνησι πίσω του, νὰ κυλήσῃ στή σκόνῃ. Προσοχή!

Και σκόπεψε τὸ σκύλλο, τὸ φτωχὸ σκύλλο, τὸν άξιοθρήνητο σκύλλο, που είχε παρατήσει τὸ κόκαλό του και κύτταζε τὸ πλῆθος με τὸ γλῆκὸ και φοβισμένο βλέμμα του, σαν νὰ ήξερε τί ήθελε ὅλο αὐτὸ τὸ πλῆθος άπ' αὐτόν... Τώρα μὰ μεγάλη σιωπῇ είχε διαδεχθῇ τὸ θόρυβο. Η γυναίκες έφραζαν τ' αυτιά τους γιά νὰ μὴν άκούσουν τὸν πυροβολισμό. Οί άνδρες μισοκάλυπταν τὰ μάτια και στωικαγνόντουσαν ο ένας κοντὰ σὸν άλλον. Μιά άγωνία έσφιγγε ὅλο τὸ πλῆθος, σαν νὰ περιμενε κάτι άλλόζοτο και φρικτό.

Ο άγορφυλάκας έσκόπευε πάντοτε.

Κράκ! άντήχησε άξαφνα ή σκανδάλη τῶν ὅπλων του.

Και συγχρόνως άκούστηκε ένας πυροβολισμός, συνοδευόμενος από μιά κραυγὴ δδόντης σπαρακτικῇ και παρατεταμένη, ένα οὐρλασμο που γέμισε ὅλη τὴν πόλι. Ο σκύλλος είχε σηκωθεί, Κουτσάλινασε με τὰ τρία του πόδια, έφυγε, άφίνοντας πίσω του μιά συνεχῆ γραμμὴ αίματος.

Κ' ἐνὸς σκύλλος έφρευγε, έφρευγε, ο άγορφυλάκας κύτταζε τὸ δῆλο του καταλήρητος. Τὸ πλῆθος, ξεφανισμένο, κύτταζε τὸν άγορφυλάκα, κ' ο δῆμαρχος, με τὸ στόμ' άνοιχτό, κύτταζε τὸν κ. Μπερνάο, γεμάτος φόβη και περιφρόνησι...

Ο Τούρκος γύριζε ὅλη τὴν ήμερα, κορευόμενος φριχτά στα τρία του πόδια, στάνζοντας από αίματα και στέκοντας κάθε τόσο γιά νὰ γλῆψῃ τὴν πληγὴ του... Έτρεξε από τούς δρόμους, από τούς κάμπους, από τὰ χωριά. Μά παντοῦ έφτανε ποιν άπ' αὐτόν τὸ νέο, πὺς ένας λυσσοσπένος σκύλλος, με μάτια βλοσυρά, με τρίχες άνορθωμένες, με άφρούς σὲ στόμα, είχε παρουσιαστῇ στήν περιφέρειά. Και τὸ χωριὸ άματωρόντοσαν και παντοῦ πέτρες, μπασιτοινιές και πυροβολισμοί έπιδροχόντοσαν τὸ φτωχὸ σκύλλο. Ολόκληρο τὸ σῶμα του δὲν ήταν πὺλ παρὰ μιά φρικτὴ πληγὴ που έσταζε αίμα σὲ ζῶμα τῶν δρομῶν και πὺλ χωματῆς τὸ σῶμα, όπου βουτούσε ο Τούρκος γιά ν' ανακουφισθῇ. Κ' έφρευγε, έφρευγε πάντοτε, σποντάφροντας στα δέντρα, σὸνς θάμνους, στίς πέτρες, καταδιωκόμενος αδιάκοπα από τις κραυγὲς τῶν θανάτου...

Κατὰ τὸ βοάδυ μπήκε σ' έναν κάμπο από στάχνα, από στάχνα ψηλά και γινομένα, τῶν ὁποίων τις χουσιές κορυφές σάλευε ή βραδινὴ αἰθα. Μὲ τὰ πλευρά καταματωμένα, με τὰ πόδια ξεκαμένα, σωριάστηκε σ' ένα

ΑΠΟ ΤΑ ΙΑΠΩΝΙΚΑ ΠΑΡΑΜΥΘΙΑ ΤΟΥ ΛΕΥΚΑΙΟΥ ΚΕΡΝ



ΤΟ ΘΑΜΜΕΝΟ

ΜΥΣΤΙΚΟ

Στὴν επαρχία Τάιπα, εἶνε πολλά χρόνια από τότε, ζῶσε ένας πλούσιος έμπορος, ο Ίναμουράγια Χινσουκέ, με τὴν κόρη του 'Ο-Σόνου, ὀμορφῃ και φρόνιμη νέα. Έπειδὴ ο πατέρας της ήθελε νὰ τὴν μορφώσῃ ὥσο πὺλ πολλὸ μποροῦσε, τὴν έστειλε με άνδρωπο τῆς έμπιστοσύνης του σὲ Κιότο, όπου

ροδοῦν ὅλα τὰ πράγματα τῆς νεκρῆς στο ναό. Και μοῦ φαίνεται πὺς πρέπει νὰ πάμε σὲ τὸ ναὸ τῶν ὁρῶματα και τις ζῶνες της και τότε τὸ πνεῦμα της θὰ ήσυχάζῃ. Τὴν άλλῃ μέρα τὸ πρῶτο άδειασαν ὅλα τὰ συρτάκια και πῆγαν σὲ ναὸ ὅλα τὰ πράγματα τῆς 'Ο-Σόνου. Τὸ βοάδυ ὅμως ή 'Ο-Σόνου έαπαρουσιάστηκε και σ' αὐτὴν ὅλα τὰ πράγματα τῆς 'Ο-Σόνου. Τὸ βοάδυ ὅμως ή 'Ο-Σόνου έαπαρουσιάστηκε και σ' αὐτὴν ὅλα τὰ πράγματα τῆς 'Ο-Σόνου. Τὸ βοάδυ ὅμως ή 'Ο-Σόνου έαπαρουσιάστηκε και σ' αὐτὴν ὅλα τὰ πράγματα τῆς 'Ο-Σόνου.

Τὴν νύχτα, ὅτερο άπ' τὴν ταφῇ της, ο μικρὸς γυῖος της έτρεξε κ' εἶπε σὸν πατέρα του πὺς ή μαμά του γύρισε και πὺς βρῖσκεται στήν κάμαρά της, πὺς τὴν εἶδε πὺλ δλίγου, πὺς τὸν χαμογέλασε γλῆκὰ, χωρίς ὅμως νὰ τοῦ μιλήσῃ, και πὺς, από τὴν τρομάρα του, έφυγε τρεχάτος, μόλις τὴν άντικρῖσε.

Μόλις τάκουσαν αὐτὰ οί συγγενεῖς τῆς 'Ο-Σόνου, πῆγαν άμέσως άπάνω στήν κάμαρα νὰ δοῦν τί συμβαίνει. Μόλις μπῆκαν μέσα, έβειναν έκστατικοί. Στὸ φῶς τῆς μικρῆς λάμπας, που έκαιγε μπροστὰ σὲ βοιό τοῦ σπαιτοῦ, εἶδαν τὴν πεθαμένη νὰ στέκεται άντίγυρ σὲ τὰ νῆσο (1), όπου ἦσαν φυλαγμένα ακόμα τὰ φορέματα και τὰ κοσμήματα της. Τὸ κεφάλι και οί ὀφθαλμοί της πεθαμένης διαφρόντοσαν καθαρά, τὸ σῶμα της ὅμως και τὰ πόδια της μόλις φαινόντοσαν. Η 'Ο-Σόνου έμοιαζε τὴ στιγμή αὐτὴ σαν σὰν πῶ σὲ τὴν έπιφάνεια τῶν νεροῦ.

Τοσαμῆνοι οί συγγενεῖς τῆς νεκρῆς, έτρεξαν βιαστικοί κάτω κ' άρ-

— Άπὸ τὰ συρτάκια τὰ βγάλαμε ὀ-
νῆσο (2). Τὸ τὰ νῆσο εἶνε άδαιο.
— Καλά, εἶπε ο Ντάιγεν 'Οσο, τὸ
βοάδυ θὰ έρθῇ σὲ σπίτι σας και θὰ
περάσῃ τὴ νύχτα μου στήν κάμαρα
της νεκρῆς, γιά νὰ δῶ τί τρώει.

— Όταν έγινε ο ήλιος, ο Ντάιγεν
'Οσο πῆγε σὲ σπίτι της πεθαμένης
και κλειστηκε στήν κάμαρά της. Σάν έ-
μεινε μόνος, άρχισε νὰ διαβάζῃ τὰ ιε-
ρατικά βιβλία «Σού-
τω», ὡς τὴν ὥρα
τῶν Ποντικῶν (3) ή-
ταν μεγάλη ήσυχια.
Έξαφνα, μπροστὰ
σὲ τὰ νῆσο πό-

(1) Κοιμῶ
κρεβάτι από πῶτα
αὐτῆς και γαλάζιο-
λούλουδα, κ' εκεί, ἐ-
νὸ ή βραδυνας ένε-
πέρδισσε περὸ ὅσον
από πάνω του, ἐνὸς
γυῖος τραγουδοῦσε,
μέσα σὸνς θορυβῶνς
τῆς φύσεως που άπο-
κοιμόταν, ο Τούρκος,
χωρὶς νὰ βγάλῃ ένα
στεναγμό, πέθανε, κα-
τω άπ' τὸ μαχαίρι καὶ
λαμπρὸ φεγγάρι...

(2) Προϊστάμενος μο-
ναχῆς.
(3) Αὐτοσχεδιάζει μὲν δι-
κὴ μας ὥρα, ὡστόσο ἔως
δύο μετὰ τὸ μεζάντζα

χισαν νὰ σκέπτονται τί νὰ κάνουν.
— Η γυναίκες αγαποῦν τὰ φορέ-
ματά τους και τὰ στολίδια τους, εἶπε
ή πεθερὰ τῆς 'Ο-Σόνου. Φυσικά τ' α-
γαποῦσε κ' ή μακαρίτισσα. Δὲν εἶνε
λοιπὸν διόλου δύσκολο νὰ γύρισε γιά
νὰ τὰ καμαρώσῃ ακόμα μιά φορά. Αὐ-
τὸ συμβαίνει συχνά, ὡς πὺν ν' άφιε-
ρωθοῦν ὅλα τὰ πράγματα
τῆς νεκρῆς στο ναό. Και μοῦ
φαίνεται πὺς πρέπει νὰ πά-
με σὲ τὸ ναὸ τῶν ὁρῶματα και
τις ζῶνες της και τότε τὸ
πνεῦμα της θὰ ήσυχάζῃ.

Τὴν άλλῃ μέρα τὸ πρῶτο
άδειασαν ὅλα τὰ συρτάκια
και πῆγαν σὲ ναὸ ὅλα τὰ
πράγματα τῆς 'Ο-Σόνου. Τὸ
βοάδυ ὅμως ή 'Ο-Σόνου έα-
παρουσιάστηκε και σ' αὐτὴν
ὅλα τὰ πράγματα τῆς 'Ο-Σόνου.

Τὸ βοάδυ ὅμως ή 'Ο-Σόνου έα-
παρουσιάστηκε και σ' αὐτὴν
ὅλα τὰ πράγματα τῆς 'Ο-Σόνου.

Τὸ βοάδυ ὅμως ή 'Ο-Σόνου έα-
παρουσιάστηκε και σ' αὐτὴν
ὅλα τὰ πράγματα τῆς 'Ο-Σόνου.

Τὸ βοάδυ ὅμως ή 'Ο-Σόνου έα-
παρουσιάστηκε και σ' αὐτὴν
ὅλα τὰ πράγματα τῆς 'Ο-Σόνου.

Τὸ βοάδυ ὅμως ή 'Ο-Σόνου έα-
παρουσιάστηκε και σ' αὐτὴν
ὅλα τὰ πράγματα τῆς 'Ο-Σόνου.

Τὸ βοάδυ ὅμως ή 'Ο-Σόνου έα-
παρουσιάστηκε και σ' αὐτὴν
ὅλα τὰ πράγματα τῆς 'Ο-Σόνου.

Τὸ βοάδυ ὅμως ή 'Ο-Σόνου έα-
παρουσιάστηκε και σ' αὐτὴν
ὅλα τὰ πράγματα τῆς 'Ο-Σόνου.

Τὸ βοάδυ ὅμως ή 'Ο-Σόνου έα-
παρουσιάστηκε και σ' αὐτὴν
ὅλα τὰ πράγματα τῆς 'Ο-Σόνου.

Τὸ βοάδυ ὅμως ή 'Ο-Σόνου έα-
παρουσιάστηκε και σ' αὐτὴν
ὅλα τὰ πράγματα τῆς 'Ο-Σόνου.

Τὸ βοάδυ ὅμως ή 'Ο-Σόνου έα-
παρουσιάστηκε και σ' αὐτὴν
ὅλα τὰ πράγματα τῆς 'Ο-Σόνου.

Τὸ βοάδυ ὅμως ή 'Ο-Σόνου έα-
παρουσιάστηκε και σ' αὐτὴν
ὅλα τὰ πράγματα τῆς 'Ο-Σόνου.

Τὸ βοάδυ ὅμως ή 'Ο-Σόνου έα-
παρουσιάστηκε και σ' αὐτὴν
ὅλα τὰ πράγματα τῆς 'Ο-Σόνου.

Τὸ βοάδυ ὅμως ή 'Ο-Σόνου έα-
παρουσιάστηκε και σ' αὐτὴν
ὅλα τὰ πράγματα τῆς 'Ο-Σόνου.

Τὸ βοάδυ ὅμως ή 'Ο-Σόνου έα-
παρουσιάστηκε και σ' αὐτὴν
ὅλα τὰ πράγματα τῆς 'Ο-Σόνου.

Τὸ βοάδυ ὅμως ή 'Ο-Σόνου έα-
παρουσιάστηκε και σ' αὐτὴν
ὅλα τὰ πράγματα τῆς 'Ο-Σόνου.

Τὸ βοάδυ ὅμως ή 'Ο-Σόνου έα-
παρουσιάστηκε και σ' αὐτὴν
ὅλα τὰ πράγματα τῆς 'Ο-Σόνου.

Τὸ βοάδυ ὅμως ή 'Ο-Σόνου έα-
παρουσιάστηκε και σ' αὐτὴν

ΤΡΥΦΕΡΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Η ΠΡΩΤΗ ΜΕΡΑ ΤΗΣ ΕΥΤΥΧΙΑΣ

Ο κόμης ντ' Αιγκβίλ είχε γεμιαστεί στη Λέσχη. Καθώς τώρα επέστρεφε στο μέγαρό του της οδού Βαρνέ, έννοιζε μια βαρεία πληγή να τον πιάει, μια αγωνία να του σφιγγει το λαιμό, που ωφέιλετο, χωρίς άλλο, στον χειμώνα, ο οποίος είχε αρχίσει να σκαπίζει το Παρίσι με μαύρους πέλους μελαγχολίας.

Ο κόμης, από τον καιρό που παντρεύτηκε, συνήθιζε να τρώει κάθε τόσο ξύο, όχι γιατί δεν αγαπούσε τη γυναίκα του, αλλά γιατί κρατούσε απέναντί της το τάκτι και την απόστασι που επέβαλλετο στους ανθρώπους της τάξεώς του. Ωστόσο, όταν ήθελε τον, βαρύνει ντ' Ντριόν, του είχε παρουσιάσει τη μικρούλα υψόροφο, που ήταν σήμερα κόμισσα ντ' Αιγκβίλ, είχε παστείρει, είχε έλπισει πως αυτά τα δυο όρφανά, που ήταν και τα δυο πλούσια και είχαν μεγάλα όνομα, θ' αποτελούσαν ένα ταιριαστό ζευγάρι, ένα ζευγάρι ερωτευμένων... Μα όλα αυτά τα όνειρα της θείας τα διέλυσε, αμέσως μετά το γάμο, η ψυχρή κοσμική ζωή που επέβαλε στους δυο συζύγους να κρατούν ωρισμένους τύπους μεταξόν τους, οι οποίοι τους έκαναν μηχοὺς τὸν ένα πρὸς τὸν ἄλλον.

Η θεία ορτούσε πολλές φορές την κόμισσα :

— Είσαι ευτυχισμένη, μικρούλα μου; — Ναι, θεία μου, της απαντούσε εκείνη. Ο σκύγιός μου είναι πολύ καλός.

— Πολύ καλός! Πολύ καλός! φώναζε η γοηθία θεία. Αυτό μπορεί να το πη κανείς για έναν ξένο... Μα για ένα σκύγιό το «πολύ καλός» είναι... πολύ λίγο!...

Κ' ἐπρόσθετε, κουνώντας το κεφάλι της :

— Αυτά τα παιδιά μ' ἀνησυχούν!... Κάτι τους λείπει... Κάτι τους λείπει! Τους λείπει η σιτία που δὲ φροντίσει τὴν ἀγάπη τους...

**

...Ο κόμης είχε φτάσει πειά στο μέγαρό του. Μα ούτε κ' εκεί η μελαγχολία, που του γέμιζε από το παλιό την ψυχή, τον άφησε. Ούτε ένας θόρυβος δὲν ἀκουγόταν. Μία παγωμένη σιωπή βασιλευσε σ' ὅλο τὸ σπίτι. Ούτε κ' ἡ γυναίκα του δὲν φαινόταν πονδενά, γιὰ νὰ τὸν ἀπασχολήσει λίγο μὲ τίς κουνιέντες της.

Χτύπησε ένα κουδούνι καί, όταν, σὲ λίγο, ένας υπαρέτης παρουσιάστηκε :

— Ἡ κυρία βγήκε ἔξω; τὸν ρώτησε.

— Μάλιστα, κύριε... Ἡ κυρία βγήκε, λίγο ὥρα πρὶν ἐπιστρέψετε οἱ σῆς...

Εἶχε βγῆ λοιπὸν ἔξω;... Χωρὶς ἄλλο δὲν εἶχε φορέσει καμμιὰ ἀπὸ τίς πὺ πολυτελεῖς τουαλέτες της καὶ δὲν εἶχε πάλι νὰ φλευρήσει σὲ καμμιὰς φίλης της. Τώρα πὺ ἔμαθε πὺς ἔλειπε ἡ γυναίκα του, τὸ πολυτελὲς του μέγαρο μὲ τ' ἀλλεπάλληλα σαλόνια του καὶ τὴν πλοῖα του ἐπὶ τῶν ὁδῶν ἀφ' ὧν. Γιὰ τ' ἀπασχολήτῃ κάποιον, διευθύντῃ πρὸς τὸ θερμοκήπιο, ὅπου ἐκτελεῖτο, λίγο ἔσφαρισμένος, ὅτι τὰ περισσό-

τερα λουλούδια είχαν κοπῆ. Φώναζε τὸν κηπουρὸ καὶ τὸν ρώτησε :

— Ποῖος ἔκοψε ὅλ' αὐτὰ τὰ λουλούδια;

— Ο κηπουρὸς δὲν ἤξερε τί νὰ τοῦ ἀπαντήσει. Τοῦ εἶπε μόνο :

— Ἴσως νὰ τὸ ἔκοψε ἡ κυρία...

Γιὰ μιὰ στιγμή, ὁ κόμης κατελήφθη ἀπὸ μιὰ ἐκρηξὴ ἐπιθυμίας, μιὰ ἀμέσως ἄρχισε νὰ χαμογελάει.

— Μπα! εἶπε. Εἶμαι τρελὸς πὺ ἐξηλέω σὺν παιδί... Θὰ τὰ ἔκοψε γιὰ καμμιὰ γιορτῆ, γιὰ καμμιὰ συγκέντρωση...

Μὰ ὅλ' αὐτὰ μεγάλωναν τὴν πληθὺ του, τὴν ὁποία τοῦ κάκου προσπαθοῦσε τόση ὥρα νὰ διώξει.



Μία γυναίκα με μαύρα βεσκόταν γονατισμένη μπρὸς τὸν τάφο

Έφυγε ἀπὸ τὸ θερμοκήπιο, τοῦ ὁποῖου ἡ βλάστησις τοῦ φαινόταν πένθιμη χωρὶς τὰ κόκκινα καὶ γαλάζια λουλούδια της. Προσπάθησε νὰ διαβάσει, μὰ τοῦ κάκου. Μόλις ἄνοιγε ἕνα βιβλίο, ἀμέσως τὸ ἔκλεινε καὶ τὸ ξανάβριζε σὲ τὴν βιβλιοθήκη. Πῆγε τότε νὰ κοιτάξει λίγο ἕνα ποίητο τοῦ Κορὸ, πὺ μὲ μίαν τὴν προσηγομένη μέρα τὸ εἶχε ἀγοράσει καὶ πὺ παρίστανε περικλῆ μαρμαμένα ἀπὸ τὸν χειμῶνα δέντῃ, κοντὰ σὲ τὴν οὐχὴ ἐνὸς βάλτου πὺ τὸν ἔλουζε ὁ ἥλιος. Μὰ ἡ ἀντίθεσις αὐτῆς τῆς εἰκόνας τοῦ ἔκανε κακό. Γεμάτος ἀγωνία, νοιώθοντας τὴν πληθὺ νὰ τοῦ σφιγγει τὴν καρδιά, μπῆκε σὲ τὸ μεγάλο σαλόνι τοῦ μεγάρου, ὅπου ἡ προσοπογραφίαι τῶν προγόνων του

γ' αὐτὸ, ἐπὶ τρία ὀλόκληρα χρόνια, πῆγαν τακτικά σὲν τάφο της καὶ τὸν ἐστόλιζε μὲ λουλούδια, σὺν νὰ της ἐξητοῦσε συγγνώμη. Μετὰ τὸ γάμο του, ὡστόσο, εἶχε διακόψει τὸ εὐλαβητικὸν αὐτὸ προσκῆνυμα, γιὰτὶ, ὅπως τοῦ εἶχε πῆ καὶ ἡ θεία του, ἦταν ἐνδεχόμενον νὰ διασφραστῇ μ' αὐτὸ τὴν γυναίκα του.

Καὶ τότε μόνο, μπρὸς τὴν εἰκόνα τῆς μητέρας του, θυμήθηκε ὁ κόμης ἔτι ἡ ἡμέρα ἐκείνη ἦταν ἡ ἡμέρα τῶν Νεκρῶν.

— Φτωχὴ μητέρα! ψιθύρισε πάλι. Σὲ εἶχα λησμονήσει... Σωζόμεσε με! Καί, φωνάζοντας ἕναν ἱππότη, τὸν διέταξε :

— Νὰ ἐτοιμάσετε γρήγορα τὸ ὄμιξι μου.

— Επειτα, παρ' ὅλες τίς διαμαρτυρίες τοῦ κηπουροῦ του, ἔκοψε ἀπὸ τὸ θερμοκήπιό του τὰ σπανιότερα φυτὰ, ψιθυρίζοντας μέσα του :

— Ἡ γυναίκα μου πῆρε τὰ λουλούδια γιὰ νὰ ικανοποιήσει χωρὶς ἄλλο κάποιον κηπουρὸ της... Ἐγὼ παίρνω τὰ φυτὰ γιὰ τὸν τάφο τῆς μητέρας μας...

— Νὰ ἐτοιμάσετε γρήγορα τὸ ὄμιξι μου.

— Επειτα, παρ' ὅλες τίς διαμαρτυρίες τοῦ κηπουροῦ του, ἔκοψε ἀπὸ τὸ θερμοκήπιό του τὰ σπανιότερα φυτὰ, ψιθυρίζοντας μέσα του :

— Ἡ γυναίκα μου πῆρε τὰ λουλούδια γιὰ νὰ ικανοποιήσει χωρὶς ἄλλο κάποιον κηπουρὸ της... Ἐγὼ παίρνω τὰ φυτὰ γιὰ τὸν τάφο τῆς μητέρας μας...

Ἡ ἱερὴ αὐτῆς ἀνάγκη εἶχε ἀρτίσει ἡδὴ νὰ τὸν παραγοῖ κάποιος. Τὸ φαινόταν ὅτι ἡ μητέρα του βρισκόταν ἐκεῖ, κοντὰ του, πὺς της ἔλεγε τὸν πόνο του, τὴν μόνωσι του, τὴν ἀπολασίδωσί του γιὰ τὴν κοινὴν ζωὴ πὺ ἦταν ἀναγκασιμὸς νὰ τῆς. Καί, σὺν νὰ μοιραζόταν ἔτσι μὲ τὸν πόνο του, ὑπέφερε τώρα λιγώτερο. Τῇ γυναίκα του, τὴν κόμισσα, οὔτε τὴν σκεπτόταν πειά καθόλου. Γιὰ μιὰ στιγμή πὺ τὴν συλλογίστηκε, ψιθύρισε :

— Εἶνε τόσο νέα, τόσο παιδί!... Αὐτὴ δὲν δὲ μὲ καταλάβαινε... Ἐνὸς ἡ μητέρα μου, ἡ ἀγαπημένη μου μητέρα...

Τὸ ἀμάξι τοῦ κόμητος ντ' Αιγκβίλ, μὲ δυσκολία περνοῦσε, ἔπειτα ἀπὸ λίγη ὥρα, ἀνάμεσα ἀπὸ τὸ ἀνασθίμιο ἐκείνου πλῆθος, πὺς, ἐκρινόμενος ἀπ' ὅλες τίς διευθύνσεις, σὺν μιὰ ἀτελείῳι λιτανείᾳ, τραβοῦσε εὐλαβητικὰ πρὸς τὸ κοιμητήριον τοῦ Περ-Λασαί, γιὰ νὰ τιμῇ τοὺς νεκροὺς του. Ὁ κόμης, μὲς ἀπὸ τὰ ἔξωμα τοῦ ἀμαξίου, ἔβλεπε ὅλο ἐκείνο τὸ πλῆθος πὺ κοινοβούσε λουλούδια καὶ στεφάνους, κ' ἐννοιοῦσε μιὰ παιδικὴ χαρὰ μὲ τὴν ἰδέα, ὅτι κανένας τῶνος δὲν δὲ ἦταν τόσο ὁραῖα στολισμένος ὅσο τῆς μητέρας του, γιὰτὶ εἶχε πληρώσει γυναίκα τοὺς φύλακες τοῦ κοιμητηρίου γιὰ νὰ περιποιῶνται ἐξαιρετικὰ τὸ κηφάρι πὺ ἦταν γύρω ἀπὸ τὸν τάφο αὐτὸν καὶ γιὰ ν' ἀναεῖνον τὰ λουλούδια του. Μὰ μιὰ ἀνησυχία τὸν ἐκρίνεσε ἔξωφρα. Εἶχαν ἐκτελέσει τὰ χα οἱ φύλακες τίς διατάγες του;... Φοβόταν μὲ τὸς εἰσέεισε τώρα τὸν τάφο τῆς ἀγαπημένης του μητέρας ἐγκαταλειμμένη...

Εἶχε τὸσον καιρὸ νὰ πῇ σὲ νεκροταφεῖο, ὅστε, καθὼς μπῆκε μέσα, τὸ ἔγινε. Ἄλλοτε ἤξερε καλὰ τὸ ὄρομο πὺ δὴν ἦτο ὁ δὲν ἦτο τῆς μητέρας του. Τώρα, γιὰ νὰ τὸν βοηθῇ, ὑποχρεώθηκε νὰ ρωτήσῃ ἕνα φύλακα.

Μὰ, καθὼς εἶχε φτάσει σὲ λίγη ἀπόστασι ἀπὸ τὸ μνημεῖο, στάθηκε ἔξωφρα ἀνασφατῶντας... Μία γυναίκα ντυμένη σὲ μαύρα βεσκόταν γονατισμένη μπρὸς τὸ αὐτὸ καὶ προσήκετο...

Καὶ τότε μόνο, μπρὸς τὴν εἰκόνα τῆς μητέρας του, θυμήθηκε ὁ κόμης ἔτι ἡ ἡμέρα ἐκείνη ἦταν ἡ ἡμέρα τῶν Νεκρῶν.

— Φτωχὴ μητέρα! ψιθύρισε πάλι. Σὲ εἶχα λησμονήσει... Σωζόμεσε με! Καί, φωνάζοντας ἕναν ἱππότη, τὸν διέταξε :

— Νὰ ἐτοιμάσετε γρήγορα τὸ ὄμιξι μου.

— Επειτα, παρ' ὅλες τίς διαμαρτυρίες τοῦ κηπουροῦ του, ἔκοψε ἀπὸ τὸ θερμοκήπιό του τὰ σπανιότερα φυτὰ, ψιθυρίζοντας μέσα του :

— Ἡ γυναίκα μου πῆρε τὰ λουλούδια γιὰ νὰ ικανοποιήσει χωρὶς ἄλλο κάποιον κηπουρὸ της... Ἐγὼ παίρνω τὰ φυτὰ γιὰ τὸν τάφο τῆς μητέρας μας...

Ἡ ἱερὴ αὐτῆς ἀνάγκη εἶχε ἀρτίσει ἡδὴ νὰ τὸν παραγοῖ κάποιος. Τὸ φαινόταν ὅτι ἡ μητέρα του βρισκόταν ἐκεῖ, κοντὰ του, πὺς της ἔλεγε τὸν πόνο του, τὴν μόνωσι του, τὴν ἀπολασίδωσί του γιὰ τὴν κοινὴν ζωὴ πὺ ἦταν ἀναγκασιμὸς νὰ τῆς. Καί, σὺν νὰ μοιραζόταν ἔτσι μὲ τὸν πόνο του, ὑπέφερε τώρα λιγώτερο. Τῇ γυναίκα του, τὴν κόμισσα, οὔτε τὴν σκεπτόταν πειά καθόλου. Γιὰ μιὰ στιγμή πὺ τὴν συλλογίστηκε, ψιθύρισε :

— Εἶνε τόσο νέα, τόσο παιδί!... Αὐτὴ δὲν δὲ μὲ καταλάβαινε... Ἐνὸς ἡ μητέρα μου, ἡ ἀγαπημένη μου μητέρα...

τώρα μὲ φροντίδα σὲ ἀνθοδοχεῖα τοῦ τάφου, μαζέροντας τὰ πράσινα κλαδιά τους σὲς κλωνίδες του.

— Κλοτίλδη! ψιθύρισε ὁ κόμης γονατίζοντας κοντὰ της.

— Ἀ! τοῦ ἀπάντησε ἐκείνη μὲ ἀπλοότητα, σὲ περιμένα.

Ὁ κόμης παρατήρησε τότε ὅτι ἂ τῶνος τῆς μητέρας του ἦταν πολὺ καλυτέρα στολισμένος ἀπ' ὅλους τοὺς γύρω τῶνους... Τὰ λουλούδια του, τὰ φυτὰ του ἦσαν βαλμένα μὲ τέτοιο τρόπο, πὺ φαινόταν ὅτι μόνο μιὰ γυναίκα μπορούσε νὰ τὰ εἶχε τακτοποιήσει ἔτσι. Στὸ βάθος τοῦ μνημείου εἶδε ἕναν ὁραῖο ἔσταντομένο ἀπὸ ἐλεφαντόδοντο, τὸν ὁποῖο εἶχε ἀγοράσει τελευταία σὲ μιὰ ἀγορᾶ.

— Έκανε καλὰ κ' ἔφερες ὅλα αὐτὰ τὰ φυτὰ, τοῦ εἶπε σὲ λίγο ἡ κόμισσα, γιὰτὶ, γιὰ μιὰ μέρα σὺν τῇ σημερινῇ, τὰ ἄνθη πὺ ἔφερα ἐγὼ δὲν μὲ φαίνονται ἀρκετὰ...

Ἀπὸ προσενηθήσαν μὲς κ' οἱ δυὸ ἐπὶ ὥρα, ἀνέβηκαν σὲ ἀμάξι τοῦ κόμητος καὶ ἐξέκρινον, σφιγμένοι ὁ ἕνας κοντὰ σὲν ἄλλον. Ὁ κόμης φαινόταν πολὺ συγκινημένος, μὰ ἐκείνη ἦταν ἡσυχῇ. Εἶχε μαντέψει ἀπὸ τίς πρώτες ἡμέρες τοῦ γάμου της ὅτι ἐκείνος δὲν τὴν ἀγαποῦσε, καὶ εἶχε ἀποφασίσει ἀπὸ τότε νὰ τὸν κἀνῃ νὰ τὴν ἀγαπήσῃ, γιὰτὶ ἐκείνη τὸν ἐλάτρευε... Καὶ τώρα καταλάβαινε πὺς ἡ ὥρα τῆς εὐτυχίας της εἶχε φτάσει πειά...

— Ἀχ! Κλοτίλδη!... ψιθύρισε ὁ κόμης. Πόσο μετανοῶ πὺ βγήκα σήμερα τὸ πρὸ ἔξω... Πόσο εἶμαι ἔνοχος πὺ δὲν εἶχα καταλάβει ἀκόμη ὅλες αὐτὲς τίς λεπτομέρειες τῆς ἀγνῆς σου καρδιάς...

— Ὁ, φίλε μου...

— Δὲν ἔξω αν εἶνε ἀργὰ πειά γιὰ νὰ σοὺ ἐξητήσω συγγνώμην... Ἐξήσαμε ὅς σήμερα σὺν ἔξω... Μὰ δὲν φταίω ἐγὼ γ' αὐτὸ... Φταίει ἡ κοίτη μας, φταίει ἡ συνήθειά μας...

— Δὲν περᾶζει, ἀπὸ τώρα βοήσονται πειά ὁ ἕνας τὸν ἄλλο...

— Πειράζει, γιὰτὶ χάσαμε ἔξω μὲν εὐτυχίας...

— Θὰ μπορούσαμε νὰ τοὺς ξανακερδίσουμε...

— Εἵναι ἐπὶ ἀρκετὴ ὥρα σιωπῆς. Ἐπειτα, ἡ Κλοτίλδη, ψιθυρίζοντας τὰ τραφερά τῆς βλέμματα μέσα σὲ μίαν τοῦ σφύγιος της καί, πλάνοντάς τὸν τὰ χέρια, τοῦ εἶπε μὲ ἀγάπη :

— Ἡ θεία μας, ἡ βαρὺν ἡ Ντριόν, μὲ λέει συχνὰ πὺς τὰ ἔχομε ὅλα γιὰ νὰ εἴμαστε εὐτυχισμένοι κ' ὅτι μὲς λείπει κάτι... Τώρα καταλαβαίνω...

Αὐτὸ τὸ κάτι ἦταν ἡ εὐλογία τῆς μητέρας σου, τὴν ὁποία τώρα μὲς ἔστειλε ἀπὸ ψηλά...

ΔΗΜΩΔΗ ΑΣΜΑΤΟΣ

Ο ΧΟΡΟΣ

Τ' ἔχεις, καρδιά μου, καὶ πονεῖς, τ' ἔχεις καὶ ἀναστενάζεις :

Καρδιά, δὲν παῖξες, δὲν γελᾷς, σὺν πῶσιν μαθημένην :

— Τὸ τί καλὸ μοῖρθε μπρὸς τὸ νὰ παῖξω, καὶ γελᾶσω (ἐγὼ, καὶ γελᾶσω γιὰ τὰ ἔξω :

Χωρὶς ἡ μάνα τὸ παιδί καὶ τὸ παιδί (τῇ μάνα,

χωρὶς τὸν τ' ἀντρίγονα τὰ πολυαγαπημένα

κ' ἐκεῖ πὺς ξεχωρίζονται χορτάρι δὲν (φωτίζονται,

— Μοῦ ἐπιτρέπεις νὰ

— Ὁ ἱππότης Ντὲ Π...

— Μοῦ ἐπιτρέπεις νὰ

— Μοῦ ἐπιτρέπεις νὰ

— Μοῦ ἐπιτρέπεις νὰ



ΤΑ ΟΡΑΙΟΤΕΡΑ

ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Μία φιλοσοφικὴ ἀπάντησις. Τί ἔχοριζε τὴν κυρία Κορνουέλ ἀπὸ τὸ θάνατο. Μία εὐχὴ τοῦ Ναπολέοντος. Πὺς ἀντίκρυσε ἡ δούκισσα τὸ Διάβελο! Τὸ κρεββάτι καὶ τὸ καλὸ. Πὺς ἔχασε ὁ Νομάρχης τὴ θεία του. Ὁ Κόναν Ντρίλ καὶ ὁ πωλητὴς τῶν βιβλίων. Γιὰ νὰ μὴν πῇ ἕνα ψέμμα... Ἡ λεπτότης τοῦ Μασσενέ... Ὁ Μπαλζάκ καὶ τὰ μυστικά της; γυναικείας καρδιάς, κλπ.

Ὁ Γάλλος ποιητὴς Πάριξ, ὅταν ἦταν 99 χρονῶν, εἶχε γλυτώσει ὅς ἐκ θανάτου ἀπὸ μιὰ βαρεῖα ἀρρώστεια, πὺ δὲν εἶχε κρεββάτωσε γιὰ ἄρκον καιρὸ. Μολοντὶ ὅμως εἶχε γίνῃ πειά ἐντελὼς καλὰ, παρ' ὅλη τὴν ἐπιμονὴ τῶν φίλων του καὶ τῶν θαυμαστῶν του, δὲν ἐννοοῦσε νὰ... τὸ κοινοῖ αὐτὸ τὸ κρεββάτι του.

Ὅταν δὲ κανεὶς τὸν παρανοῦσε νὰ σηκωθῇ καὶ νὰ ντυθῇ, ὁ Πάριξ ἀπαντοῦσε φιλοσοφικώτατα :

— Μὰ ἀξίζει, ἄραγε, τὸν κόπο νὰ σηκωθῶ, ἐγὼ! ὅσον, ὅσον νᾶναι θά...

Ξανατίσω, ἀλλοίμονο, γιὰ πάντα!...

Ὅταν ἡ κυρία ντὲ Βλ-Σαβὲν πῆγε, σὲ ἡλικία 99 ἐτῶν, ἡ φίλη της, κυρία Κορνουέλ, πὺ ἦταν μικρότερή της κατὰ... ἔξω ἦταν ἡσυχῇ, πὺ ἦταν Νομάρχης, ἔχασε τὴ θεία του...

— Ἀλλοίμονο!...

Ἀνάμεσα ἀπ' τὸ θάνατο κ' ἀπὸ μὲνα δὲν ὑπῆρχε παρὰ μιὰ μέρα σὲν...

Ὅταν ὁ Κόναν Ντρίλ, βρισκόμενος σὲ τὴν Ἀμερική, καθόταν μιὰ μέρα σὲν...

Ἄνθρωπος ἐκείνη τὴν στιγμήν, ἔχασε τὴν ἀγάπην τῆς θείας του...

Ὅταν ὁ Κόναν Ντρίλ, βρισκόμενος σὲ τὴν Ἀμερική, καθόταν μιὰ μέρα σὲν...

Ἄνθρωπος ἐκείνη τὴν στιγμήν, ἔχασε τὴν ἀγάπην τῆς θείας του...

Ὅταν ὁ Κόναν Ντρίλ, βρισκόμενος σὲ τὴν Ἀμερική, καθόταν μιὰ μέρα σὲν...

Ἄνθρωπος ἐκείνη τὴν στιγμήν, ἔχασε τὴν ἀγάπην τῆς θείας του...

Ὅταν ὁ Κόναν Ντρίλ, βρισκόμενος σὲ τὴν Ἀμερική, καθόταν μιὰ μέρα σὲν...

Ἄνθρωπος ἐκείνη τὴν στιγμήν, ἔχασε τὴν ἀγάπην τῆς θείας του...

Ὅταν ὁ Κόναν Ντρίλ, βρισκόμενος σὲ τὴν Ἀμερική, καθόταν μιὰ μέρα σὲν...

Ἄνθρωπος ἐκείνη τὴν στιγμήν, ἔχασε τὴν ἀγάπην τῆς θείας του...

Ὅταν ὁ Κόναν Ντρίλ, βρισκόμενος σὲ τὴν Ἀμερική, καθόταν μιὰ μέρα σὲν...

Ἄνθρωπος ἐκείνη τὴν στιγμήν, ἔχασε τὴν ἀγάπην τῆς θείας του...

Ὅταν ὁ Κόναν Ντρίλ, βρισκόμενος σὲ τὴν Ἀμερική, καθόταν μιὰ μέρα σὲν...

Ἄνθρωπος ἐκείνη τὴν στιγμήν, ἔχασε τὴν ἀγάπην τῆς θείας του...

Ὅταν ὁ Κόναν Ντρίλ, βρισκόμενος σὲ τὴν Ἀμερική, καθόταν μιὰ μέρα σὲν...

Ἄνθρωπος ἐκείνη τὴν στιγμήν, ἔχασε τὴν ἀγάπην τῆς θείας του...

Ὅταν ὁ Κόναν Ντρίλ, βρισκόμενος σὲ τὴν Ἀμερική, καθόταν μιὰ μέρα σὲν...

Ἄνθρωπος ἐκείνη τὴν στιγμήν, ἔχασε τὴν ἀγάπην τῆς θείας του...

Ὅταν ὁ Κόναν Ντρίλ, βρισκόμενος σὲ τὴν Ἀμερική, καθόταν μιὰ μέρα σὲν...

Ἄνθρωπος ἐκείνη τὴν στιγμήν, ἔχασε τὴν ἀγάπην τῆς θείας του...

Ὅταν ὁ Κόναν Ντρίλ, βρισκόμενος σὲ τὴν Ἀμερική, καθόταν μιὰ μέρα σὲν...

Ἄνθρωπος ἐκείνη τὴν στιγμήν, ἔχασε τὴν ἀγάπην τῆς θείας του...

Ὅταν ὁ Κόναν Ντρίλ, βρισκόμενος σὲ τὴν Ἀμερική, καθόταν μιὰ μέρα σὲν...

Ἄνθρωπος ἐκείνη τὴν στιγμήν, ἔχασε τὴν ἀγάπην τῆς θείας του...

ὅτι τὸ παλὸ μου σὲ κρεββάτι σου; ρώτησε ὁ ἱππότης τὸν Ριβασόλ.

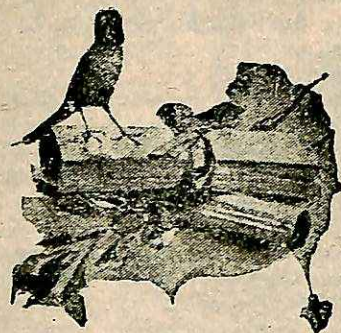
— Εὐχαρίστως, ἀπάντησε ἐκείνος. Ἐν τῇ αὐτῇ ὁμοῦ περιπτώσει, πὺ θὰ ὀξω ἐγὼ ὕστερα... τὸ κρεββάτι μου;

Σὲ κάποιον χορὸ πὺ εἶδικο σὲν ἀνάτομο τοῦ Κεραμικοῦ, ὁ Ναπολέον ἐπληρώσε τὴν κόμισσα Ντὲ Β., πὺ δὲν διεκρίνετο καὶ τόσο γιὰ τὴν ἡλικίᾳ της, καὶ τῆς εἶπε ἀπὸτομα :

ΟΙ ΤΕΧΝΗΤΟΙ ΠΑΡΑΔΕΙΣΟΙ

ΤΑ «ΔΙΑΒΟΛΙΚΑ ΦΥΤΑ»

Σύγκρισις τῶν ναρκωτικῶν καὶ τῶν «διαβολικῶν φυτῶν». Ἡ τρομερὴ «Μαρμπουάνα» τοῦ Μεξικοῦ. Ἐκατονταπλασιάζει τὸ θάρος καὶ τὴν διαιρέσι. Ἦ γράφει ἕνας διάσημος γιατρός. Ὑπὸ τὴν ἐπιδράσει τοῦ δηλητηρίου. Ἡ αἰσθητικὴ τῶν ναρκωτικῶν. Τὰ διαβολικὰ φυτὰ τῶν Ἰνδιάν. Ἐνα καμικετραγικὸ ἐπεισόδιον στὸ Νταβός. Τὸ ναρκωτικὸ μέσα στὰ ραδιόφωνα. Ἐπὶ οἱ νοσηλευόμενοι γίνονται ἀλλόφρονες. Χερσεύουν, περπατοῦν σὺν σκύλλοι, καταλαμβάνονται ἀπὸ ἀμνησία... κλπ.



τελεῖ ὑπὸ τὴν ἐπιδράσει τῆς Μαρμπουάνας. Ὅταν, ἐπὶ τέλους, πάγη ἡ ἐπιδράσις τοῦ δηλητηρίου, τότε περὶ πέφτουν σὲ μιὰ κατάστασι ἀτονίας καὶ ἀποκαρδιώσεως τόσο δυνατῆς, ὅσο εἶνε καὶ ἡ ὑπεριεγερσις.»

Τόσο πολὺ ἔχει ἀναγνωρισθῇ ἡ δύναμις τῆς Μαρμπουάνας, ὥστε, ἀπὸ παλαιωτάτων χρόνων, στὸν Μεξικανικὸ στρατὸ ἔχει καθιερωθῇ ἡ συνήθεια, πρὶν ἀπὸ κάθε μάχη, νὰ δύνουν στοὺς στρατιώταις νὰ καπνίζουν Μαρμπουάνα. Ὅχι ὅμως σὲ πολὺ μεγάλῃ δόσει, γιατί τότε θὰ ἦταν κίνδυνος νὰ σκοτωθῶνε μεταξύ τους.

Ἄλλοι ἐπιστήμονες τοῦ Μεξικοῦ, ποὺ ἔκαναν σχετικὰ πειράματα, βεβαιοῦν δι, ὅτι χρησιμοποίησι κανεῖς λίγη δόσι Μαρμπουάνας, τότε αἰσθάνεται τὰ ἴδια ποὺ αἰσθάνονται οἱ ὀπιοφάγοι καὶ οἱ χασισοπῶται. Βλέπει διὰ

δίκα ἕνα ἀπὸ τὰ μυστηριώδη βότανα τῶν Ἰνδιάν.

Ἐπειτα ἀπὸ λίγη ὥρα, οἱ νοσηλευόμενοι ἄρχισαν νὰ τρῶνε. Μά, κατὰ τὸ τέλος τοῦ γεύματος, συνέβη κάτι ἀφάνταστο καὶ ἀπερίγραπτο.

Εἰκοσιπέντε ἀπὸ τοὺς νοσηλευόμενους, δηλαδὴ ὅσοι εἶχαν φάει ἀπὸ τὰ ραδιόφωνα, ἔπασαν στὴν ἀρχὴ σὲ μιὰ κατάσταση παράξενης δηλητηριάσεως. Ἀμέσως οἱ νοσοκόμοι εἰδοποίησαν τὸν δόκτορα Φίλιπς, ὁ ὁποῖος ὑπηρετοῦσε τότε στὸ σανατόριον αὐτὸ ὡς ἐσωτερικὸς ἰατρός, καὶ ὁ ὁποῖος τὴν ἡμέρα ἐκείνη ἦταν ἐφημερεύων.

Ὁ γιατρός ἔτρεξε στὴν τραπέζα, καὶ εἶδε καὶ τοὺς εἰκοσιπέντε ἀσθενεῖς κατακλινομένους. Στὰ πρόσωπά των, ποὺ ἔμοιαζαν μὲ πρόσωπα πτωμάτων, ἦσαν ζωγραφισμένη μιὰ ἔκφρασις ἀγωνίας. Τὸν ἐρώτησε τί αἰσθάνοντοσαν καὶ

ποὺ κανεῖς τοὺς δὲν τοὺς εἶχε ἀκούσει ὡς τότε.

Οἱ διαβάτες ποὺ τοὺς εἶδαν ἔτσι ἀνησυχῶντες ἔτρεξαν κοντὰ τους, κατῳκίσαν νὰ τοὺς σταματήσουν γὰρ μιὰ στιγμή καὶ νὰ τοὺς ρωτήσουν τί ἐπαθάν καὶ ποιοί εἶνε. Ἐκεῖνοι στῆσαν νὰ σὺν ἀποβλακωμένοι, προσπάθησαν νὰ θυμηθῶν καὶ ν' ἀπαντήσουν, ἀλλὰ δὲν κατορθώσαν οὔτε μιὰ λέξι νὰ βγάλουν ἀπὸ τὸ στόμα τους. Κι' ἄρχισαν πάλι τοὺς παραξένους χοροὺς των.

Ἐντωμεταξὺ, μέσα στὸ σανατόριον συνέβαιναν ἄλλες σκηνές, ὅμοιες καὶ χειρότερες.

Ὁ διευθυντὴς τοῦ σανατορίου — γιατί καὶ τὸ προσωπικὸν εἶχε φάει ἀπὸ τὴν διαβολικὴν ἐκείνη σαλάτα — εἶχε ἐπισκεφθῇ σ' ἕνα κρεβάτι, κρατώντας τὸ ἕνα χεῖρ τοῦ μὴ σουπλέρα καὶ τὸ ἄλλο μιὰ μεγάλῃ κοντάλα, μὲ τὴν ὁποία ἔπαιρνε καὶ ἔβρισκε στὸ μαξιλάρι. Ἐπειτα ἔβρισκε τὸ κεφάλι τοῦ στὸ λυγμένο ἐκεῖνον μαξιλάρι, πασσα- λεινόντας τὸ πρόσωπό του μὲ σούπα.

Μιὰ κυρία Ρωσίδα, ποὺ ἦξερε πολὺ καλὰ Γερμανικὰ, εἶχε πάθει μιὰ παράξενη ἀμνησία. Δὲν θυμόταν οὔτε λέξι Γερμανικῆ, ἐνὸς τῆς μητρικῆς τῆς γλώσσας μὴ μολοῦσε.

Μιὰ ἄλλη, Ἀγγλίδα, ἔπαινε ἕναν ἕναν τοὺς ἄλλους ἀσθενεῖς καὶ, ἀφοῦ τοὺς ὀδηγοῦσε στὸ λάνο, τοὺς ἐκάλεζε ἐκεῖ διὰ τῆς βίας καὶ ἐνοούσε νὰ τοὺς κἀνὴ μάθημα πάνων...

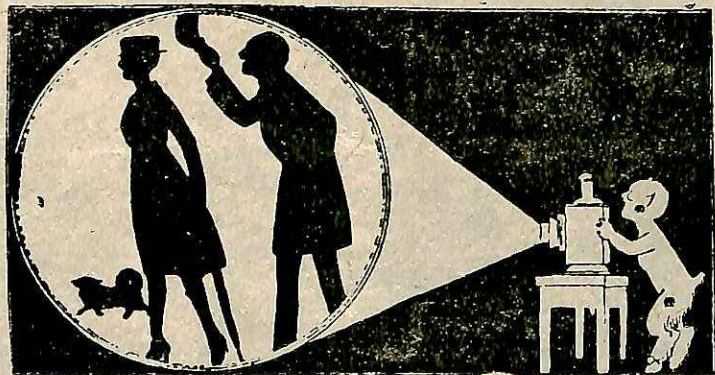
Κάποια Γερμανίδα πάλι περπατοῦσε μὲ τὰ τέσσερα, παριστάνοντας τὸ σκύλλο καὶ κἀνόντας ἕνα γαϊδάρικο σὲ τεχνικὸ, ποὺ ὅσοι δὲν τὴν ἔβλεπαν νόμιζαν δι' ἐγαυρίε κάποιος σκύλλος καὶ ἔφαγαν νὰ τὸν βροῦν γὰρ νὰ τὸν βγάλουν ἔξω. Σημειώτεον δι' ἡ κυρία αὐτὴ ἀνεδοκατέβαινε τοῦλάχιστον τρεῖς σκάλες, ὅσοι τὰ σκύλλοι, χωρὶς νὰ γλυτοῦσιν οὔτε μιὰ φορὰ.

Μιὰ ἄλλη Ἀγγλίδα δεσποίνῃ, νοσηλευμένη, ποὺ ἦταν νέα καὶ ὡραία, εἶχε κολλήσει ὁδὸν σ' ἕναν τοῖχο καὶ ἔμεινε στὴν ἐκείνη ἀκίνητη ἐπὶ δύο ὥρες, παριστάνοντας τὸ ἀγαλμα, χωρὶς κανέναν νὰ μπορῇ νὰ τὴν ἐκκολλησῇ ἀπ' ἐκεῖ.

Ἐνας κύριος νόμιζε πὼς βρισκόταν στὸ δρόμο καὶ δι' ἐβλεπε χαρτονομίσματα σκοπισμένα κατωχῆς. Ἐκπνεύοντο, ἐμύριζε τὰ ἀνυπόστατα χαρτονομίσματα καὶ τὰ... τρώγονε σὰς τσιπές των!

Τέλος, μιὰ κυρία, ἐπὶ μιᾶς ὥρας, παιδεύονταν στὸ τηλεφῶνον γὰρ νὰ μιλήσῃ διπλὴν μὲ κάποιον. Ἀλλὰ, ἐκείνη λέξι ποὺ ἤθελε νὰ προσφέρῃ, ἔχονε τὸ δάχτυλό της μέσα στὸ στόμα της. ἔπαινε συχνὰ τὴ γλώσσα της καὶ τὴν τραβοῦσε δυνατὰ ἔξω, λέγοντας δι' ἀλλοίως δὲν μποροῦσε νὰ μιλήσῃ!

Ἡ σκηνὴ αὕτη ἐκράτησαν τρεῖς-τέσσερες ὥρες, ὡς ὅταν τέλος, χωρὶς σὺν ἐμετά, οἱ ἀλλόφρονες νοσηλευόμενοι ὑπὸρσαν νὰ συνέλθουν...

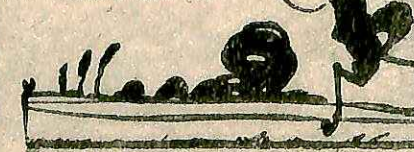


ἀ ἀντικείμενα τεράστια, αἰσθάνεται μιὰ γλυκεῖα μέθη, νομίζει πὼς βρῖσκειται μέσα σὲ ὡραιότατα τοπία καὶ δι' ἔχουν ἱκανοποιηθῇ καὶ οἱ πὺ τρελλοὶ τοῦ πόθοι.

Ἐπίσης στὴν Ἰνδία, ποὺ εἶνε ἡ κατ' ἐξοχὴν χώρα τῶν μυστηριωδῶν φυτῶν καὶ δηλητηρίων, φυτρώνουν σὲ πολλὰς ἐπαρχίας ὡριμένα εἶδη «διαβολικῶν φυτῶν» ποὺ ἡ ἐπιδράσις των εἶνε καταπληκτικὴ σ' αὐτοὺς ποὺ τὰ χρησιμοποιοῦν.

Σχετικῶς, ἕνας ἀπὸ τοὺς γνωστοτέρους γιατροὺς τοῦ Μοναχό, ὁ δόκτωρ Φίλιπς ἀνέφερε πρὸ ἐτῶν σὲ κάποιον ἱατρικὸν περιοδικόν, ἕνα καταπληκτικὸν καὶ καμικετραγικὸν ἐπεισόδιον, ποὺ συνέβη τὸ 1901 σ' ἕνα σανατόριον τοῦ Νταβός τῆς Ἑλβετίας.

Μιὰ μέρα ἔφτασε στὸ σανατόριον αὐτό, γὰρ νὰ νοσηλευθῇ, ἕνας Ἑδωπαῖος, ποὺ εἶχε ζήσει πολλὰ χρόνια στὰ ἐνδότερα τῶν Ἰνδιάν. Ὁ ἄνθρωπος αὐτός, ἐπωφελομένης μιᾶς συγγαμίας ἀποστῆς τὸν μαχαιρεῖν ἀπὸ τὸ μαχαίρι τοῦ σατοῦρον, ἔκοψε μέσα σὲ μιὰ σαλάτα ἀπὸ τὰ



ὅλοι ἐκ συμφώνου τοῦ ἀπάντησαν δι' ἔκπληξιν τοὺς διηγήσεις, ἄλλες τρομακτικὰ καὶ ἄλλες εὐχάριστες, νοσηλευτικὰς.

Ὁ δόκτωρ Φίλιπς ἔκοψε τότε μιὰ ματιά στὰ ὑπολείματα τῶν φαγητῶν καὶ ἀμέσως ἀνέληθη δι' ἐκείνην τὴν ὁποία εἶχε συντελεσθῇ κάποια χημικὴ ἐννοια. Ἀπ' αὐτὸ κατέλαβ, δι' ἐπρόκειτο περὶ δηλητηριάσεως καὶ ἔστειλε ἕναν νοσοκόμον στὸ γειτονικὸν φαρμακεῖον γὰρ νὰ φέρῃ ἄφθονα ἐμετικά.

Ἀλλὰ, προτοῦ γυρῇ ὁ νοσοκόμος, μερικὸι ἀπὸ τοὺς νοσηλευόμενους, θέλησαν νὰ πάνε μόνοι τους στὸ φαρμακεῖον γὰρ νὰ πάρουν ἐμετικό. Δὲν πρόφτασαν ὅμως νὰ γυρῶν ἀπὸ τὴν πόρτα τοῦ νοσοκομείου καὶ νὰ κἀνουν μερικὰ βήματα. Ἐνας τοιμερὸς ἡλικίος τοὺς ἤθε νὰ ἀμέσως κατῶν περικέσαν σὲ κατάστασι ἀπερίγραπτης ἀλλοφρονείας. Εἶχαν χάσει ὅλοι τὴν μνήμη τους. Εἶχαν ξεχάσει γιατί βγήκαν ἔξω, ποὺ ἐπῆλθαν νὰ ἀκούσιν ἕνα ἄκουσμα ἕνα ἄκουσμα ἕνα ἄκουσμα ποὺ εἶπε: Χειρονομοῦσαν ἑσπερά, ἔχοντες ἀλλόφρονες χοροὺς, ἔτρεχαν καὶ τραγοῦδον ἄγνωστα τραγούδια μὲ σκοποὺς

ὅλοι ἐκ συμφώνου τοῦ ἀπάντησαν δι' ἔκπληξιν τοὺς διηγήσεις, ἄλλες τρομακτικὰ καὶ ἄλλες εὐχάριστες, νοσηλευτικὰς.

Ὁ δόκτωρ Φίλιπς ἔκοψε τότε μιὰ ματιά στὰ ὑπολείματα τῶν φαγητῶν καὶ ἀμέσως ἀνέληθη δι' ἐκείνην τὴν ὁποία εἶχε συντελεσθῇ κάποια χημικὴ ἐννοια. Ἀπ' αὐτὸ κατέλαβ, δι' ἐπρόκειτο περὶ δηλητηριάσεως καὶ ἔστειλε ἕναν νοσοκόμον στὸ γειτονικὸν φαρμακεῖον γὰρ νὰ φέρῃ ἄφθονα ἐμετικά.

Ἀλλὰ, προτοῦ γυρῇ ὁ νοσοκόμος, μερικὸι ἀπὸ τοὺς νοσηλευόμενους, θέλησαν νὰ πάνε μόνοι τους στὸ φαρμακεῖον γὰρ νὰ πάρουν ἐμετικό. Δὲν πρόφτασαν ὅμως νὰ γυρῶν ἀπὸ τὴν πόρτα τοῦ νοσοκομείου καὶ νὰ κἀνουν μερικὰ βήματα. Ἐνας τοιμερὸς ἡλικίος τοὺς ἤθε νὰ ἀμέσως κατῶν περικέσαν σὲ κατάστασι ἀπερίγραπτης ἀλλοφρονείας. Εἶχαν χάσει ὅλοι τὴν μνήμη τους. Εἶχαν ξεχάσει γιατί βγήκαν ἔξω, ποὺ ἐπῆλθαν νὰ ἀκούσιν ἕνα ἄκουσμα ἕνα ἄκουσμα ἕνα ἄκουσμα ποὺ εἶπε: Χειρονομοῦσαν ἑσπερά, ἔχοντες ἀλλόφρονες χοροὺς, ἔτρεχαν καὶ τραγοῦδον ἄγνωστα τραγούδια μὲ σκοποὺς

ὅλοι ἐκ συμφώνου τοῦ ἀπάντησαν δι' ἔκπληξιν τοὺς διηγήσεις, ἄλλες τρομακτικὰ καὶ ἄλλες εὐχάριστες, νοσηλευτικὰς.

Ὁ δόκτωρ Φίλιπς ἔκοψε τότε μιὰ ματιά στὰ ὑπολείματα τῶν φαγητῶν καὶ ἀμέσως ἀνέληθη δι' ἐκείνην τὴν ὁποία εἶχε συντελεσθῇ κάποια χημικὴ ἐννοια. Ἀπ' αὐτὸ κατέλαβ, δι' ἐπρόκειτο περὶ δηλητηριάσεως καὶ ἔστειλε ἕναν νοσοκόμον στὸ γειτονικὸν φαρμακεῖον γὰρ νὰ φέρῃ ἄφθονα ἐμετικά.

Ἀλλὰ, προτοῦ γυρῇ ὁ νοσοκόμος, μερικὸι ἀπὸ τοὺς νοσηλευόμενους, θέλησαν νὰ πάνε μόνοι τους στὸ φαρμακεῖον γὰρ νὰ πάρουν ἐμετικό. Δὲν πρόφτασαν ὅμως νὰ γυρῶν ἀπὸ τὴν πόρτα τοῦ νοσοκομείου καὶ νὰ κἀνουν μερικὰ βήματα. Ἐνας τοιμερὸς ἡλικίος τοὺς ἤθε νὰ ἀμέσως κατῶν περικέσαν σὲ κατάστασι ἀπερίγραπτης ἀλλοφρονείας. Εἶχαν χάσει ὅλοι τὴν μνήμη τους. Εἶχαν ξεχάσει γιατί βγήκαν ἔξω, ποὺ ἐπῆλθαν νὰ ἀκούσιν ἕνα ἄκουσμα ἕνα ἄκουσμα ἕνα ἄκουσμα ποὺ εἶπε: Χειρονομοῦσαν ἑσπερά, ἔχοντες ἀλλόφρονες χοροὺς, ἔτρεχαν καὶ τραγοῦδον ἄγνωστα τραγούδια μὲ σκοποὺς

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγούμενου)

— Πῶς... εἶπε ὁ ξένος. Ἀρνέσαι νὰ μοὺ προσφέρῃς ἕνα ποτήρι νερό; Μὰ εἰς, φίλε μου, εἰς εἶσαι ἄνθρωπος... Εἶσαι θηρίο!...

Ἡ ἀπάθεια τοῦ ξένου εἶχε ξαφνίσει τόσο τὸν Φετίζ, ὥστε δὲν ἤξερε τί νὰ κἀνῃ... Γιὰ μιὰ στιγμή σκέπτετο νὰ τὸν πετάξῃ ἔξω. Μὰ ἀμέσως ἄλλαξε ἰδέα... Ἐπῆγε καὶ ἔκοψε μιὰ ματιά στὸ δρόμο. Κι' ὅταν εἶδε πὼς δὲν φαινόταν κανεῖς, ἔκλεισε τὴν ἐξώπορτα καὶ γύρισε πρὸς τὸν ταξενιδιότη.

— Ὅχι, παραδίδες αὐτὸς ἐδῶ... σκέπτεται.

Καί, σὲ μιὰ στιγμή, κατεστρώσε μέσα στὸ μυαλό του τὸ σχέδιόν τῆς ἐπιθέσεως. Ἦταν μάλιστα ἔτοιμος νὰ τὸ θέσῃ σ' ἐφαρμογὴν, ὅταν ὁ ξένος, μὲ ὑποκρίματα γλυκύτητα στὴ φωνή του, τοῦ εἶπε:

— Μὴ σφοδρουργεῖς λοιπὸν ἔτσι ὁλόγυρά μου, φίλε μου. Συνακρόησε στὴν καρδέλα σου καὶ ἔλα νὰ κοινοποιήσωμε...

Ὁ Φετίζ τὸ ἔλασε... Ὁ νέος τότε, μὲ τὴν ἴδια πάντοτε ἀπάθειαν, ἔβγαλε ἀπὸ τὴν τσέπη του ἕνα καταλα- νικὸ μαχαίρι καὶ τὸ κάρφωσε πάνω στὸ τραπέζι.

— Εἶνε πολὺς καιρὸς, ρώτησε ὁ ἄγνωστος, ποὺ ὑπηρετεῖς τὸν Λεμπλάν; — Ναι... ἀπάντησε ὁ Φετίζ. Ἀπὸ τότε ποὺ ἀνοῖξε αὐτὸ τὸ μαγαζί.

— Ὅ, κεράζετε πολλὰ λεφτά, εἴ; — Ἀν ὅλοι οἱ πελάτες ἦσαν σὺν καὶ ἐσένα, γρήγορα θὰ ἔκλεινε τὸ πανδοχεῖο...

— Βλέπω πὼς φροντίζεις γὰρ τὰ συμφέροντά σου!... Μαρόδο σου, φίλε μου! Καὶ τώρα, δώσε μου λίγο ἀπὸ τὸν κατὶν σου νὰ καπνίσω...

Ὁ Φετίζ νόμιζε πὼς ἡ τελευταία αὐτὴ πρόσις τοῦ ξένου ἀποτελοῦσε πρόκλησι καὶ ἐτοιμάστηκε νὰ βγάλῃ καὶ αὐτὸς τὸ μαχαίρι του, ἀποφασισμένος νὰ ξεμπερδέψῃ καὶ καλὴ μ' αὐτὸν τὸν αἰθάδι. Ἐξαφνα ὅμως, ῥιζόντας μιὰ ματιά στὸ δρόμο, εἶδε τὸν Λεμπλάν μὲ τὴν οἰκογένειά του ποὺ γυροῖσαν.

— Τώρα θὰ δοῦμε τί θὰ γίνῃ... σκέπτεται.

Ἐπὶ ἀπὸ ἕνα λεπτὸ ἡ οἰκογένεια Μαρτὲν ἔκανε τὴν εἰσοδὸν τῆς στὸ πανδοχεῖο.

Ὁ ἄγνωστος σηκώθηκε ἀμέσως καὶ προσχώρησε πρὸς τὸν ἰδιωτικὴν τοῦ πανδοχείου.

— Μὰ! Πῶς αὐτὸ!... τοῦ εἶπε ὁ Λεμπλάν δίνοντάς του τὸ χεῖρ. Εἶσαι καλὰ;

Καί, γυρίζοντας πρὸς τὴν γυναῖκα, ἐπρόσθεσε:

— Εἶνε ὁ Ἀντρέας, ὁ ἀνεμῆς μου. Ὁ ἀνεμῆς σου! εἶπε τότε ὁ Φετίζ. Καὶ δὲν τόλεγες, βοὴ ἀδελφέ;

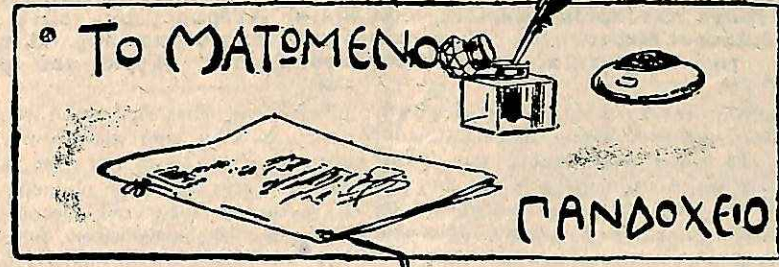
Ἀμέσως ὁ Λεμπλάν εἶπε στὴ γυναῖκα του νὰ τοὺς στρέψῃ νὰ γὰν γὰρ νὰ περιποιηθῇ τὸν ἀνεμῆν.

Μετὰ τὸ δεῖν, ὁ Ἀντρέας ἄρχισε νὰ κοινοποιᾷ μὲ τὸ θεῖο του. Ὁ Λεμπλάν, ποὺ εἶχε παρατηρήσει τὸ κομψὸ ντύσιμό του, τὸν ρώτησε ἂν εἶχε πλοῦτιον.

— Ὅχι ἀκόμα, ἀπάντησε ὁ Ἀντρέας. Δὲν εἶνε ἀπὸ τὸν ὅμοιο νὰ γίνῃ καὶ αὐτό.

— Καὶ τώρα τί κάνεις; — Ἐμπόριο ἀρνίων... Ἀν εἶχα μάλιστα κανέναν ποὺ νὰ μοῦ ποὺ νὰ συν-

ΑΛΗΘΙΝΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΦΡΙΚΗΣ ΚΑΙ ΤΡΟΜΟΥ



νοηθῶ μαζί του, θὰ μπορούσαμε ὅχι μόνο νὰ κεράζουμε χορμάτα...

— Ἀλλά; — Ἀλλὰ νὰ πλουτίσουμε μονομιάς! Γι' αὐτὸ μάλιστα τὸ λόγο ἦθα καὶ στὸ πανδοχεῖο σου, γὰρ νὰ δῶ ἂν μπορῶ νὰ συνεννοηθῶ μαζί σου... Καταλαβαίνεις βέβαια γὰρ ποῖα δουλειὰ προ-

βλεπῶ... Ὁ Λεμπλάν ὅμως δὲν τοῦ ἀπάντησε τίποτε, γιατί φοβήθηκε μήπως ἐκτεθῇ. Ἀλλὰ, ἀπ' αὐτὰ ποὺ τοῦ εἶπε πῶς ὁ ἀνεμῆς του, κατέλαβε δι' ἐκείνην τὴν ὥραν εἰς βάρος του. Μόλις σχετικῶς στὸ Φετίζ, ὁ ὁποῖος τοῦ ἀπάντησε:

— Ἰσως νὰ εἶνε κανέναν σαιγιόνος... Δὲν μοὶ πολυαρέσουν τὰ καμικάϊά σου, καὶ καὶ ἂν δὲν εἶχες γυρίσει ἔτσι γρήγορα ἀπὸ τὸ πανηγύρι, θὰ τὸν εἶχε κανονίσει μιὰ καλὰ...

— Προῖπει νὰ τὸν δοκιμάσωμε, εἶπε ὁ Μαρτίν.

Καί, πράγματι, ἀπὸ τὴν ἄλλη μέρα, ἄρχισαν ἡ ἐδοκιμασιὰς. Φαίνεται ὅμως πὼς ὁ Ἀντρέας φέρεται σὺν ἀξίως ἀνεμῆς του, γιατί ὁ Λεμπλάν ἔπαυσε νὰ τὸν ἐπισημαίνει καὶ σιγά-σιγά ξαναῖχθηκε μαζί του.

Τὴν 1η Σεπτεμβρίου, σ' ἕνα γειτονικὸ χωριὸν πρὸς τὸν Λεμπλάν, ὁ Φετίζ ἔπῃαν σ' αὐτὸ μαζί, σὺν τρεῖς καλοῖ φίλοι. Ἐβόσαν στὸ χωριὸν κατὰ τὸ μεσημέρι καὶ οἱ δὲ ὅλοι ἦσαν νεμᾶτοι ἀπὸ κόπον...

Οἱ τρεῖς ἄνδρες προπατοῦσαν ἄκοπα, ἐξετάζοντας καλὰ τοὺς χορμάτες. — Θεὸς μου, εἶπε ἄξαφνα ὁ Ἀντρέας, τὸν ἔβρισκε αὐτὸν τὸν χορμὸν καὶ ἔλα τὴν ποὺ βγαίνει ἀπὸ τὴν μύτη καὶ κοινοποιᾷ μὲ τὸν ἑμπερὸν τὸν ὅμοιο;

— Ναι... Εἶνε ὁ Ζαν-Βατίστα Μπουτοῦ... Περιέγραψε σιγχοῦνης...

— Εἶμαι βέβαιος πὼς δὲν ἀποσπᾷται νὰ

ἐρθεῖ στὸ πανδοχεῖο σου, ἀπὸ τὸ φόβο μήπως τοῦ φύγουν τίποτα δευῶρες. Τί λές;... Τὸν προσκαλοῦμε;

— Εἶμαι βέβαιος πὼς θὰ δεχθῇ!

— Ναι... ἔδωκε ὁ Φετίζ. Καὶ ἔλα χέριμα λεφτά ἐκάνω του, γιατί δὲν ἀγόρασε ἀκόμα τίποτα...

Ὁ Μπουτοῦ, σὺν τὸν ἑμπερὸν ἡ κακὴ του τύχη, διενδυνάταν πρὸς τὸ μένος τους. Πρὸς τοὺς ἑμπερὸν, σὺν γέρος, τότε τὸν ἄραξε ἀπὸ τὸ λαμπρὸ, ἐνὸς συγκροῖνος ὁ Ἀντρέας τοῦ ἀκούοντος πρὸς τὴν ἐξώπορτα γὰρ νὰ ἔχῃ τὸ νοῦ του στὸ δρόμο.

Τὴ στιγμή ὅμως ποὺ ὁ Ἀντρέας ἀγ- γίχεν τὸν ξονάρι, ὁ Μπουτοῦ πετάχτηκε ἑξαφνὰ καὶ, πιάνοντας τὴν φωνήν, ὤρμησε πρὸς τὸν παρῶν. Ὁ Φετίζ τότε τὸν ἄραξε ἀπὸ τὸ λαμπρὸ, ἐνὸς συγκροῖνος ὁ Ἀντρέας τοῦ ἀκούοντος πρὸς τὴν ἐξώπορτα γὰρ νὰ ἔχῃ τὸ νοῦ του στὸ δρόμο.

Καί, τότε, πῆγαν! δρόμο! Κι' ἂν βγάλῃς τοιμοῦδι, εἶπε σήμερον, εἶτε ἀργότερα, χάθηκες!...

Ὁ Μπουτοῦ, τρομοκρατημένος, δὲν ἔβγαλε πρᾶγμα τοιμοῦδι ἀπὸ τὸ στόμα του μέχρι τῆς ἡμέρας τῆς συλ- λήψεως τῶν κακοῦργων. Ὁ χορμάτης δὲν τρέφον καμιά ἐκτίμησι στὰ δι- καστήρια καὶ στοὺς δικηγόρους. Κ' ἔτσι ἐξηγεῖται πὼς οἱ δολοφόνου τῶν Πιερωτῶν ἐμείναν ἐπὶ τόσα χρόνια ἀτιμώρητοι.

Ὅσοιδήποτε, τὸ μικροπεισῶδιον αὐτὸ στερεώσε τὸ σύνδεσμο τοῦ Λεμπλάν μὲ τὸν ἀνεμῆν του. Ἐκείνην διάφορον περὶ τοὺς μικροπεισῶδους ἀκόμα μα- τὶ. Σὲ λίγο ὅμως μῆκε ὁ χειμῶνας, καὶ ὁ Λεμπλάν ἐτοιμάστηκε γὰρ σοβα- ρότερες δουλειές...

— Ὅχι δὲ... Δὲν θὰ φύγῃς ἔτσι... Ὁ Μπουτοῦ τοὺς ἔκοψε μιὰ φοβισμένη ματιά.

— Τί θέλετε ἀπὸ μένα; — Μὰς χρειαζόμαστε τὰ λεφτά σου! εἶπε τότε ὁ Φετίζ προχωρῶντας ἀνι- λητικὰ καὶ ἀρπάζοντας τὸν χεῖρ τὸν γυναικα.

— Ἐλα, οὐστ!... κάντε γρήγορα! Φέρε δὲ τὸ ξονάρι σου νὰ τὸ καμω- ρώσωμε! εἶπε ἐπιτακτικὰ ὁ Ἀντρέας Μαρτίν, ἐνὸς ὁ θεῖος του προχωροῦσε πρὸς τὴν ἐξώπορτα γὰρ νὰ ἔχῃ τὸ νοῦ του στὸ δρόμο.

Ὁ Φετίζ ὅμως ποὺ ὁ Ἀντρέας ἀγ- γίχεν τὸν ξονάρι, ὁ Μπουτοῦ πετάχτηκε ἑξαφνὰ καὶ, πιάνοντας τὴν φωνήν, ὤρμησε πρὸς τὸν παρῶν. Ὁ Φετίζ τότε τὸν ἄραξε ἀπὸ τὸ λαμπρὸ, ἐνὸς συγκροῖνος ὁ Ἀντρέας τοῦ ἀκούοντος πρὸς τὴν ἐξώπορτα γὰρ νὰ ἔχῃ τὸ νοῦ του στὸ δρόμο.

Καί, τότε, π

ΠΡΑΓΜΑΤΑ ΑΠΙΣΤΕΥΤΑ, ΑΛΛΑ ΑΛΗΘΙΝΑ...

ΤΙ ΤΡΩΝΕ ΟΙ ΑΓΡΙΟΙ

«Η σάπιες φάλαινες, ή εξαιρετική τρεφή των Νοκάρνους. Τα προκατακλυσμαία Μαρμευθ πού τρώνε οι Έσκιμοι. Λαοί πού τρώνε κατσάρδες, ακρίδες, σκουλήκια. Άνθρωποι πού τρώνε χώμα. Μία στατιστική των ανθρώπων φάγων. Τί λένε διάφοροι εξερευνηταί. Η τελευταία δέλησις μιας έτοιμοδάνης. Η νοστιμάδα του ανθρώπινου κρέατος. Άγριοι πού τρώνε πτώματα! κλπ.



Στο ζήτημα της τροφής, ο άνθρωπος ξεχωρίζει απ' όλα τα άλλα πλάσματα της φύσεως.

Τα ζώα είναι, ως γνωστόν, ή κρεοφάγα ή χορτοφάγα. Ο άνθρωπος είναι και κρεοφάγος και χορτοφάγος. Επίσης τρώει ακόμα, εκτός των χορτών και των κρεάτων, και διάφορα άλλα πράγματα, πού έμεις οι πολιτισμένοι είναι αδύνατον να φαντασθούμε καν ότι μπορούν να χρησιμοποιούν ως τροφή. Έτσι οι ήμιάγριοι της Αυστραλίας φιλής των Νοκάρνους, περιμένουν με πραγματική λαχτάρα τις τριζυμίες. Μετά κάθε τριζυμία, ο βασιλεύς των Λούς μαζεύει όλους στην οικοδομασία και τους βάζει να ξεκαθαρίζουν τα φύκια, πού έχουν ρίξει έξω τα κύματα. Τότε, σχεδόν κατά κανόν, βρίσκουν τριζυμμένη σε κάποιο κούλιμα των βοίχων, κάποια φάλαινα, πού δεν μύσους ν' ανθήσει στην δίναν της τριζυμίας.

Αμέσως όλα μαζεύονται γύρω απ' το γιγάντιο πορφυρό, το χαιδεύουν, το μυρίζουν με λαχτάρα, διώχνουν με πέτρες τα όρνεα πού πηγαυόχονται έπιμονα από πάνω του, ζητώντας κι' αυτά το μερίδιό τους, και τέλος αρχίζουν να το κοιματίζουν με τα βέλη τους και τα πρωτόγονα μαχαίρια τους, καταβροχθίζοντας συγχρόνως τεράστια κομμάτια απ' το μυσσοσυμμένο κρέας του, άλλοι όμως και άλλοι ημιμμένα στην φωτιά...

Θα φανή ίσως περιεργό στους άγανώστες μας, πως οι άνθρωποι αυτοί μπορούν και τρώνε σάπια και σκουληριασμένο κρέας, και μάλιστα όμο. Και όμως δεν είναι οι μοναδικοί στον κόσμο...

Οι Όττεντότται, πού κατοικούν κοντά στο Άλφρεντ της Καλής Έλπίδος, τρέφουν επίσης ξεχωριστή προτίμηση στο σάπιο κρέας και βεβαιούν ότι έχει περιφάνη γεύση. Οι Όττεντότται λαχταρούν κυριολεκτικά για ψύφους ελέφαντας και Ιπποπόταμους, όταν δε κατορθώνουν να σκοτώσουν κανένα από τα θηρία αυτά, το βρίνουν μερικώς μέρες στον ήλιο, μόνο και μόνο για να σαπίση και να σκουληριασθή! Έπειτα το τρώνε με τη μεγαλύτερη όρεξη...

Άλλοι λαοί πού τρώνε επίσης ψύφους είναι οι Έσκιμοι και οι Λάπωνες ώρισμένοι άρκτιών περιοχών. Σ' αυτούς μάλιστα, πολλές φορές, ή τύχη επιφυλάσσει μια τροφή μοναδική στον κόσμο.

Οι Έσκιμοι βρίσκουν συχνά κάτω από τους πάγους, είτε σκάβοντας οι ίδιοι, είτε όταν τύχη και σχηματισθή κανένα όρημα, πτώματα προϊστορικών και γιγαντιαίων ιαμμοθι ή άλλων θηρίων της πρώτης περιόδου της γης. Περιττό να σημειωθή ότι το κρέας του προϊστορικού θηρίου διατηρείται θαυμάσια μέσα στους πάγους, έπειτα από τόσες μυριάδες χρόνια!

Άλλες φυλές, πάλι, άγριες ή ήμι-άγριες, όπως της Αυστραλίας, τρέφονται με έντομα και, πού πάντως με άκρίδες, κατσάρδες, τριζυμίες και νύμφες. Τη έντομα αυτά τα τρώνε, όχι

μόνον όταν έχουν βγάλει πιά φτερά, αλλά και όταν ακόμα είναι σκουλήκια!

Το εύνοούμενο φαγητό των ιθαγενών της Αυστραλίας είναι κάτι πού και ή θέα του μόνον μπορεί να προκαλέσει άηδία... Στην Αυστραλία βρίσκεται ένα είδος φτέρης άκατοτό ύψους, ή οποία παράγει ορεσίνα δυνατή. Οι ιθαγενείς, όταν το δένδρο μεγαλώσει, το κόβουν και έτσι τα κάνουν να νεκρωθή. Όταν πια νεκρωθή έντελως, κόβουν τον κορμό του και έπειτα, με δυο-τρία επιδέξια χτυπήματα με τα ατομαγούνα—τα πρωτόγονα μαχαίρια τους—τόν σχίζουν στη μέση. Και τότε μέσα από τον κορμό ξεχύνεται ένας ολόκληρος κόσμος από σκουλήκια, νύμφες και αυγά σκουληκιών.

Οι ιθαγενείς δεν αφήνουν να τους ξεφύγη ούτε ένα από αυτά!... Τα μαζεύουν γρήγορα-γρήγορα με προσοχή, να πηγαίνουν στις καλύτερες τους



και εκεί τα πηγαίνουν με λίπος καγκουρά. Αν κατορθώσουν μάλιστα να ρίξουν μέσα και άκρινες ή και ιστόν άράχνης, τότε το άνηδες αυτό παρασκευάσσει, το θεωρούν ως το εκλεκτότερο φαγητό τους, φαγητό άξιο για βασιλίδες, όπως λέν οι ίδιοι.

Άλλες φυλές άγριων, ίδιως αυτές πού κατοικούν στις όχθες του Όρενκού, πού μεγάλον ποταμού της Βενεζουέλας, τρώνε ακόμα και χώμα. Όσοστό το χώμα το τρώνε μόνο στις άσχημες ημέρες του έτους, γιατί υπάρχουν και ή καλές ημέρες, κατά τις οποίες έχουν πανδαγίες μοναδικές!

Η καλές ημέρες των ιθαγενών του Όρενκού είναι ή εποχή κατά την οποία ή νεροχελώνες βγαίνουν από τα νερά του ποταμού για να γεννήσουν και αποθέτουν τα αυγά τους κατά εκατομμύρια στην άμμοδιά. Οι ιθαγενείς καρδοκαούν και μόλις ή νεροχελώνες απομακρυνθούν, ρίχνονται επάνω σ' αυτές, και τρώνε.

Τα όποια τρώνε με πραγματική λίσσα.

Η πανδαγία αυτή διαρκεί δεκαπέντε και είκοσι μέρες. Είναι ή μόνη τόσο πολ-

λά τα αυγά, ώστε ως πού να φάνε τα μισά, τα άλλα μισά προφταίνουν και γίνονται νεροχελώνες και έτσι γλιτώνουν από τους ιθαγενείς, οι όποιοι τότε ρίχνονται στο κρέας των κροκοδείλων. Το κρέας των κροκοδείλων όμως δεν είναι καθόλου εύγεστο, ούτε μαλακό. Άλλά τί να κάνουν; Δεν έχουν τίποτε άλλο να φάνε.

Τέλος έρχεται και ή εποχή πού οι ιθαγενείς δεν μπορούν ούτε κροκοδείλους να βρουν. Τότε τρέφονται αποκλειστικά με χώμα, ένα ειδικό χώμα άσβεστώδες, σταχτοκίτρινο, πού το λένε «πόγρια».

Βέβαια ή τροφή αυτής δεν είναι καλύτερη άπ' ό,τι τα ποντίκια πού έτρωγαν, πού απάντησαν ότι θα έσφα Μεσολογγίου το 1821 και πού Παρισίο κατά το 1870. Αίτοι όμως τα έτρωγαν σε στιγμή πού ή πείνα τους θύριζε και δεν είχαν τίποτε άλλο να

ας ανθρώπων, οι όποιοι δεν έχουν πεθάνει από φυσικό θάνατο. Το ανθρώπινο κρέας τους άρσκει περισσότερο από κάθε άλλη τροφή».

Άλλος εξερευνητής, ο Φίλιππος Μαρεσσάλ, άναφέρει μερικώς φυλές Κάρφων, ή όποιες, μέχρι πού ολίγων ακόμη έτων, ήσαν ανθρωποφάγοι, μονότοι ή χώρα τους είναι γονιμοτάτη.

Ο Γάλλος θαλασσοπόρος πού περιπλέον αιώνος Ντιμόν ντ' Υοβίλλ άναφέρει έναν ιθαγενή της Νέας Ζηλανδίας, ο όποιος ήταν εύφρεστάτος και άκατο μορφόμενος. και ή όποιος ήταν έπιγε και έμεινε μερικά χρόνια στην Άγγλία, δεν έβλεπε την ώρα να γυρίση στην πατρίδα του. Όταν δε οι γυναικός του τον ρώτησαν πού άφείλετο ή ζωή εκείνη νοσταλγία του, ο Νεοζηλανδός απάντησε ότι «λαχταρούσε να έσφαγα λίγο ανθρώπινο κρέας».

Ο Άγγλος συνταγματάρχης Μόλλ άναφέρει ότι κάποτε έτυχε να φθάση σ' ένα χωριό της Αφρικής, την ημέρα άκριδών πού είχε πεθάνει ο βασιλιάς των ιθαγενών. Τού έτοιμάσαν μεγαλοπρεπή κηδεία και είχαν παρατάξει όλες τις γυναίκες του μακαρίτου, ή όποιες ήσαν βαμμένες και συγχρόνως καυκίτρινες.

Οι ιθαγενείς προσκάλεσαν τον συνταγματάρχη Μόλλ στο νεκρικό συμπόσιο και όταν εκείνος ρώτησε τί θα έτρωγαν οι κάτοικοι του πολιορκημένου ξαν τις γυναίκες του μακαρίτου. Φυσικά ο Άγγλος συνταγματάρχης, πού είχε και άκατο στρατιώτες μαζί του, δεν επέτρεψε την ανθρωποφονία αυτή, έδωσε όμως αυτόμαγειρο τόσα βόδια, όσες ήσαν ή γυναίκες πού θα έσφαζαν. Οι ιθαγενείς όμως έμεγαλόλησαν όλοι, γιατί θα έστερευντο το ανθρώπινο κρέας και οι περισσότεροι από όσους είχαν συρρεύσει για το νεκρικό συμπόσιο, έφυγαν, χωρίς να βάλουν ούτε μπουκά στο στόμα τους, λέγοντας ότι «δεν άξιζε τον κόπο νάθουν από τόσο μακαρύ για να φάνε κρέας βωδινό».

Ο Φίλιππος Μαρεσσάλ στις «Ταξιδιωτικές Άναινσεις» του γράφει ότι κάποτε, στη Νέα Ζηλανδία, όστις έσαν ιθαγενή, γιατί τρώει ανθρώπινο κρέας;

Τότε εκείνος πού απάντησε: «Γιατί είναι τρομερό σαν χατίς. Και όταν μια μέρα έδωσε σ' έναν άλλον ιθαγενή να φάη μοσχαράκι πού γάλακτος, έκρινες εύχαριστώντας τον, πού είχε: «Το κρέας αυτό ήταν τρομερό σαν ανθρώπινο κρέας».

Ο εξερευνητής Γκερρί άναφέρει ότι κάποτε στη Σοματία έφώναξαν έναν Πορτογάλλο ιεραπόστολο να κοινωνήση μια έτοιμοδάνη ιθαγενή, πού είχε βαφτισθή χριστιανή. Ο ιεραπόστολος την έξωμολόγησε, την έκοινωνήσε και έπειτα την έρώτησε μήπως έπιθυμούσε να φάη τίποτε. Η γρη έκοντοστάθηκε και έπειτα είπε με λόγιμη βουλήσια στα μάτια της:

—Το καμένο μου το στομάχι είναι τόσο άδύνατο, πού δεν μπορεί να χωρήν τίποτε... Να σάς πω, είναι κάτι πού θα μπορούσα να φάω με χαρά, αλλά...

—Τί είναι αυτό; Πές μου το και θα σου το φάω, έτιμωρη και αν είνε, άποκρίθηκε ο ιεραπόστολος.

—Νά... αν είχα ένα χέρι μικρού παιδιού ψημένο... νομίζω πως θα μπορούσα να γλύψω το κόκαλο του με ευχαρίστηση...

Ο ιεραπόστολος την άφησε και έφυγε με φρίκη.

Πραγματικά το κρέας πού μικρού παιδιού θεωρείται απ' τις άγιες φυλές ως τροφή εξαιρετική και ποσορίζεται μόνο για τους βασιλίδες τους.

Ο Γερμανός εξερευνητής Σβάνφρουφ γράφει ότι οι Νέγροι πού κατοικούν την περιοχή της Νουβίας και την λίμνη του Άλβέρτου, προτιμούν να τρώνε το ανθρώπινο κρέας σε κατάσταση άποσυνθέσεως και σκουληριασμένο, άκριδών όπως οι κανίβαλοι της φυλής Βατώ της Αμερικής, οι άποιοι, όταν σκοτώνουν είτε ανθρώπους, είτε ζώα, τους θάβουν στην γη, τους αφήνουν εκεί τρεις-τέσσερες μέρες, και έπειτα τους ξεθάβουν και τρώνε το κρέας τους!...

Σημειωτέον ότι αυτού του είδους ή ανθρωποφαγία δεν γίνεται μόνον στις χώρες των άγριων.

Στο Γαλλικό έπιστημονικό περιοδικό «L'entermediaire des chercheurs et des curieux» σ' ένα τεύχος πού 1903, υπάρχει ένα άθροο κάποιου ανεργάτου, ο όποιος βεβαιώνει με φρίκη πως είδε με τα μάτια του μια παρσα φοιτητών της Ιατρικής, μέσα στην αίθουσα του Ανατομείου, στο Παρίσι, να ψήνουν και να τρώνε κρέας από τα πτώματα, την ώρα πού άπουσίαζε ο καθηγητής των!...

Άλλοτε και ο μέγας ψυχίατρος Ριμώ στην Ψυχολογική Κληρονομία του άναφέρει μια ιστορική οικογένεια της Σκωτίας, της όποιας επί δυο αιώνες τα μέλη καταδικάζοντο εις θάνατον και άπηγχονίζοντο, έπειδή έτρωγαν ανθρώπινο κρέας!...



ΔΙΑ ΜΕΣΟΥ ΤΩΝ ΔΙΟΝΩΝ

Η ΑΠΙΣΤΙΑ

Πώς έτιμωρύντο οι άπιστοί από τους ήμιαγρίους Σαρμάτας. Μεταξύ δύο θανάτων. Τί έγινε στην Αφρική. Θάνατος εξ αστίας. Η άστυπρέτης των Καρύλων. Θάνατος μητρός και τέκνου. Τί έγινε στην αρχαία Ρώμη. Τί μέτρα έλαβε ο Ίουστινιανός. Αί άπιστοι στα μαναστήρια. Η έλευθερίες της Γαλλικής Έπαναστάσεως. Άπάνθρωπες τιμωρίες των Φράγκων και των Σαζώνων. Πνίξιμο μέσα στη λάσπη, κλπ.

Από ένα νέον σύγγραμμα το όποιον έξεδόθη τελευταία στο Βερολίνο και στο όποιο γίνεται εν έκτασι λόγος περί της συζυγικής άπιστίας διά μέσον των αιώνων και των τιμωριών πού έπέβαλλον στους άπιστούς, άποσπών τας κάτωθι άγνώστους πληροφορίες.

Οι ήμιαγριοι Σαρμάτα επέβαλλαν στις άπιστους συζύγους των την έξής πρωτοτυπώτατη ποινή: Τις έδεναν σ' ένα δένδρο, δίπλα τους δε άφείναν ένα ξυράφι. Η κατάδικος, ή όποια έβλεπε εν ταύτοις έλεύθερα τα χέρια της, βρισκόταν στο έξής δίλημμα: «Η να αυτοχειριασθή ή να παραμείνη δέμνη στο δένδρο, όποτε θα την κατεσπύρασσαν τα άγρια θηρία!...

Σε πολλές Αφρικανικές φυλές ή άπιστος φυλακίζετο μέσα σ' ένα στενό κελί, όπου και την άφείναν να πεθάνη εξ αστίας!...

Αντιθέτως οι Αύσσηνοι, οι Μογγόλοι καθώς και οι Έσκιμοί έχουν συγχρόνως μάλλον ιδέες σχετικά με το ζήτημα αυτό. Η ποινή πού επέβαλλαν στις άπιστες γυναίκες είναι έλαφρότατες. Θεωρούν την συζυγική άπιστία ως κάτι το μοιραίο!...

Άλλά κι' αυτός ο Μοιάβι δεν δειχνεται πολύ σκληρός απέναντι των άπίστων γυναικών. Η μόνη τιμωρία πού τους επέβαλλε είναι εκατό ραβδισμοί, διδόμενοι δημοσία. Άλλά για να καταδικασθή μια γυναίκα στην ποινή αυτή, έπρεπε να συλληφθή επ' αυτοφώρ.

Οι Κάβυλοι πάλιν, και μόνον ένα φιλι να δώση σ' έναν ξένο μια έγγαμνη γυναίκα, την καταδικάζουν στην έσχάτη των ποινών. Στην ίδια τιμωρία καταδικάζεται και το τέκνον της εάν τυχόν θεωρηθή ότι πορεύεται από άμαρτίαν!...

Ενώ όμως ή ένοχος σύζυγος τιμωρείται τόσο άστυφρά, ο συνένοχός της δεν διατρέχει κανένα κίνδυνο. Μπορεί θαυμάσια να γλυτώση κάθε τιμωρία, άρκει να πληρώση μια μικρή αποζημίωση στον προδοθέντα σύζυγο!...

Οι ιθαγενείς της Νέας Καληδονίας, οι όνομαζόμενοι Κανάκα, όταν συλλάβουν ένα έγγαμο ν' άπατά έναν άλλο, πού επέβαλλαν τον Μοσαικό νόμο: «δδόντα αντί δδόντος...» Άναγκάζουν δηλαδή τον άπατηθέντα σύζυγον νάσυνάνη σχέσεις με την σύζυγον του κηλιδώσαντος την συζυγική του τιμή!... Όσο για την σύζυγο πού σήτα τιμωρουμένου πταίστου, δεν της

ζητούν φυσικά τη γνώμη της!...

Στην αρχαία Ρώμη οι συζυγικοί προδοσίαι ήσαν τόσο συχνές, όστε οι νομέται ήναγκάσθησαν να θεσπίσουν νόμο, διά του όποιου, εκτός του ότι έπέβαλλαν τις άστυφρότερες ποινές στους παραβάτας, έφείλαν συγχρόνως ότι είχε καθέναν το δικαίωμα να τους καταγγείλη.

Ο νόμος όμως αυτός έδωσε άπορμή σε πολλούς εκδισμούς... Η τιμή κάθε οικογενείας βρισκόταν πλέον στη διάθεση του πρώτου τυγόντος εκδισαμένου. Κ' έτσι ο νόμος, σιγά-σιγά καταργήθηκε και το δικαίωμα της καταγγελίας άφέθηκε μόνο στον άρχηγό

«Αν ο Ίουστινιανός ήπηρεσε πού ατελάνθρωπος από τους προκατόχους του στο ζήτημα αυτό, ο Αυτοκράτωρ Λέων ήπηρεσε πού... πρωτότυπος. Κατήργησε μιν την θανατική ποινή, διάταξε όμως να... κόβουν τη μύτη των άπίστων συζύγων!...

Αυτοί όμως πού άπορβάναν σε σκληρότητα όλους τους συγχρόνους των, ήσαν οι Σάξωνες, οι Φράγκοι και οι Βισιγόθοι.

«Εάν μια γυναίκα — γράφει ο άγιος Βονιφάτιος στα 745 — συλληφθή προδίδουσα τον σύζυγό της, φέρει να άπαγχονισθή μήνη της! Κατόπιν το πτώμα της καίγεται, πάνω δε από την στάχτη του κρεμούν τον συνένοχό της!»

Η παραπάνω ποινή — έξακολοφεί ο ίδιος άγιος — μπορεί να μετατραπή σε έξής: «Η ένοχος σύζυγος οδηγείται από άλλες ένοχες γυναίκες στη δημοσία πλατεία του χωριού της, κ' εκεί μαστιγώνεται μέχρι θανάτου».

Οι Βουργουνδοί έφείξαν επίσης μεγάλη πρωτοτυπία στο ζήτημα της τιμωρίας των άπίστων συζύγων. Όταν μια άπιστος συνελαμβάνετο, έπνιγεται, άπλούστατα, μέσα στη λάσπη!...

Οι Έβραίοι τιμωρούσαν έπίσης τους ένοχους συζυγικής άπιστίας διά θάνατον.

Οι άρχαιοι Άθηναίοι έξαντλούσαν όλη τους την άστυφρότητα έναντι των άπίστων συζύγων. Καθέναν έδικαστο να τις βρέξουν και να τις χτυπήσουν. Εκτός αυτού, δεν τους έπετρέπετο ή είσοδος στους ναούς, τις άνάγκασαν να φορούν χονδροειδή ένδύματα, και, τέλος, σε πολλές πόλεις της Ελλάδος, όπως π. χ. στη Λαοκίδα, τας... έβράζαν τα μάτια!...

Οι Ίουστινιανός ήπηρεσε πού ατελάνθρωπος από τους προκατόχους του στο ζήτημα αυτό, ο Αυτοκράτωρ Λέων ήπηρεσε πού... πρωτότυπος. Κατήργησε μιν την θανατική ποινή, διάταξε όμως να... κόβουν τη μύτη των άπίστων συζύγων!...

Αυτοί όμως πού άπορβάναν σε σκληρότητα όλους τους συγχρόνους των, ήσαν οι Σάξωνες, οι Φράγκοι και οι Βισιγόθοι.

«Εάν μια γυναίκα — γράφει ο άγιος Βονιφάτιος στα 745 — συλληφθή προδίδουσα τον σύζυγό της, φέρει να άπαγχονισθή μήνη της! Κατόπιν το πτώμα της καίγεται, πάνω δε από την στάχτη του κρεμούν τον συνένοχό της!»

Η παραπάνω ποινή — έξακολοφεί ο ίδιος άγιος — μπορεί να μετατραπή σε έξής: «Η ένοχος σύζυγος οδηγείται από άλλες ένοχες γυναίκες στη δημοσία πλατεία του χωριού της, κ' εκεί μαστιγώνεται μέχρι θανάτου».

Οι Βουργουνδοί έφείξαν επίσης μεγάλη πρωτοτυπία στο ζήτημα της τιμωρίας των άπίστων συζύγων. Όταν μια άπιστος συνελαμβάνετο, έπνιγεται, άπλούστατα, μέσα στη λάσπη!...

Οι Έβραίοι τιμωρούσαν έπίσης τους ένοχους συζυγικής άπιστίας διά θάνατον.

Οι άρχαιοι Άθηναίοι έξαντλούσαν όλη τους την άστυφρότητα έναντι των άπίστων συζύγων. Καθέναν έδικαστο να τις βρέξουν και να τις χτυπήσουν. Εκτός αυτού, δεν τους έπετρέπετο ή είσοδος στους ναούς, τις άνάγκασαν να φορούν χονδροειδή ένδύματα, και, τέλος, σε πολλές πόλεις της Ελλάδος, όπως π. χ. στη Λαοκίδα, τας... έβράζαν τα μάτια!...

Οι Ίουστινιανός ήπηρεσε πού ατελάνθρωπος από τους προκατόχους του στο ζήτημα αυτό, ο Αυτοκράτωρ Λέων ήπηρεσε πού... πρωτότυπος. Κατήργησε μιν την θανατική ποινή, διάταξε όμως να... κόβουν τη μύτη των άπίστων συζύγων!...

Αυτοί όμως πού άπορβάναν σε σκληρότητα όλους τους συγχρόνους των, ήσαν οι Σάξωνες, οι Φράγκοι και οι Βισιγόθοι.

«Εάν μια γυναίκα — γράφει ο άγιος Βονιφάτιος στα 745 — συλληφθή προδίδουσα τον σύζυγό της, φέρει να άπαγχονισθή μήνη της! Κατόπιν το πτώμα της καίγεται, πάνω δε από την στάχτη του κρεμούν τον συνένοχό της!»

Η παραπάνω ποινή — έξακολοφεί ο ίδιος άγιος — μπορεί να μετατραπή σε έξής: «Η ένοχος σύζυγος οδηγείται από άλλες ένοχες γυναίκες στη δημοσία πλατεία του χωριού της, κ' εκεί μαστιγώνεται μέχρι θανάτου».

Οι Βουργουνδοί έφείξαν επίσης μεγάλη πρωτοτυπία στο ζήτημα της τιμωρίας των άπίστων συζύγων. Όταν μια άπιστος συνελαμβάνετο, έπνιγεται, άπλούστατα, μέσα στη λάσπη!...

Οι Έβραίοι τιμωρούσαν έπίσης τους ένοχους συζυγικής άπιστίας διά θάνατον.

Οι άρχαιοι Άθηναίοι έξαντλούσαν όλη τους την άστυφρότητα έναντι των άπίστων συζύγων. Καθέναν έδικαστο να τις βρέξουν και να τις χτυπήσουν. Εκτός αυτού, δεν τους έπετρέπετο ή είσοδος στους ναούς, τις άνάγκασαν να φορούν χονδροειδή ένδύματα, και, τέλος, σε πολλές πόλεις της Ελλάδος, όπως π. χ. στη Λαοκίδα, τας... έβράζαν τα μάτια!...

Οι Ίουστινιανός ήπηρεσε πού ατελάνθρωπος από τους προκατόχους του στο ζήτημα αυτό, ο Αυτοκράτωρ Λέων ήπηρεσε πού... πρωτότυπος. Κατήργησε μιν την θανατική ποινή, διάταξε όμως να... κόβουν τη μύτη των άπίστων συζύγων!...

Αυτοί όμως πού άπορβάναν σε σκληρότητα όλους τους συγχρόνους των, ήσαν οι Σάξωνες, οι Φράγκοι και οι Βισιγόθοι.

«Εάν μια γυναίκα — γράφει ο άγιος Βονιφάτιος στα 745 — συλληφθή προδίδουσα τον σύζυγό της, φέρει να άπαγχονισθή μήνη της! Κατόπιν το πτώμα της καίγεται, πάνω δε από την στάχτη του κρεμούν τον συνένοχό της!»

Η παραπάνω ποινή — έξακολοφεί ο ίδιος άγιος — μπορεί να μετατραπή σε έξής: «Η ένοχος σύζυγος οδηγείται από άλλες ένοχες γυναίκες στη δημοσία πλατεία του χωριού της, κ' εκεί μαστιγώνεται μέχρι θανάτου».

Οι Βουργουνδοί έφείξαν επίσης μεγάλη πρωτοτυπία στο ζήτημα της τιμωρίας των άπίστων συζύγων. Όταν μια άπιστος συνελαμβάνετο, έπνιγεται, άπλούστατα, μέσα στη λάσπη!...

Οι Έβραίοι τιμωρούσαν έπίσης τους ένοχους συζυγικής άπιστίας διά θάνατον.

Οι άρχαιοι Άθηναίοι έξαντλούσαν όλη τους την άστυφρότητα έναντι των άπίστων συζύγων. Καθέναν έδικαστο να τις βρέξουν και να τις χτυπήσουν. Εκτός αυτού, δεν τους έπετρέπετο ή είσοδος στους ναούς, τις άνάγκασαν να φορούν χονδροειδή ένδύματα, και, τέλος, σε πολλές πόλεις της Ελλάδος, όπως π. χ. στη Λαοκίδα, τας... έβράζαν τα μάτια!...

Οι Ίουστινιανός ήπηρεσε πού ατελάνθρωπος από τους προκατόχους του στο ζήτημα αυτό, ο Αυτοκράτωρ Λέων ήπηρεσε πού... πρωτότυπος. Κατήργησε μιν την θανατική ποινή, διάταξε όμως να... κόβουν τη μύτη των άπίστων συζύγων!...

Αυτοί όμως πού άπορβάναν σε σκληρότητα όλους τους συγχρόνους των, ήσαν οι Σάξωνες, οι Φράγκοι και οι Βισιγόθοι.

«Εάν μια γυναίκα — γράφει ο άγιος Βονιφάτιος στα 745 — συλληφθή προδίδουσα τον σύζυγό της, φέρει να άπαγχονισθή μήνη της! Κατόπιν το πτώμα της καίγεται, πάνω δε από την στάχτη του κρεμούν τον συνένοχό της!»

Η παραπάνω ποινή — έξακολοφεί ο ίδιος άγιος — μπορεί να μετατραπή σε έξής: «Η ένοχος σύζυγος οδηγείται από άλλες ένοχες γυναίκες στη δημοσία πλατεία του χωριού της, κ' εκεί μαστιγώνεται μέχρι θανάτου».

Οι Βουργουνδοί έφείξαν επίσης μεγάλη πρωτοτυπία στο ζήτημα της τιμωρίας των άπίστων συζύγων. Όταν μια άπιστος συνελαμβάνετο, έπνιγεται, άπλούστατα, μέσα στη λάσπη!...

Οι Έβραίοι τιμωρούσαν έπίσης τους ένοχους συζυγικής άπιστίας διά θάνατον.

Οι άρχαιοι Άθηναίοι έξαντλούσαν όλη τους την άστυφρότητα έναντι των άπίστων συζύγων. Καθέναν έδικαστο να τις βρέξουν και να τις χτυπήσουν. Εκτός αυτού, δεν τους έπετρέπετο ή είσοδος στους ναούς, τις άνάγκασαν να φορούν χονδροειδή ένδύματα, και, τέλος, σε πολλές πόλεις της Ελλάδος, όπως π. χ. στη Λαοκίδα, τας... έβράζαν τα μάτια!...

Οι Ίουστινιανός ήπηρεσε πού ατελάνθρωπος από τους προκατόχους του στο ζήτημα αυτό, ο Αυτοκράτωρ Λέων ήπηρεσε πού... πρωτότυπος. Κατήργησε μιν την θανατική ποινή, διάταξε όμως να... κόβουν τη μύτη των άπίστων συζύγων!...

Αυτοί όμως πού άπορβάναν σε σκληρότητα όλους τους συγχρόνους των, ήσαν οι Σάξωνες, οι Φράγκοι και οι Βισιγόθοι.

«Εάν μια γυναίκα — γράφει ο άγιος Βονιφάτιος στα 745 — συλληφθή προδίδουσα τον σύζυγό της, φέρει να άπαγχονισθή μήνη της! Κατόπιν το πτώμα της καίγεται, πάνω δε από την στάχτη του κρεμούν τον συνένοχό της!»

Η παραπάνω ποινή — έξακολοφεί ο ίδιος άγιος — μπορεί να μετατραπή σε έξής: «Η ένοχος σύζυγος οδηγείται από άλλες ένοχες γυναίκες στη δημοσία πλατεία του χωριού της, κ' εκεί μαστιγώνεται μέχρι θανάτου».

Οι Βουργουνδοί έφείξαν επίσης μεγάλη πρωτοτυπία στο ζήτημα της τιμωρίας των άπίστων συζύγων. Όταν μια άπιστος συνελαμβάνετο, έπνιγεται, άπλούστατα, μέσα στη λάσπη!...

Οι Έβραίοι τιμωρούσαν έπίσης τους ένοχους συζυγικής άπιστίας διά θάνατον.

Οι άρχαιοι Άθηναίοι έξαντλούσαν όλη τους την άστυφρότητα έναντι των άπίστων συζύγων. Καθέναν έδικαστο να τις βρέξουν και να τις χτυπήσουν. Εκτός αυτού, δεν τους έπετρέπετο ή είσοδος στους ναούς, τις άνάγκασαν να φορούν χονδροειδή ένδύματα, και, τέλος, σε πολλές πόλεις της Ελλάδος, όπως π. χ. στη Λαοκίδα, τας... έβράζαν τα μάτια!...

Οι Ίουστινιανός ήπηρεσε πού ατελάνθρωπος από τους προκατόχους του στο ζήτημα αυτό, ο Αυτοκράτωρ Λέων ήπηρεσε πού... πρωτότυπος. Κατήργησε μιν την θανατική ποινή, διάταξε όμως να... κόβουν τη μύτη των άπίστων συζύγων!...

Αυτοί όμως πού άπορβάναν σε σκληρότητα όλους τους συγχρόνους των, ήσαν οι Σάξωνες, οι Φράγκοι και οι Βισιγόθοι.

«Εάν μια γυναίκα — γράφει ο άγιος Βονιφάτιος στα 745 — συλληφθή προδίδουσα τον σύζυγό της, φέρει να άπαγχονισθή μήνη της! Κατόπιν το πτώμα της καίγεται, πάνω δε από την στάχτη του κρεμούν τον συνένοχό της!»

Η ΖΩΗ ΤΩΝ ΜΕΓΑΛΩΝ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΩΝ

Ο ΖΩΓΡΑΦΟΣ ΓΚΡΕΖ

«Ο γυιός του χτίστη κι' ο βαφτισμιός της ἀρτοπώλιδος. Ένα παράξενο καλλιτεχνικό ἀτελιέ. Πώς έγινε ο Γκρέζ διά μιας γνωστός. Ο φιλοτέχνης άββας Κουζινό, που σκόρπισε τὰ λεφτά του γιὰ τούς καλλιτέχνες και άνεχόταν όλες τις ιδιοτροπίες τους. Τὰ καπρίτσια του Γκρέζ. Η μεγалоδωξη ενός αυτοκράτορος. Ο ένδουσιανός του Ντιντερό. Μία σύζυγος άρχιτοκτέτη, άλλή στρίγγλα. Η μαρτυρική οικογενειακή ζωή του ζωγράφου Γκρέζ, Δαβίδ και Νικπολέων. Η φτώχεια των γηραιών του Γκρέζ. Η τελευταίες του στιγμές, κλπ.



Στις 21 Αυγούστου 1725, ο Γκρέζ, ένας άρχιστης του Τονρν, μικρής πόλεως της Γαλλίας, άνήγγελε στον έφημοιο της ένορίας τον ότι ή γυναίκα του γέννησε έν' άγόρι. Ύστερ από λίγες μέρες γινώταν ή βάπτισια του παιδιού αυτού, στο όποιο έδόθη τó όνομα Ιωάννης Βαπτιστής. Ανάδοχος του μέλλοντος μεγάλου ζωγράφου ήταν ένας σινάδελφος του πατέρα του και νονιά του μία άρτοπώλις της γειτονιάς του.

Η φιλοδοξία του πατέρα του Γκρέζ ήταν να κάνει τó γιού του άρχιτεκτονα, μα πολύ γρήγορα ό νεαρός Ιωάννης Βαπτιστής άρχισε να γοητεύεται από τη ζωγραφική και να σχεδιάζει. Έτσι, όταν έγινε δεκάξι χρονών, οι γονείς του τον έστειλαν στη Λυόν, να μαθητεύσει σ' ένα ζωγράφο, Γκραντόν όνομαζόμενο, ό όποιος είχε μεγάλη φήμη την εποχή εκείνη. Ο Γκραντόν πήρε τον Γκρέζ στο άτελιέ του, τó όποιο ήταν μάλλον ένα εργαστήριο κατασκευής πινάκων με τη δωδεκάδα, παρά καλλιτεχνικό εργαστήριο. Οι πίνακες που ζωγράφιζαν εκεί μέσα δεν διέφεραν και πολύ ό ένας από τόν άλλο και πουλιόντουσαν σε χαμηλότερες τιμές.

Σέ ηλικία είκοσι χρονών, ό νεαρός καλλιτέχνης εγκατέλειψε τó άτελιέ του Γκραντόν — όπου τó μόνο πράγμα που έμαθε ήταν να ζωγραφίζει γρήγορα — και πήγε στο Παρίσι. Έκει έλαβε τὰ πρώτα πραγματικά μαθήματα ζωγραφικής από τόν περίφημο ζωγράφο Νατιέ. Έντωμεταξύ όμως, γιά να ζή, αναγκαζόταν να ζωγραφίζει μικρούς πινάκες, άσημαντες καλλιτεχνικής αξίας, και να τούς πουλάει. Έτσι, μέχρι της ηλικίας τών τριάντα έτών, ό Γκρέζ, παλεύοντας με τη βιοπάλη, δεν έδημιούργησε κανένα έργο αξιο λόγου, εκτός από ένα πίνακα που παρίστανε έναν πατέρα να ξηγή στα παιδιά του την Άγία Γραφή. Τόν πίνακα αυτόν τόν έξέθεσε στα 1755 σ' ένα έκθεσι ζωγραφικής, κι' άμέσως σημείωσε τεραστία έπιτυχία. Από την ημέρα αυτή ό Γκρέζ έγινε όνομαστός στους περιορισμένους κύκλους τών φιλοτέχνων της εποχής εκείνης, οι όποιοι άρχισαν ν' αγοράζουν τὰ έργα του.

Μα ή ζωγραφική του Γκρέζ ήταν τότε κάτω μονότονη και τó σχέδιό του λίγο ξερό και χωρίς ζωή: τού έλειπε ή κίνησις και ή λάμψις. Γι' αυτό τόν συμβούλευσαν να πάη να μείνη λίγον καιρό στην Ιταλία, γιά να μελετήσει εκεί τὰ έργα τών μεγάλων ζωγράφων της Αναγέννησης. Έφαινε λοιπόν γιά τή Ρώμη μετά μ' τόν άββα Κουζινό, όνομαστό φιλόδοξο της εποχής εκείνης, ό όποιος βοηθούσε τούς καλλιτέχνες τόσο με τó πορτοφόλι του όσο και με τὰ χρήματά του και ό όποιος, όταν πέθανε, άφησε μία περίφημη συλλογή καλλιτεχνικών πινάκων, μεταξύ τών όποιων και πολλά έργα του Γκρέζ.

Στην Ιταλία ό νεαρός καλλιτέχνης

άρχισε να εργάζεται μ' ένθουσιασμό, μα ό χαρακτήρας του ήταν πολύ παράδοξος και γινώταν περισσότερο ιδιοτροπος όσο ή φήμη του μεγάλωνε. Έτσι, πολλές φορές, καθώς περπατούσε στους δρόμους της αιώνιας πόλεως, τού ερχόταν τó κέφι να ζωγραφίση τις διάφορες γραμμές σκηνές που έβλεπε κάθε τόσο μπροστά του. Άμέσως τότε ό άββας Κουζινό πλήρωνε από την τσέπη του τούς λαϊκούς κύτους της Ρώμης γιά να ποζάρουν και να κρατήση ό Γκρέζ σχέδια. Μα, όταν ό έτοιμαζόντουσαν, ό Γκρέζ έλεγε έξαφνα ότι ή σκηνή δεν τόν ένδιέφερε πια,



Ο Γκρέζ

(18ος αιώνας, γοφ. φλ.)

κι' έφρευε. Τὰ καπρίτσια του αυτά στοιχίζαν πολύ στον καλό άββα, ό όποιος όστόσο πλήρωνε χωρίς να γκρινιάζει.

Όταν ξαναγύρισε στο Παρίσι, ό Γκρέζ γινώταν από ημέρα σέ ημέρα και πιο διάσημος. Δύο πίνακές του με τόν τίτλο «Η πατρική κατάρα» και «Ο τιμωρημένος υίός», έσημειώσαν καλούς κριτικούς έπιτυχία. Ο Ντιντερό, ό όποιος ήταν ό μεγαλύτερος κριτικός τέχνης τού 18ου αιώνας, έγραψε γι' αυτούς: «Έβλεν όμοιοι, πολύ όμοιοι, ύπεροχοι, όμοιοι...»

Όλοι αυτοί οι έπαινοι μέθυσαν κά-

πως τó ζωγράφο, ό όποιος άρχισε να γίνεται πολύ περήφανος. Μία μέρα τού 1765, καθώς ό κ. ντε Μαρινό έπισκέπτετο μία έκθεσι ζωγραφικής, στάθηκε μπρός σ' έναν πίνακα του Γκρέζ και είπε:

— Αυτός ό πίναξ είναι όμοιος!

— Κύριε, τού απάντησε τότε άκούτομα ό Γκρέζ, τó ξερό πώς είναι όμοιος. Όλος ό κόσμος τó ίδιο λέει!

Τό πιο καλό έργο του Γκρέζ ήταν ή περίφημη «Σπασμένη στάμνα» ή όποια βούκεται σήμερα στο Μουσείο του Λούβρου και ή όποια, όταν εξέτέθη γιά πρώτη φορά, προκάλεσε κρενίτι-

χι μόνο έμεινε κατενθουσιασμένος με την τέχνη του Γκρέζ, αλλά άγόρασε ένα πίνακά του, τόν όποιο τού έπλήρωσε με τó κολοσσιαίο γιά την εποχή εκείνη ποσό των 4000 δουκιών και, όταν έπέστρεψε στη Βιέννη, τού έστειλε ένα διαλόγιο, διά τού όποιον τού άπένε με τόν τίτλο τού βαρόνου.

Αν και πουλούσε τὰ έργα του πολύ άκριβά, ό Γκρέζ, γιά ν' αύξηση τὰ χρήσά του, ίδρυσε τού 1800, σέ ηλικία 75 έτών, μία εταιρεία έμπορίου ζωγραφικών, από την όποια εκέδιδε τεραστία ποσά. Επίσης, γιά να κερδίση χρήματα, ζωγράφιζε ένα μεγάλο αριθμό πορτραίτων διαφόρων μεγάλων προσωπικότητων της εποχής εκείνης, που τού τὰ πλήρωναν πανάκριβα. Τό πιο περίφημο γιά την τέχνη του απ' αυτά είναι τó πορταίτο της μαρζισίας ντε Σαντελλίε, τó όποιο πουλήθηκε, στα 1877, σέ μία ιδιωτική άγορά στο Παρίσι αντί 70.000 φράγκων. Ο Ντιντερό έγραψε γιά τó πορταίτο αυτό: «Τί όμοια πορταίτα!... Έδωχαρίτως θά τὰ έβαλα πάλι στα έργα του Ρουμπενς, τού Ρέμπραντ ή του Βάν Ντιν!»

Μεταξύ τών προσώπων της Γαλλικής Έπανάστασης που ζωγράφισε ό Γκρέζ, ήταν ό Λαντόν, ό Ντημονιέ, ό Φάμπρ, ό ντ' Έγκλαντίν, ή Ιωσηφίνα και ό Βοναπάρτης ός έπαιτος. Η γυναίκα του Γκρέζ, ή όποια τού χρησίμευσε γιά μοντέλο γιά τὰ ζωγραφίση τις περισσότερες γυναίκες τών έργων του, ήταν όμοιοτάτη, μα τόν έκανε πολύ δυστυχισμένο, άν κι' αυτός την αγαπούσε βαθιά και με πάθος. Ήταν ξανθή, άρκετά παχιά και πάντοτε με κέφι. Ο Γκρέζ την έγνώρισε στο βιβλιοπωλείο του πατέρα της, όπου αυτή πουλούσε έλαφρά έργα που ήταν πολύ της μόδας την εποχή εκείνη και, γιά τή δυστυχία του, την παντρεύθηκε.

Άμέσως όμως, από την αρχή, φάνηκε πώς τó άντράγιο ήταν άταίριαστο και γι' αυτό δεν περνούσε ημέρα χωρίς να σημειωθούν όδνηρές σκηνές μεταξύ τους. Σχετικώς, παίνομε άπό μία έπιστολή του Γκρέζ τó παρακάτω χαρακτηριστικό απόσπασμα:

«... Κοιμώμενοι ήσυχά στο κρεβάτι μας, όταν έξαφνα ένας δυνατός πόνος στο κεφάλι κι' έκανε ν' αναπηδήσω... Άμέσως είδα, στο φώς μιας λάμπας, τη γυναίκα μου, ή όποια μου είχε σπάσει στο κεφάλι ένα δοχείο. Τότε, όποιος ήταν φυσικό, της άπεθύηνα ζωηρές παρατηρήσεις, μα εκείνη μου είπε: «Αν έξακολουθήσεις, θά φωνάξω από τó παράθυρο τούς σκοποφύλακες και θά τούς πώ ότι με δολοφονεί!»...»

Δεν ήταν μόνο κακή και στορμική ή γυναίκα του Γκρέζ. Ήταν άκατα και πολύ σπάταλη και σκόρπισε έτσι ένα μεγάλο μέρος της περιουσίας του σιεύρου της, ό όποιος, μη άντέχοντας πια, πέθανε στα 1885 ν' αητη χροιά και ν' κρατήση αυτός τις δύο κόρες

του, τις όποιες έλάτρευε.

Έντωμεταξύ όμως έπληθε ή Γαλλική Έπανάστασις, οι πλούσιοι καταπονήθηκαν ή έξορίστηκαν κι' ή παραγγελίες τών πινάκων στον Γκρέζ άρχισαν να γίνονται σπάνιες. Συγχρόνως, από την άλλη μεριά, ό περίφημος ζωγράφος Δαβίδ είχε δημιουργήσει τότε μία άληθινή επανάστασι στην ζωγραφική, ή όποια έκανε τούς παλαιότερους ζωγράφους νά θεωρούνται πια όχι της μόδας και άπερχωμένο. Προς έπαινον της δυστυχίας του, ό Γκρέζ είχε τοποθετήσει τó μεγαλύτερο μέρος της σημαντικής περιουσίας που είχε κερδίσει από τὰ έργα του σέ μία Τράπεζα, την όποια τὰ γεγονότα της Γαλλικής Έπανάστασης έκαναν νά χρεωκοπήση. Έτσι ό καλλιτέχνης, ό όποιος είχε συνήθει να ζή πλουσιολόγητα, βρέθηκε άξαφνα στην φτώχεια και στην άδύναμι.

Τά έχασα όλα — έγραφε ό ίδιος σέ μία έπιστολή του τού 1800 — εκτός από τó ταλέντο μου και τó θάρρος μου. Είμαι έδομηνηταπέντε χρονών και δεν μου παραγγέλνουν πια ούτε ένα πίνακα. Ποτέ στη ζωή μου δεν έπέρασα όδνηρότερες στιγμές!...

Χάρις στην προστασία του Λουκαίου Βοναπάρτου, ό όποιος έδειχνε κάποιο ενδιαφέρον γι' αυτόν, ό Γκρέζ επέτυχε νά κάνει ένα πορταίτο του Ναπολέοντος ός ύπάτου. Προσεκλήθη λοιπόν στο άνάκτορο του Σαιν-Κλο. Μόλις μπήκε στην αίθουσα της άναμνης είδε εκεί ένα νέο, πολύ νέο, τόν όποιο είχαν προσκαλέσει γιά τόν ίδιο λόγο. Ήταν ό περίφημος ζωγράφος Ένγκο, ό όποιος μόλις τότε άρχισε τó ένδοξο στάδιό του. Ο Βοναπάρτης φάνηκε σέ λίγο, περιτοχιζομένος από την άκολουθία του. Μα έτυχε, εκείνο τó πρωί, νά έχη πολύ άσχημο κέφι και είτε στους ύσασπιστάς του:

— Αυτός έδω — και έδειξε τόν Ένγκο — μου φαίνεται πολύ νέος... Αυτός έχει πάλι — και έδειξε τόν Γκρέζ — μου φαίνεται πολύ γέρος... Και άπομακρόνθηκε, χωρίς νά πη τίποτε στους δύο καλλιτέχνες.

Ευτυχώς ό άδελφός του, ό Λουκαίος, καθάρθηκε νά τού βγάλη την κακή αυτή προδιάθεσι, ύπενημιφύοντάς του ότι ό ζωγράφος της «Σπασμένης στάμνας» είχε πολλά δικαιώματα στην εκτίμησή του. Έτσι οι δύο ζωγράφοι έκαναν συγχρόνως τó πορταίτο του Ναπολέοντος, γιά τó όποιο όμως πληρώθηκαν μετά τέσσερα χρόνια.

Τό τελευταίο έργο που έστειλε ό Γκρέζ σέ έκθεσι ήταν ή αυτοπροσπογραφία του, που δημοσιεύουμε στη σελίδα αυτή, και ή όποια θεωρείται ως ένα από τὰ καλύτερα έργα του. Ο ζωγράφος ήταν τότε όγδόντα χρονών, ή δύναμει του είχαν έλαττωθί κι' ένιωθε τόν έαυτό του πολύ άσχημα. Τό τέλος του είχε φτάσει πια...

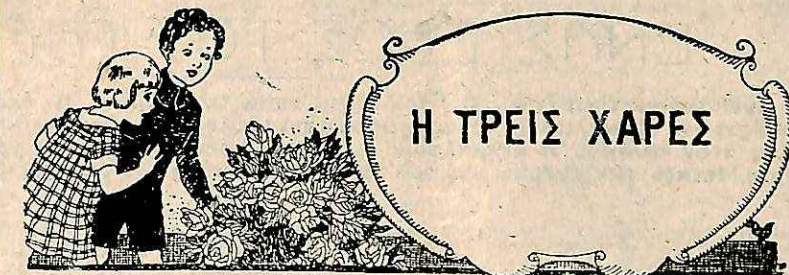
Την ημέρα τού θανάτου του ό ζωγράφος ήταν καιρός. Ο Γκρέζ κάλεσε κοντά του την κόρη του και της είπε: — Δες, τί καλό καιρό που θά έχω στο τελευταίο μου ταξίδι!...

Και, σφίγγοντας σέ λίγο τó χέρι τού μοναδικού παλιού του φίλου που τού είχε άπομείνει:

— Θά είσαι σάν τó σκυλί τού φτωχού στην κηδεία μου, γιά θά είσαι άνός.

Όταν ό Ναπολέων έμαθε ότι ό περίφημος ζωγράφος είχε πεθάνει φτω-

ΑΠΟ ΤΑ ΠΑΡΑΜΥΘΙΑ ΤΩΝ ΑΔΕΛΦΩΝ GRIMM



Η ΤΡΕΙΣ ΧΑΡΕΣ

Σ' ένα πολυσύχναστο δρόμο ήταν δύο σπίτια. Τό ένα ήταν μικρό, παλιό και φτωχικό, τó άλλο ήταν μεγάλο, όμορφο και πλούσιο παλάτι. Στο πρώτο ζούσε ένας φτωχός, στο δεύτερο ένας πλούσιος.

Μία μέρα, άργά τó βράδυ, περνούσε απ' τó δρόμο αυτόν κάποιος διαβάτης. Ο διαβάτης αυτός σταμάτησε μπροστά στο σπίτι τού πλούσιου και χτύπησε την πόρτα.

— Ποιος είναι; ρώτησε ό νοικοκύρης.

— Ένας περαστικός! απάντησε ό διαβάτης. Άφήστε με νά περάσω τη νύχτα μου στο σπίτι σας.

— Πολλοί είναι σάν και σένα σου, λατσάδδορι! Τράβα τó δρόμο σου! τού φώναξε ό πλούσιος.

Ο διαβάτης χύπησε τότε στην πόρτα τού φτωχού. Οι νοικοκύρηδες τού άνοιξαν άμέσως, τόν δέχτηκαν με καλώς, τόν έδωσαν νά φάη και τόν έβαλαν νά κοιμηθί στο κρεβάτι τους.

Ο διαβάτης αυτός δεν ήταν από τούς συνηθισμένους άνθρώπους. Ήταν ένας καλός μάγος. Τό πρωί, λοιπόν, όταν έτοιμαζόταν νά φύγη, είπε στο φτωχό και στη γυναίκα του:

— Γιά την καλότητά και την αγνότητά που δείξατε σ' έμένα, έπιπτε μου τρία πράγματα και θά τ' άποκτήσετε άμέσως.

— Τι νά ζητήσουμε, είπε τó άντράγιο, τί άλλο παρά αιώνια ευτυχία στον άλλο κόσμο, και σ' αυτόν ήγεια και τó καθημερινό μας φούρι. Άλλά τίποτε δεν θέλομε.

— Δεν θέλετε νά ζήσετε σ' ένα καλό μεγάλο σπίτι; ρώτησε ό μάγος.

— Αί, κι' αυτό δεν θάταν άσχημο, είναι οι φτωχοί.

Τότε ό μάγος κούρωσε μερικά αλλόκοτα λόγια κι' εύθες τó μικρό σπίτι τών φτωχών έγινε ένα μεγάλο καινούριο παλάτι.

Τό ίδιο πρωί ό πλούσιος είδε από τó παράθυρό του τó καινούριο σπίτι τών φτωχών κι' άπόρησε. Έστειλε λοιπόν τή γυναίκα του νά κοιμηθί σ' αυτό.

— Βέβαια, μου γύρισε, αυτή κάθεται κι' αναπαύεται στο σπίτι κι' εγώ βασανίζομαι. Θάθελα νά σέβην κι' αυτή στους όμους της τη σέλλα, και νά την πιασώ νά τη βγάλω πια!

Μόλις είδε τὰ λόγια αυτά, στη στιγμή ή σέλλα κούρωσε από τούς όμους του. Ο πλούσιος παραξε-

τον νά μάθι με τί τρόπο άπόχτησε ό φτωχός τέτοιο παλάτι. Ο φτωχός της διηγήθηκε τί τούς συνέβηκε με τó μάγο, πώς κοιμήθηκε τη νύχτα σ' αυτούς, από ευγνωμοσύνη, τούς χάρισε τó νέο σπίτι.

Μόλις τάμαθε αυτά ό άρχοντας πλούσιος, μετάνιωσε που δεν δέχτηκε αυτός τó μάγο νά κοιμηθί στο σπίτι του. Σέλλωσε λοιπόν άμέσως τó άλόγό του, καθάλλικε και πήρε όλομο τρεχάτος νά τόν προφύλαξη. Τόν πρόφτασε κατά τó βράδυ και τόν παρακάλεσε νά πιά νά μείνη στο σπίτι του. Ο μάγος τού ύποσχέθηκε πώς θά πήγαινε όταν θά γύριζε από τó ταξίδι του.

— Και θά μου κάνης κι' έμένα ό,τι χάρι σου ζητήσω; ρώτησε ό πλούσιος.

— Άκούς λέει!... Ζήτησέ μου ό,τι θέλεις, τού άπαράθηκε ό μάγος. Θά σου τó χαρίσω τώρα άμέσως.

— Θέλω τρεις χάρες, είπε ό πλούσιος. Νά γίνεταί άμέσως ό,τι πώ... Νά ζητήσω τρία πράγματα και νά γίνουν άμέσως.

Ο μάγος κούρωσε μερικά έξορκισμούς, άπομακρόντας τόν πλούσιο κι' έφυγε.

Καταχρυσόμενος ό πλούσιος χύπησε τ' άλόγό του και τράβηξε γιά τó σπίτι του. Όλη του ή σκέψις ήταν στις τρεις χάρες. Τι θά πρωτοζητούσε και τί θά άποζητούσε απ' αυτές...

Έξαφνα, καθώς έτρεχε τ' άλόγό του, άφημισε. Ο πλούσιος θυμωσε που τού διέκοψε τά όνειρά του και φώναξε:

— Παλάτιο, όσσι, που νά σκάσης!...

Δεν τελείωσε όμως τó λόγο του και τó άλόγο του στειφονήμισε, γέμισε, έσπασε κι' έπεσε κάτω σπασμένο!

Αυτημένος ό πλούσιος γιά τó πάλιμά του, προσέτρεξε τη σέλλα τού άλόγου και συνέχισε τó δρόμο του. Η έστια ήταν φοβερή, ό δρόμος γεμάτος λιβάρια... Ο πλούσιος φοροκίνησε πάλι, κι' άλλάνω στο θυμό τών σκέψεων τη γυναίκα του.

— Βέβαια, μου γύρισε, αυτή κάθεται κι' αναπαύεται στο σπίτι κι' εγώ βασανίζομαι. Θάθελα νά σέβην κι' αυτή στους όμους της τη σέλλα, και νά την πιασώ νά τη βγάλω πια!

Μόλις είδε τὰ λόγια αυτά, στη στιγμή ή σέλλα κούρωσε από τούς όμους του. Ο πλούσιος παραξε-

τον νά μάθι με τί τρόπο άπόχτησε ό φτωχός τέτοιο παλάτι. Ο φτωχός της διηγήθηκε τί τούς συνέβηκε με τó μάγο, πώς κοιμήθηκε τη νύχτα σ' αυτούς, από ευγνωμοσύνη, τούς χάρισε τó νέο σπίτι.

Μόλις τάμαθε αυτά ό άρχοντας πλούσιος, μετάνιωσε που δεν δέχτηκε αυτός τó μάγο νά κοιμηθί στο σπίτι του. Σέλλωσε λοιπόν άμέσως τó άλόγό του, καθάλλικε και πήρε όλομο τρεχάτος νά τόν προφύλαξη. Τόν πρόφτασε κατά τó βράδυ και τόν παρακάλεσε νά πιά νά μείνη στο σπίτι του. Ο μάγος τού ύποσχέθηκε πώς θά πήγαινε όταν θά γύριζε από τó ταξίδι του.

— Και θά μου κάνης κι' έμένα ό,τι χάρι σου ζητήσω; ρώτησε ό πλούσιος.

— Άκούς λέει!... Ζήτησέ μου ό,τι θέλεις, τού άπαράθηκε ό μάγος. Θά σου τó χαρίσω τώρα άμέσως.

Ο ΠΥΡΕΤΟΣ ΚΑΙ ΤΟ ΚΟΡΑΝΟ

Τό ιερό Κοράνο τών Μωαμεθανών ύποδεικνύει κάπου, ως μέσον καταπολέμησης τού πυρετού τó... κρύο νερό και παρακάλει τούς πιστούς νά σβύνουν μ' αυτό τη φλόγα της κολάσεως, δηλαδή τόν πυρετό.

Αναφέρεται σχετικώς ότι ή Άσιμα, ή κόρη τού Άβού-Βεζήρ, όταν έμαθε πώς μία γυναίκα ήταν άρρωστη από πυρετό, πήγε στο σπίτι της, ζήτησε κρύο νερό, έβρεξε μ' αυτό τó μέτωπο της άρρωστης, ή όποια έτσι, σέ μία μέρα, έγινε καλά.

Επίσης, ύπάρχει, σχετικώς, και ή έξής παράδοσις. Όταν ό Μωάμεθ είχε κάποτε σφοδρό πυρετό, τού έβρεχαν επί τρεις νύχτες συνεχώς τó πρόσωπο με κρύο νερό, άρχίζοντας τη δουλειά αυτή άμέσως μετά τó ήλιοβασιλευμα. Έκάθε φορά που τόν έπαινε πυρετός, λέγει ό Άσραφ σολιανστής, ό Προφήτης διάταξε νά τού φέρον ένα άσκι γεμάτο νερό και νά τού χύνουν απ' αυτό άδιάκοπα στο κεφάλι.

Μα και σήμερα ακόμα οι κάτοικοι της περιφέρειας Χατζάλης, καθώς άναφνει Γάλλος έπιστήμονας παραμύθια εν' άρκετον καιρό σ' εκείνα τὰ μέρη, όταν έχη κανείς πυρετό, τού δίνουν νά πιά άφθονο κρύο νερό και τού βρέχουν τó πρόσωπο ύσπου νά τού περάση ή φλόγωση.

ΕΥΘΥΜΑ ΛΟΓΙΑ

Στό Σχολείο:

Ο δάσκαλος. — Μα, παιδί μου, γιάτί δυσκολεύεσαι τόσο πολύ στην άνάγνωσι; Έγώ στην ηλικία σου... Ο μαθητής (διακόπτοντας). — Ναι, αλλά σεις θάχατε έξυπνο δάσκαλο!...

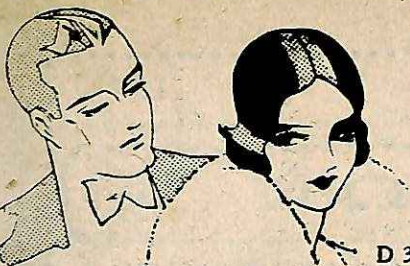
Στό Δικαστήριο:

Ο κατηγορούμενος (άπευθυνόμενος προς μερικές κυρίες που τού κάθον γύρωνα νά ρωτήν θέσι). — Μου έπιτρέπετε, κυρίες, νά σας παραχωρήσω τή θέση μου;...

ήταν έσοδοι μου εν τω παρόντι... Κατάλαβε τότε ό πλούσιος τί είχε συμβή και λέει στη γυναίκα του: — Στάσου, γιά τó Θεό, στάσου νά σκεπάζω τó άλλο νά έπαυήμην. Ένα μονάχα έμεινε νά ζητήσω και θά ζητήσω πλούτη...

— Βλάκα! Τι νά τὰ κάνω τὰ πλούτη σου; σκεπάζει ή γυναίκα του. Δεν βλέπεις πώς βασανίζομαι;...

Αναγκάστηκε τότε ό πλούσιος νά πιά και την τρίτη έπιθυμία του, νά έλευθερωθί δηλαδή ή γυναίκα του από τή σέλλα. Έτσι έγιναν κι' ή τρεΐς έπιθυμιές τού πλουσιού χωρίς ν' άποκτήσιν τίποτα, ενώ ό φτωχός ζή στο καινούριο σπίτι του ευτυχισμένος.



ΔΙΑ ΝΑ ΑΓΑΠΑΤΑΙ ΚΑΝΕΙΣ
ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΑΡΕΣΗ

Πολλὰ γυναίκες δοκιμάζουν μεγά-
λας απογοητεύσεις ύστερα από την
χρήση των συνήθων κρεμών καλλο-
νής, οι οποίαι παρασκευάζονται με πανα-
χαίς μεθόδους. Το καλύτερον είνε
λοιπόν να συγχρονίζονται ακολουθού-
σα τὰς προόδους της επιστήμης.

Ο φημισμένος Παρισινός ειδικός
JEAN DE PARYS, πιστοποιεί ότι τό-
σα όλα αι γυναίκες δύνανται τα-
χέως νά αποκτήσωσιν ένα απαλό
δέρμα, λεόν και καθαρόν ως ενός μι-
κρού παιδιού, μεταχειριζόμεναι την
νέαν του μέθον καλλονής. Αι ωραί-
οτεραι γυναίκες του κόσμου, αι φημι-
σμένα ηθοποιοί του θεάτρου και του
κινηματογράφου, αι Μις Γαλλία, δέν
κάνουναι χρήση άλλου τινός πλέον
παρά αυτής της θαυμασίας ανακαλύ-
ψεως, της KREM ΣΙΑΜΟΥΑΖ, Η-
ΜΕΡΑΣ ΚΑΙ ΝΥΚΤΟΣ.

Η KREM ΣΙΑΜΟΥΑΖ ΤΗΣ ΗΜΕ-
ΡΑΣ, η μόνη που είνε «αεροφόρος»,
θα κάμη το χρώμα σας πιο φρέσκο και
θα συγχροτήση την πούδρα καθ' όλην
την ημέραν, χωρίς νά απορροήη τους
πόρους της επιδερμίδος.

Η KREM ΣΙΑΜΟΥΑΖ ΤΗΣ ΝΥ-
ΚΤΟΣ, θα απωλέη την επιδερμίδα
σας από όλας τὰς ακαθαρσίας και θα
την αφήση νά εισπνέη κατά τον ύπνον.

Η επιτυχία σας είνε ήγγυμένη.
Εάν όχι, το αντίτιμον θα σας επι-
στραφή.

Η KREM ΣΙΑΜΟΥΑΖ πωλείται
παντού.

ΚΡΕΜ ΣΙΑΜΟΥΑΖ

Γενικοί Αντιπρόσωποι δι' όλην την
Ελλάδα:
ΕΤΑΙΡΙΑ ΓΕΝΙΚΩΝ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩ-
ΠΕΙΩΝ ΚΑΙ ΕΠΙΧΕΙΡΗΣΕΩΝ
Μέγαρον Σ.Α.Π. ΠΕΙΡΑΙΕΥΣ

Κ. ΚΟΛΙΤΣΙΔΑΣ

ΠΑΘΟΛΟΓΟ-ΠΑΙΔΙΑΤΡΟΣ
Όδός Αχαρνών 170α (Τέρμα)

ΔΗΜΟΣΙΕΥΣΕΙΣ ΕΦΗΜΕΡΙΔΩΝ

Βιβλία άγγελιών δι' εφημερίδας
και περιοδικά εδρίσκειτο στο
τυπογραφείον ΣΤΡΑΤΙΓΑΛΟΥ, όδός 7



Γεω. Β. Χιούς

Και κάθε χέρι γράφει μίαν καλλι-
γραφίαν πειό ωμορφήν, πειό καλλι-
τεχνικήν, πειό έντυπωσιακήν με τέ-
τοιες πέννες.

Πρόσεξε ότι επάνω σε κάθε πέννα είναι γραμμένο το όνομα: GEO. W. HUGHES

ΑΠΟΘΗΚΗ ΣΙΔΗΡΩΝ ΙΩ. ΑΘ. ΡΕΜΠΟΥΤΖΑΚΟΥ

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ, ΠΛΑΤΕΙΑ ΑΒΗΣΣΥΝΙΑΣ
(Πάροδος Έρμού 207)
ΣΙΔΗΡΑ ΑΚΑΤΕΡΓΑΣΤΑ ΟΛΩΝ ΤΩΝ ΕΙΔΩΝ
Λαμαρίνες μαύρες, Άτσάλια, Αύλανωτές,
Λάμες, Λαμάκια, στραγγιές, ντεράγιο,
Σιδηρογωνιές, Τάφ κ.λ.π. κ.λ.π.
— ΕΙΣ ΠΛΟΥΣΙΑΝ ΣΥΛΛΟΓΗΝ —

ΕΙΔΟΠΟΙΗΣΙΣ
Το Έργαστήριον ΚΟΡΣΕΒΛΩΝ, Ε-
ΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΩΝ ΣΩΝΩΝ κ.λ.π.
ΠΑΠΟΥΤΙΑ, Έρμους Σάκ, ειδικείται
την άξιότιμον παλαιάν του δι' ή-
κολούθει πιστοτικώς τὰς ήρσεις του.

ΕΥΚΑΙΡΙΑ ΔΙΑ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΑ
ΠΩΛΟΥΝΤΑΙ τυπογραφικαί κά-
σαι και στρίποδα έν καλή κα-
τάστασι και εις τιμήν εύκαιρίαν.
Πληροφορίαι εις τὰ γραφεία του
«Μπουκέτου», όδός Λέκκ άριθ. 7.
ΣΤΗΝ ΟΔΩΝ ΛΕΚΚΑ 6
Επὶ αρχαιότερον Κατάστημα Πλα-
τών Επίκλων του ΒΟΛΒΕΡΑΚΗ
θα βρῆτε τὰ
ΕΥΘΗΝΟΤΕΡΑ
Στερεώτερα και όραιότερα
ΠΛΑΚΤΑ ΕΠΙΠΛΑ

Η ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΤΟΥ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ»,

- 1) Η «ΣΟΝΙΑ» διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν δρ. 15, διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν δρ. 20.
- 2) Η «ΚΟΡΗ ΤΟΥ ΜΕΓΑΛΟΥ ΒΑΛΤΟΥ» διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν δρ. 15, διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν δρ. 20.
- 3) Η «ΜΟΝΟΜΑΡΤΗ» διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν δρ. 15, διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν δρ. 20.
- 4) Ο «ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΜΕ ΤΗ ΑΙΠΛΗ ΚΩΗ» διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν δρ. 15, διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν δρ. 20.
- 5) ΑΙ «ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑΙ ΤΟΥ ΑΡΘΟΥΡΟΥ ΓΟΡΔΩΝΟΣ ΠΥΜ» διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν δρ. 15, διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν δρ. 20.
- 6) Η «ΠΑΝΤΟΜΕΝΗ ΚΑΡΑΙΑ» διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν δρ. 20, διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν δρ. 20.
- 7) Η «ΣΦΙΓΞ ΤΩΝ ΠΑΓΩΝ» διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν δρ. 20, διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν δρ. 20.
- 8) Ο «ΚΑΠΕΤΑΝ ΒΡΥΚΟΛΑΚΑΣ» διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν δρ. 20, διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν δρ. 20.
- 9) Ο «ΚΑΠΕΤΑΝ ΦΑΝΤΑΣΜΑ» διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν δρ. 20, διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν δρ. 20.
- 10) Η «ΕΡΩΤΕΥΜΕΝΗ», Ἀθηναϊκὸ μυθιστόρημα, διὰ τὸ Ἐξω-
ρικὸν δρ. 15, διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν δρ. 20.

Ἐκτός τῶν ἀνωτέρω βιβλίων τῆς «Βιβλιοθήκης», υπάρχουν καί
πωλονται εἰς τὰ γραφεῖα τοῦ «Μπουκέτου» 8 κριτικὸς τόμος τῆς
«Μπουκέτου» σπανιότατος καὶ χρυσόβατος ἀντὶ 275 δραχμῶν διὰ τὸ
Ἐξωτερικὸν καὶ μίαν λίρας Ἀγγλίας διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν, καὶ
καὶ οἱ λοιποὶ χρυσόβατοι ἀντὶ δραχμῶν 250 διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν καὶ
μίας λίρας Ἀγγλίας διὰ τὸ Ἐξωτερικόν.

Τὰ ταχυδρομικὰ τέλη εἰς βάρος τῶν ἀναγνωστῶν μας, οἱ ὅποιοι
παρακαλοῦνται μὲ τὴν ἀξίαν τῶν βιβλίων νὰ μᾶς ἀπέσταν καὶ τὰ
ταχυδρομικὰ ἔσοδα.

ΚΑΙ ΕΦΕΤΟΣ

ΥΠΕΡΕΧΟΜΕΝ ΕΙΣ ΠΟΙΟΤΗΤΑΣ ΚΑΙ ΣΧΕΔΙΑ

Ι. ΑΗΔΟΝΟΠΟΥΛΟΣ & ΥΙΟΙ

ΠΑΡΕΛΗΦΘΗ ΜΕΓΑΛΗ ΣΥΛΛΟΓΗ ΧΕΙΜΕΡΙΝΩΝ, ΝΤΕΜΙ-ΣΑΙΖΟΝ ΩΣ ΚΑΙ ΠΑΛΤΩΝ
ΠΩΛΗΣΙΣ ΧΟΝΔΡΙΚΗ
ΚΟΛΟΚΟΤΡΩΝΗ 62
ΠΩΛΗΣΙΣ ΛΙΑΝΙΚΗ
ΑΙΟΛΟΥ 46

ΝΕΑ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ
ΑΝΔΡΙΚΩΝ ΝΕΟΤΕΡΙΣΜΩΝ
ΚΟΥΤΣΟΠΑΝΝΗ & ΧΡΗΣΤΟΥ
ΣΤΑΔΙΟΥ & ΠΡΟΑΣΤΕΙΟΥ (ΓΟΝΙΑ)
ΑΣΥΝΑΓΩΝΙΣΤΟΙ ΕΙΣ
ΠΟΙΟΤΗΤΑΣ ΚΑΙ ΤΙΜΑ

ΕΞΑΣΦΑΛΙΣΑΤΕ ΤΑ ΓΗΡΑΤΕΙΑ ΣΑΣ,
ΤΟ ΜΕΛΛΟΝ ΤΩΝ ΠΑΙΔΙΩΝ ΣΑΣ,
ΤΗΝ ΠΡΟΙΚΑ ΤΩΝ ΚΟΡΙΤΣΙΩΝ ΣΑΣ
ΤΟ ΕΘΝΙΚΟΝ ΙΔΡΥΜΑ ΑΣΦΑΛΕΙΩΝ ΡΟΜΗΣ

Σας προσφέρει κάθε εύκολίαν διχ την επιτυχίαν του ανωτέρου
σκοπού.
Κεφάλαια ήσυχισμένα μέχρι σήμερα. Τεσσερά-
κοντα δισεκατομμύρια δραχμῆ.
Ἀσφαλίστηται ήγγυημένα πρὸς τοῦ θεσχυροφύ-
λακίου τοῦ Ἰταλικοῦ Κράτους.
ΓΕΝ. ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΕΙΑ : ΓΟΝΙΑ ΣΤΑΔ.ΟΥ 47-Γ. ΣΤΑΥΡΟΥ 2 2ος (ΟΡΟΦΟΣ)

ΕΥΚΑΙΡΙΑ ΔΙΑ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΑ

ΠΩΛΟΥΝΤΑΙ τυπογραφικαί κάσαι και
στρίποδα έν καλή κατὰστασι και εις
τιμήν εύκαιρίαν. Πληροφορίαι εις τὰ γρα-
φεία του «Μπουκέτου» όδός Λέκκ άριθ. 7.

ΠΡΟΤΙΜΑΤΕ ΤΑ ΧΡΩΜΑΤΑ ΥΦΑΣΜΑΤΩΝ

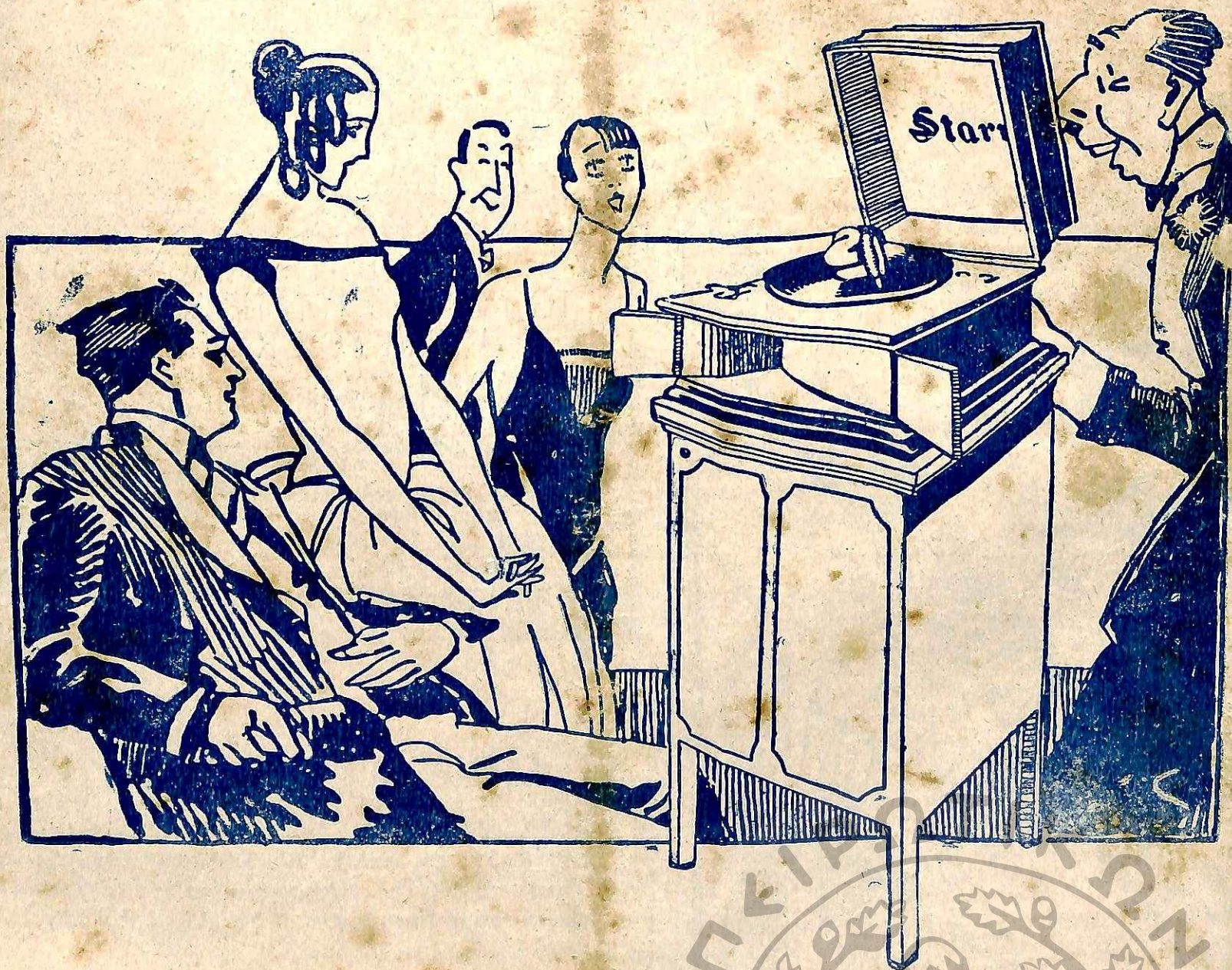
Μ. Ι. ΜΕΤΑΞΑ

ΑΓΙΟΥ ΜΑΡΚΟΥ 11Ε-ΜΕ ΤΙΜΑΣ ΑΣΥΝΑΓΩΝΙΣΤΟΥΣ

ΤΟ ΓΡΑΜΜΟΦΩΝΟΝ ΣΤΑΡΡ

ΤΥΠΟΣ XXII

ΕΙΝΑΙ ΤΟ ΤΕΛΕΙΟΤΕΡΟΝ ΟΛΩΝ



ΠΩΛΟΥΝΤΑΙ ΜΕ ΔΟΣΕΙΣ
ΕΤΑΙΡΙΑ ΠΙΑΝΩΝ ΣΤΑΡΡ Α.Ε.

ΑΘΗΝΑΙ: ΣΤΟΑ ΑΡΣΑΚΕΙΟΥ 12

ΠΕΙΡΑΙΕΥΣ: ΟΔΟΣ ΦΙΛΩΝΟΣ 48

ΘΕΣΣΟΝΙΚΗ: ΒΕΝΙΖΕΛΟΥ 22Α

ΠΑΤΡΑΙ: ΡΗΓΑ ΦΕΡΡΑΙΟΥ 84